

பூதேசியார்

சந்தியாப்பின்ஸீ தற்சரிதை

1270

THE AUTOBIOGRAPHY

- OF -

Catechist V. SANTIAPPILLAI

உபதேசியர்

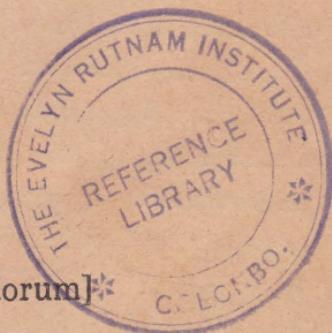
சந்தியாப்பிள்ளையின்

தற்சரிதை

அவர் எழுதித்தந்த குறிப்புக்களைக்கோண்டு

யாத்தது

[Permissu Superiorum] *

1946

922.2

கலை

முகவரை

நாட்டிப்பாணம் வலிகாமங்கிழக்குப்பிரிவிலுள்ள அச்சு வேலியிலே, நான் நன்றாய் அறிந்த ஒருவரை, சருவேசரன் ஒரு அரை நூற்றுண்டுக்குமேல் உண்மையான கிறீஸ்தவ சிவியத்துக்கு ஒரு கண்ணுடிபோல விளங்கும்படி வைத் தருளவானார். அந்த நல்ல கிறீஸ்தவரின் சிவிய வரலாற்றை யும் அவர்காலத்தின் நடபடிகளையும் எழுதிவைத்தால், இன்றையில் இளையார் சிறியார்களும் பிற்காலத்தவர்களும் விரும்பிவாசிப்பார்கள் என்றும், அந்த வாசிப்பினால் மிகவும் உற்சாகம் அடைவார்கள் என்றும் எனக்குத் தோன்றியது.

உபதேசியார் சந்தியாப்பிள்ளையுடைய சரித்திரத்தை எழுதுவதற்குப் போதிய குறிப்புக்களோ என்னிடமில்லை. இளங்தாரி வயதிலே நான் அவரோடு கலந்து புழங்கி சில காரியங்களை நேரிற் கண்டறிந்திருந்தேன். அது இன்றைக்கு ஜம்பது ஜம்பத்தைந்து ஆண்கெளுக்குமுன்னே. இவ்வளவு காலமும் நான் அவருடைய ஊரில் இல்லாமல் பிறவிடங்களில் வசித்திருக்கிறபடியால், அவருடைய நடபடிகளை இடையிடையே கேள்வியால் அறிந்தேன் அல்லாமல், நேரே கண்டு கேட்டு அறியவில்லை. அவரைப்பற்றிய உண்மை வரலாறு கள் அவருக்குத்தான் நன்றாய்த் தெரியும் அல்லவா? ஆன படியால் அவர்மூலம் அறிந்துகொள்வதுதான் வாசியல்லவா? அதுசரிதான்; ஆனாலும், தம் சரித்திரத்தைத் தாமே எழுத ஒருவரை ஏவிவிட்டால் அவர் “தன்னைப் புகழாத கம்மாள் னும் இல்லை” என்றதுபோல தம்மைப்பற்றி நன்றாய்ச் சோடித்து எழுதிவிடுவாரே, அப்படி ஒரு வரலாறு உண்மைச் சரித்திரமாய் இருதே என்று சொல்லவேண்டாமா? நடபடியான மனுஷரைப்பற்றி அப்படிச் சொல்லத்தான் வேண்டும்.

தன்னைச் சரியாய் அறியாத எவ்னும் தாழ்மையுள்ளவனும் இரான். நடபடியான மனுஷர் எல்லாம் தங்களை அறியாதவர்கள், தாழ்மையில்லாதவர்கள். உபதேசியார் சந்தியாப்பின்ஜை யிலுள்ள விசேஷமோ அவருடைய தாழ்மைதான். அவர் “தன்னையும் தலைவனையும்” நன்றாய் அறிந்தவர்; அதினால், தாழ்மையும் உண்மையும் ஒன்றுதான் என்று உணர்ந்தவர். ஆகப்பள்ளத்திலே நிற்கிறவனை அதற்குக் கீழே தள்ள முடியாது: “மெய்யான தாழ்ச்சி உள்ளவனை விழுத்தாட்ட வல்லவனில்லை. அவன் கிடக்கிற பாதாளத்துக்குப் பணிய வேறே தலமில்லை” (சுகிர்தகுறள் I, 21). சந்தியாப்பின்ஜை குழந்தைப்பின்ஜையைப்போல உள்ளதைச் சொல்லிப்போடு கிறவர். கபடமில்லாத ஒரு “உண்மையான இசிறவேலித்தர்”. தாம் அல்ல, தமது மூலமாய்ச் சருவேசரன் தம் ஊரவர்களுக்குச் செய்த நன்மைகளைக் கொஞ்சமும் தற்பெருமை கொள்ளாமல், தமக்கு எவ்வித புகழ்ச்சியையும் நாடாமல், ஒளிப்பு மறைப்பில்லாமற் சொல்லிவிடுவார். அதினால் அவருடைய நன்றாய் முற்றிப் பழுத்த தாழ்ச்சி எனும் புண்ணியத்துக்கு ஒருக்கேடும் வராது என்று எனக்குத்தெரியும். அவருக்குமோ வயது மிகப் பின்னிட்டு இருக்கிறது; இடையிடையே நோய்வாய்ப்பட்டும் வருகிறார். ஆனபடியால், அவரிடத்திலே தான் அவருடைய சீவியக் குறிப்புக்களைக் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளவேணும் என்று துணிந்து, நானும் உள்ளதைச் சொல்லி அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன்.

உபதேசியார் தாமதமில்லாமல் ஒரு “கொப்பியில்” பல குறிப்புக்களை எழுதி எனக்கு அனுப்பினார். அவைச்சௌ வைத்துக்கொண்டு: இதைப்பற்றி என்ன? அதைப்பற்றி என்ன? நான் கேள்விப்பட்ட இந்தக் கதையின் உண்மை எப்படி? அந்த வரலாறு என்னமாதிரி நடந்தது? என்று

இப்படியே கேட்டுக் கேட்டு அவரிடமிருந்துதானே இன் னும் பல விபரங்களை எழுத்திலே பெற்றுக்கொண்டேன். அவைகளையெல்லாம் போட்டுக் குலுக்கி, கொட்டித் தெரிக்கு, இனாம் இனமாய் வகை வகையாய்ப் பிரித்து ஒரு சிறு புத்தகமாய் எழுதுகிறேன். முழுதையும் அவர் தாமே சொல்லுவதுபோல அவருடைய வீட்டுப் பாஸ்டிலே தானே விட்டுவிடுகிறேன். தமிழ் ஒருமாதிரி இருக்கிறது என்று சிலர் சொல்லக்கூடும். இங் நாட்களில் “மறுமலர்ச்சி” என்று சொல்லி அவ்வித தமிழையே போற்றுகிறார்கள். எப்படியோ வாசிப்போருக்கு இனிப்பாயிருக்கும் என்றதிற் சந்தேகமில்லை.

இங்கு நான் ஒன்று சொல்லத்தகும். இச் சிறு சரித்தி ரத்தில் கானுகிறவைகள் எல்லாம் மெய்மெய்யாய் நடந்த வைகள். ஒன்றையும் வைப்புக்கட்டாக எழுதவில்லை. பிற ரைப்பற்றிய விவரங்களில் ஏதாவது ஜியறவான காரியங்களும் வந்தால், அவைகள் சந்தேகமானவைகள் என்று அந்த அந்த இடத்திலே காட்டியிருக்கும். நல்ல உருசியான பல காரியங்கள் அடங்கிய இந்த உண்மைச் சரித்திரத்தினால் உபதேசியார் சந்தியாப்பிள்ளையுடைய ஊரவர்கள் மாத்திரமல்ல, பிற ரும் குதூகலங்கொண்டு நன் முன்மாதிரிகை அடைவார்கள் என்பது எனது நம்பிக்கை.

இரட்சணிய வருஷம்

1944

யாத்தவர்

அச்சுவேலி
உபதேசியார் வ. சந்தியாப்பிள்ளை

உபதேசியார் சந்தியாப்பிள்ளையின் தற்சரிதை

“ஆண்டவரே எனக்கல்ல, எனக்கல்ல. உமது திருநாமத் திற்கே புகழ்ச்சி உண்டாவதாக !”

யேசு மரியாயி சூசையப்பர் என்னும் திருக்குடும்பத்தின்மூன் அடியேன் சாஷ்டாங்கமாய் விழுஞ்து மூன்று இராசாக்களோடுகூட திவ்வியபாலனை ஆராதித்து, என் அரிய ஞானப் பிதாவின் ஏவதலுக் கிசைந்து எனது சீவிய சரிதையை என் அந்தியகாலத்திலே எழுத்த தத் துணிந்தேன்.

தாழ்ச்சியுள்ளோரின் இராக்கிளியாகிய தேவதாயே, நான் சுய பட்சத்துக்கு இடங்கொடாமல் அறிந்த அளவில் உண்மையை மாத்திரம் எழுதத் தயவுசெய்தருளும்.

1. குடிகுலமும் சிறு வயதும்

நான் அச்சவேலியில் 1871-ம் ஆண்டு ஆடி மாசம் 25-ந் திகதி அர்ச். சந்தியாகப்பர் திருநாளில் பிறந்தேன். என் தகப்பனார் சவிரிமுத்து வயித்தியாம்பிள்ளை உடையார். தாயார் சூசைப்பிள்ளை ஆனுசிப்பிள்ளை. இவர்களுடைய ஒன்பது புத்திர புத்திரிகளில் நான் மூன்றாவது பிள்ளை. இதை எழுதச்சொல்லி என்னை ஏவினவர் நான் எனது குடிகுலத்தையும் காட்டவேணும் என்று விரும்பினபடி யால் முதியோரிடத்தில் கேட்டறிந்ததை இங்கே எழுதுகிறேன்.

என் தகப்பனுரின் தந்தை சண்டிலுப்பாம் கனக சூரிய முதலியார் மரபில் வந்த முருகேசச் சட்டம்பியார். என் தகப்பனுரின் தாய் மானிப்பாய் மண்டல முதலியார் மரபில் வந்த அச்சவேலி விதானை தில்லையம்பலத்தின் மகள்: பகுதிப்பராபத்தியம், உடையார், விதானை எனும் மூன்று உத்தியோகங்களையும் ஒருமிக்கப் பார்த்தவரான சந்தியாகுப்பிள்ளை உடையாரின் சகோதரி. சந்தியாப்பிள்ளை உடையாரதும் அவருடைய பேர்பெற்ற மகன் தம்பிமுத்துப் பிள்ளையதும் வரலாறுகளைத் “தம்பிமுத்துப்பிள்ளை சரித் திர சூசனத்” திற் காணலாம். என் தாயாரின் பிதாவழி யைப் பின் வருகிறபடி சொல்லுவார்கள். “உயர்ப்புலத்தி விருந்து வந்து அச்சவேலியில் குடியேறிய திருச்சிற்றம்பல முதலியார், போர்த்துக்கீசரால் மகிமைபெற்றிருந்த சீமான் கணக்கர் புத்திரன் இன்னுசிக் கணக்கரின் புத்திரியை மணஞ்செப்பது, சிதம்பராத முதலியாரைப் பெற்றார். இவர் புத்திரன் நாசிங்க மாப்பான முதலியார். இவர் புத்திரன் இரண்டாம் சிதம்பராத முதலியார். இவர் சிங்கையாரியச் சக்கரவர் ததி கோத்திரத்திலுள்ள பாநிருபசிங்கத்தின் புத்திரி, மாதகலில் யணம் முடித்திருந்த வேதவல்லிடன் இரண்டாம் மகளை விவாகன் செய்து சிற்றம்பல முதலியாரைப் பெற்றார். சிற்றம்பல முதலியார் இராசிங்க முதலியார் காராளசிங்கத்தின் மகளாகிய சிதேவிப்பிள்ளையை வதுவைசெய்து, திருச்செல்வராயரைப் பெற்றார். இவர் மகன் காராளபிள்ளை, இவர் மகள் நத்தாலிப்பிள்ளை.” காராளபிள்ளையுடைய மக்களுள் சூசைப்பிள்ளை விதானை என்பவரைப்பற்றியும் இந்தச் சரித்திரத்தில் வரும். ஆன படியால் அவரை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளத் தகும். விதானையாருடைய சரமகவிகளிலே எழுதியிருக்கிற ஒரு விபாத்தை இங்கே எடுத்தெழுதுகிறேன். “இவர் அரசாட்

சிப் டெலிக் விதானை உத்தியோகஸ்தராயிருந்து துட்டரை அடக்கிச் சிட்டரைப் பரிபாவித்து அரசரும் குடிகளும் மெச்ச நடந்துவந்தார். அரசாட்சி உத்தியோகத்தில் மாத்திரம் பொழுது போக்காமல் கோயில் கட்டல், கேணி வெட்டல், மடங் கட்டல், தருநிரைத்தல் முதலிய தருமக்கிரியை களிலும், தம் பிற் சங்கதியார்க்கு உபயோகமாய்க் காணி திருத்தல், தென்னை, பனை இருப்பை, புளி, மா பலா ஆதிய பயிர்வகை நாட்டவிலும், வேளாண்மை செய்தவிலும் அதி சிரத்தையுடையாய் இருந்தார். சில செல்வர் தமக்கு லெள கீக பொருட்கள் கிடைத்தவுடன் வைத்தீக கருமங்களைத் தேடாமல்விடுவதுபோல இவர் செய்யாமல், என்றும் பிரார்த்தனை, பூசை, செபம் முதலிய ஆன்ம ரட்சனிய கைங்கிரியங்களைத் தவறாது செய்து வந்தார். அச்சவேலியிலுள்ள கிறீஸ்தவருக்கு ஒரு சிரமாய் விளங்கினார்.” இவருடைய சகோதரியான நத்தாலிப்பிள்ளையை மணம் முடித்தவர் காராளியாருடைய சகோதரி தெய்வானைப்பிள்ளைக்கும் நாகர்கோவில் பூதர் என்பவருக்கும் மகனுகிய சூசைப் பிள்ளை என்பவர். சூசைப்பிள்ளைக்கும் நத்தாலிப்பிள்ளைக்கும் அருமையான மகள்தான் என் தாயார்.

குடிகுலத்தின் பெருமையோ சிறுமையோ ஒருபுறங் கிடக்க, இனி எனது சிறு பிராயத்திலே நினைவான இரண் டெராரு காரியத்தைச் சொல்லுகிறேன். என் தாய்தகப்பனார் என்னைத் தேவபத்தியில் வளர்த்து வந்தார்கள். இதை நினைத்து நினைத்து அவர்களுக்கு எப்போதும் துதிசொல்லுகிறேன். எனக்கு ஐந்து வயதில் ஒரு வலிக்குணம் உண்டாகி ஒவ்வொருஞானும் தாயார் என்னைத் தூக்கிப்போய் சூசைய்ப்பர் சுருபத்தின் முன்பு வளர்த்திப்போட்டு மன்றாடிக் கொண்டுவருவா. அங்காட்களில் எங்கள் கட்டளைக்குரு,

வன். விற்றன் சுவாமியார் என்று நினைக்கிறேன், அடிக்கடி வீட்டுக்கு வந்து என் தாயாருக்கு ஆறுதல் சொல்லுவார். பின் சிலகாலத்திலே வருத்தம் குணமானது. வன். விற்றன் சுவாமியார் என் தாயாரைப் பத்தியும் புத்தியுமள்ள மனுஷி என்றும், அவவுடைய குடும்பம் தேவனுல் ஆசீர் வதிக்கப்பட்ட குடும்பம் என்றும் சொல்லிப் புகழுவார். அந்தங்களையிற்தான் அவர் ஒரு பச்சைக்கல் செபமாலை எனக்கு வீட்டில் கொண்டுவந்து தந்தார். அதை வைத்து, ஆச்சி செபமாலை சொல்லும்போது நானும் சொல்லிப் பழகி னேன். ஆறு வயதில் அச்சுவேவி சஞ்சுசைப்பப்பர் பாட சாலையில் பிலிசச் சட்டம்பியாரிடத்தில் படிக்கத் தொடங்கினேன். இவர் நல்ல ஒரு மனுஷன். குற்றஞ் செய்த பிள்ளைகளுக்கு நன்றாய் அடித்தாலும் எல்லாப் பிள்ளைகளிலும் பட்சமுள்ளவர். இவர் ஏழாலையைத் தமது ஊராய்க்கொண்டிருந்தும் பின் அச்சுவேவியிலேயே சந்தியாகுப்பிள்ளை உடையாரின் ஒரு மகளை விவாகஞ் செய்தார். இவருடைய மூத்த மகன் ஆசைப்பிள்ளை ஊரோடு கமத்தொழில் பார்த்து வருகிறார். அடித்த புதல்வர் சிங்சராயர் போஸ்ற்மாஸ்றர் உத்தியோகமாயிருந்து இளைப்பாறி யிருக்கிறார். மற்றவர் பிரகாசம்பிள்ளை தந்தி இலாகாவில் உத்தியோகமாயிருக்கிறார்.

அது நிற்க, அந்நாட்களில் வன். கிலினிச் சுவாமியார் மீசாமாயிருந்தார். நான் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஒளித்து சுவாமியிடம் ஓடி வந்துவிடுவேன். அவர் என்னை மடியில் தூக்கி வைத்து எனக்குப் பெரிய விள்கோத்துத் தருவார். என்னைச் சின்னச் சந்தியாப்பிள்ளை ஓடிவா ஓடிவா என்று கூப்பிட்டு, பாட்டுப் படிக்கச் சொல்லுவார். நர்ன் தேவசகாய்ப்பிள்ளை நாடகத்தில் “கொல்லம் வஞ்சாளம் சீனம்” என்று

அப்பு படித்தபாட்டை அரைகுறையாய்ப் படிப்பேன். அவர் விஸ்கோத்துத் தருவார். ஒருநாள் விலோபாட்டாக எனது காதில் தோட்டைக் கழற்றினார். அது தவறி விழுந்தது. எங்கும் தேடியும் காணவில்லை. பிறகு இரண்டு மெழுகு திரி எடுத்துவந்து கொருத்தி என்னிடம் தந்து, என்னைத் தூக்கி சூசையப்பருக்கு முன்னற் பிடிக்கவிட்டார். திரி கொருத்திப் பிடித்துப்போட்டு வர வாசலுக்குள் தோடு கிடக்கிறது. எடுத்துக் காதில் போட்டு: சூசையப்பருடைய புதுமையைப் பார் என்று புகழ்ந்தார்.

இன்னும் எனது சிறு பிராயத்தில் ஒருநாள் என் பேர்த்தியார் ஒரு புத்தி குறைந்த மனிதனைக்கொண்டு பனம்பாத்தி கிண்டுவித்தா. நானும் அவவுடன்கூட நின் ரேன். அவ ஒரு மனுவியுடன் கதைத்துக்கொண்டு நின்றா. நான்: ஆச்சி கிழங்கு மண்ணுக்குள் மூடப்படு கிறது என்றேன். அவ கதைப் பராக்கில்: எட போய் எடு என்றா. நான் போய் எடுக்கும்போது அவன் மனவெட்டியால் உச்சியில் வெட்டிவிட்டான். தலை பிளங்கு பெரிய காயமானது. செத்த பிரேதமானேன். உடனே அளவெட்டிக்கலக் கொண்டுபோய் மருந்துசெய்து விசேஷ தேவ ஜிரக்கத்தால் சுகமானேன். இப்போதும் தலையில் சூரிசு போல் அடையாளம்ருக்கிறது. தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்!

என் தாயார் மிகவும் சாதுவான குணமும், தேவ பத்தியும் உள்ளவ என்று ஊரவர்கள் பேசிக்கொள்ளுவார்கள். பிளைகளைக் காலை மாலை செபம் தவறாது செய் விப்பா. என்னைக்கொண்டும் செய்விப்பா. ஞாயிற்றுக் கிழமைப் பூசைக்கு எப்போதும் கூட்டிப் போவா. ஒருநாள் பல சைவர் கூடியிருந்த கூட்டத்தில் அவர்கள் ஆச்சியைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசிஃ அவவுடைய முகத்திலே ஒருபோதும்

கோபம் கிடையாது, எல்லாரோடும் சாந்தமும் தயவு மாகப் பேசவா என்றும், அவுடன்து போகையில் காலின் கீழ் மிதிபடும் ஏறும்பும் சாகமாட்டாதென்றும், அவவுடைய பிள்ளைகளில் சந்தியாப்பீள்ளைதான் அவவுடைய குணம்படைத்த பிள்ளையென்றும், மற்றவர்கள் தகப்பனுடைப்போல முற்கொபழுடையவர்கள் என்றும் சொன்ன தைக் கேட்டேன். தகப்பனார் நீதியாய் கோபங்கொள்ளுகிறவரென்றாலும் தேவபக்தியுடையவர். அவர் தமது உடையார் வேலை அலுவல்களின் நிமித்தம் எப்போதாவது ஞாயிற்றுக்கிழமை பூசைக்குப் போகாமலிருந்தால், அலுவல் முடிந்து வந்தவுடன் பூசைத் தியானம் வாசித்துத்தான் சாப்பிடுவார். எப்போதும் செபமாலை சொல்லிவருவார். வயது சென்று வேலையால் இளைப்பாறியின், கிட்டங்கியில் பல சாமான்கள் வைத்து வியாபாரம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தநாட்களில், தனந்தோறும் செபமாலையைப் பகற்காலத் திலும் சொல்லுவார். சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது யாராகிலும் சாமான் வாங்கப் போனால் கொடாமல் தூரத் துவார். அங்காட்களில் தெல்லிப்பழை பிரக்கிராசியும் நொத்தாரிசுவுமான அப்பாத்துரை என்பவர் கிட்டங்கியில் ஒரு அறை வாடகைக்கு எடுத்து அதிலிருந்து உறுதி எழுதுவார். அவர் சாமான் வாங்க வருகிறவர்களுக்குச் சொல்லுவது என்னவென்றால் “எடே பிள்ளைகள், கிழவன் கொட்டை உருட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது போகாதேயுங்கோ. அந்தநேரம் நாங்களும் போய் ஒன்றும் பேச ஏலாது. அவர் உருட்டி முடிந்தபின் போங்கோ” என்று சொல்லுவார். தகப்பனார் 90-ம் வயது மட்டும் சுக பெலத்துடன் சீவித்திருந்து மரணித்தார்.

அது நிற்க, நான் பன்னிக்கூடத்தில் ஜூங்தாம் வகுப்பு மட்டும்தான் படித்தேன். பின்பு தகப்பனருடைய தோட்

டங்கள் ஆடுமாடுகள் பார்த்து, கூலியாட்களுடன் நானும் நின்று வேலை செய்வேன். மற்றச் சகோதரரில் மூத்தவர் தகப்பனாருடைய வேலைக்கு உதவி செய்து அவருக்குப்பின் உடையாரானார். மற்றவர் வியாபாரஞ் செய்து சீவித்தார். எனக்கு இளைய ஒரு சகோதரனும் மூத்தவருக்குப் பின் உடையாராக வந்தவர். எனது வேலைத் தலங்களில் கெட்ட பேச்சுகள் சிற்றின்பப் பாட்டுகள் சிலவேளை நடக்கும். அதினால் எனது ஆத்துமத்திலும் கறை பிடிப்பதாகும். ஆனால், தேவபயம் எப்போதும் என் மனதை உறுத்திப் பயப்படுத்தி கொண்டிருந்தது. நான் தேவகற்பனைகளுக்கு விரோதமான கெட்ட நினைவு கெட்ட பார்வை முசலியவைகளுக்கு இடங்கொடுத்திருந்தால், அன்று எனக்கு ஏதாவது தன் டனைவரப்போகிறதென்ற பயத்துடன் சீவிப்பேன். உள்ளபடி அன்று ஒன்றில் அண்ணன் கோபிப்பார், எனக்குத் தெரிந்த ஞாயமில்லாது அடிப்பார், செய்விக்கிற வேலைகளில் ஏதோ ஒரு குறை, நட்டம் வரும். அதினால் எப்போது தேவகற்பனைக்கு விரோதம் செப்பேதனே அன்று ஏதாவது தன்டனை வரப்போகிறதென்ற பயத்தோடு இருப்பேன்.

ஆனாலும், என் தகப்பனாருடைய தோட்டங்களில் வேலை செய்பவர்கள் ஆடுமாடு மேய்ப்பவர்களை நான்தானே நடப்பித்து வந்ததினால், எனக்கு ஆங்காரம் மிஞ்சிக்கொண்டு வந்தது. அவர்கள் என்னை நாம் என்றும் கவிஞர் என்றும் சொல்லுவார்கள். சிலவேளைகளில் வயதுக்கு மூத்த ஒரு வேலைகாரன் என்னை நீ என்று சொல்லிப்போட்டால், “கீழ்சாதி, நான் உன்னுடைய மச்சானோடா” என்று மிகுந்த கோபத்தோடு அவனைக் கல்லால் ஏறிவேன், தடியால் அடிப்பேன். என்னைப்போல இரக்கமற்ற ஆங்காரி இல்லை. ஒருங்கள் நான் தோட்டத்தில் தன்னீர் இறைத்த

துக்கொண்டு சிற்கும்போது ஒரு பெரிய வாரக்குடி புகை யிலைக் கன்றுக்குள்ளால் நடந்து வந்தான். நான் அவனை அதிக கோபத்தோடு: “புகையிலைக் கன்றுக்குள்ளாலேயோ உனக்கு அடிப்பாடு” என்று பேசினேன். அவனும் யோசனை இல்லாமல் “என்ன, என்னைக் காலைத் தூக்கித் தோனுக்கு மேல் வைத்துப் போகச் சொல்லுகிறீரோ” என்று முறு முறுத்துக்கொண்டுபோய் சாராயத் தவறணையடியில் நின்றான். அப்போது தவறணையில் ஹக்காஸ் என்னும் ஒரு சிங்களக் கிழவரிருந்தார். நான் என்னுடைய வாரக்குடிக்கு இவ்வளவு ஆங்காரமோ, எனக்கு எதிர் மறுமொழி சொல்லிப் போகிறேனே என்ற ஆத்திரத்தினால் ஏவப்பட்டு, இறைப் பையும்விட்டுப்போட்டு கொல்லை வேலியில் ஒரு பெரிய கிணங்குவையைக் கத்தியால் வெட்டிக்கொண்டு தவறணையடிக்குப் போய், அங்கே குஞ்சியிருந்தவனுக்கு அந்தத் தடி முறியுமளவும் அடித்து, பிறகு சிங்கள ஆஞ்சைய விறகு கட்டடயையும் எடுத்து அடிக்க, கிழவர் ஹக்காஸ் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டார். அடிப்பட்டவனுக்கு விறகு கட்டட மொக்குக் குத்தி எல்லாம் இரத்தவாருயிருந்தது. அவன் என் தகப்பனுரிடம் ஓடிப்போய் இரத்தத்தைக் காட்டி அழுதான். அவர், “என்ன, சந்தியாப்பிள்ளை இப்படிச் செய்தானே” என்று அதிசயித்து. “நீ என்னடா செய்தாய்” என்று அவனைக் கேட்டாராம். அவன் “தோட்டத்துக்காலை நடக்கவேண்டாமென்றார். நான் என்ன காலைத் தூக்கி தோனுக்குமேல் வைத்து நடக்கவோ என்று சொன்னேன் பகிடியாக. அவர் இப்படிச் செய்துவிட்டார்” என்றார்ம். அவரும் “என்னடா அப்படி உன்னாலே நடக்க ஏலுமோ? எனக்கும் ஒருக்கால் நடந்து காட்டு பார்ப்பாது. நூதனமாக நடக்க என்றால் அதை உனக்குப் படிப்பிக்க வேணும்தானே” என்று சொல்லி அணுப்பிவிட்டார். அப்

படியே அந்தநாளையில் எனது சீவியம் நடந்தது. ஆண்ட வரே எனது இளம்வயதின் பாவங்களையும் எனது அறி யாமையையும் கிணையாதேயும். என் பாவங்களுக்குப் பழி வாங்கத் திருவுளமாகாதேயும் என்று பிரார்த்தித்துத் திரி கிறேன்.

2. நாடகத்தால் வந்த நட்டமும் நயமும்

ஏங்கள் ஊரிலே முன்னே பலமுறையும் வேத நாடகங்கள் நாட்டுப்போங்கிலே ஆடியிருக்கிறார்கள். தேவசகாயம்பிள்ளை நாடகமும், மூவிராசாக்கள் வாசாப்பும் நான் அறிய ஆடினவைகள். எனக்குப் பதினெட்டுப் பத்தொன் பது வயது நடக்கிற காலத்திலே நாட்டுப்போங்கைவிடவிலாசம் என்றும், கருநாடகம் என்றும் இரண்டு புதுமாதிரி இராக தாள் ஆட்டங்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு இந்தியாவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டிருந்தன. விலாசத்திலே எனது பேரன் முருகேச வாத்தியார் பழகியிருக்கவேணும். அவர்தான், அக்காலம் அச்சுவேலியில் நல்ல படித்த மனித னும் பல கருப்பங்களிலும் எங்கள் எல்லாருக்கும் முகாரியுமாயிருந்த சந்தியாகுப்பிள்ளை உடையார் மகன் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையை ஏவிவிட்டுக் கருநாடகப் பண்ணிலே ஒரு கூத்து வைக்க முயற்சிபண்ணினார். ஊரவர்களுடைய திருத்தத்துக்காக எப்போதும் உழைத்துக்கொண்டு வந்த தம்பிமுத்துப்பிள்ளை, அச்சுவேலியாருக்குச் சிலை வெளுக்கிற கட்டாடிமாருள் ஒருவனுடைய பெரிய சரவணையை எங்கள் சிலருக்குக் கருநாடகம் பழக்கப் பிடித்தார். பெரிய சரவணை வடக்கே போய்க் கருநாடக இராகம் தாளம் மத்தள அடி அபியம் கூத்து பாவைக்குத்து எல்லாம் சட்ட வட்டமாய்க் கற்று வந்திருந்தவன். அன்னைவி சரவணையைப் பெரிய சரவணை என்று சொன்னது ஏனென்றால்

எங்கள் கூத்துலே இவனுடைய இனத்தவனான சின்னச் சரவணையும் மத்தளம் அடித்துக்கொண்டுவந்தான். வேதக் காரரோடு புழங்கினதினுலேயாக்கும் பெரிய சரவணை பிற் காலம் ஒரு சன்னகிபோலப் போர்விட்டான். சின்னச் சரவணையும் ஞானிப் பட்டங் தரித்துக்கொண்டு ஆடாத கூத்தெல்லாம் ஆடுச் செத்தான்.

அது விற்க, அண்ணுவி சரவணையை எங்களுக்குக் கருநாடகம் பழக்கப் பிடித்த தமிழுமத்துப்பிள்ளை என்ன நாடகம் பழக்குவித்தார் என்றால், நாடகம் ஒன்றும் அடுக்காயில்லை. இராகம் தாளம் பழகப்பழகத்தான் பாட்டுக்களையும் அவர்தாமே, தமது சகோதர முறையான அந்தோ னிப்பிள்ளை சவிரிமுத்துப்பிள்ளையுடைய துணையோடு, பாடிப்பாடிக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். பாடினதுமோ அர்ச். எஸ்தாக்கியாரின் அருமையான சரித்திரம். பாட்டுக்களுமோ அருமையான பாட்டுக்கள். பதினைந்து இருபது பேர், முப்பது நாற்பது வயது உள்ளவர்களும் இளங்தரிகள் சிறுவருமாய் நிலத்திலே இருக்க, அண்ணுவி, எங்கள் வண்ணுன் என்றாலும் பலகையிலே இருந்து படிப்பிக்க, கூட நின்று ஆடி, தள்ளியிழுத்து ஆட்டங் காட்டித்தர—இது எல்லாம் புதுாதிரியாயும் நன்மையும் தின்மையும் கலந்ததாயும் இருந்தது. இராகம் தாளம் பழகினதும், காலாகாலத்திலுள்ள சாதிக் கட்டுப்பாடு கொஞ்சமாவது இளகினதும், சிலசில சபைப் பழக்கங்களை அறிந்துகொண்டதும் நன்மைதான். ஆனாலும் பிறசமய அண்ணுவி மத்தளகாரர் பிற்பாட்டுக்காரரோடு பலநாள் சேர்ந்து பலதையும் பேசக் கேட்டதும், இளங்தரிமார் தங்களுக்குள்ளே கெட்ட பேச்சுக்களைப் பேச ஏவப்பட்டதும், சன்னைகள் சரசங்கள் சேட்டைகள் பண்ணினதும், இராகம் தாளம் பழகவென்று

பிரசமயத்சிற்றின்பப்பாட்டுக்களைப் படித்ததும், சிற்றினபக் கூத்துகள் பார்க்கப் போனதும்; சில இளந்தாரிகள் குடி பழகினாதும் என்றது மேலான தின்மைக்குத்தான் வழி திறந்துவிட்டது.

எஸ்தாக்கியார் நாடகம் ஊரிலே பெண்ணம்பெரிய ஒரு சம்பவமாயிருந்தது. கூத்தைக் களரியிலே விட்டபோது யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுதிலும் இருந்து கிழமைக்குக் கிழமை எத்தனையோ சனங்கள் அச்சுவேலிக்குச் சரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். கூத்துக்காரர் எல்லோரும் ஒவ்வொரு விதத்தில்,—பாட்டிலே ஆட்ட-த்திலே குரலிலே சைகை பிலே உடுப்பிலே மிதிப்பிலே,—பேரெடுத்தார்கள். நானும் என்னேடு தூதுவனுக்கு ஆடினவரும் புழுதிபறக்கக் குந்தி எழும்பி துள்ளிக் குதித்துக் கூத்தாடிப் பேரெடுத்தோம். விசேஷமாய் விதவைக்கு ஆடின கொன்ஸ்தந்தீனு சூசைப் பிள்ளை தம்பர் என்கிறவர் ஒரு உருளையின்மேல் நின்று காட்டிய விகோதமான மிதிகளும் ஆட்டங்களும் அபிநயங்களும் பார்ப்போர் கண்ணைப் பறிப்பதாயிருந்தது. எல்லாக் கூத்தும் ஒன்றுக்கொன்று தோல்வி போகாமல் நடந்தது. இது எல்லாம் எங்களுக்குப் பெரிய ஆனந்தத்தையும் இனி எங்களை விட்டவர்கள் இல்லையென்ற வீம்பான எண்ணத்தையும் தந்தது. இயல்பிலே ஆங்காரியான என்னுடைய ஆத்துமத்துக்கு இதினால் வந்த நட்டம் கொஞ்சமல்ல. உலக சந்தோஷங்களிலேதான் என்மனம் படிந்து, என்னைப் பிறர் மெச்சுவேணும் என்று என்னை அலங்கரிக்கவும் கடக்கவும் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். வாலிப் வயசுக்கு உரிய ஆசாபாசமெல்லாம் மீறி எழும்பிக்கொண்டிருந்தது.

இவ்வேளையில் இரக்கமுள்ள சருவேசரன் எங்களோடு கூத்தாடின ஒருவரைக்கொண்டுதான் பாவச்சேந்திலே

மீளாதவிதமாய் அமிழ்ச்சப்போன என்னைக் கைதூக்கி நல்லவழியிலே விடச் சித்தமானார். அவரைப் பலரும் மானிப்பாய்த் தம்பி என்றும் சம்மா தம்பியென்றும் கூப் பிடுவார்கள். நானும் “தம்பி” என்றுதான் இப்போதைக்கு இந்தச் சரித்திரத்திலும் அவரைப்பற்றி எழுதுகிறேன். “தம்பி” பட்டணத்திலே இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக்கொண்டு வந்தவர்; பல நல்ல புத்தகங்களை வாங்கி வைத்து வாசித்து உலக அறிவிலும் ஞான அறிவிலும் தேறியிருந்தவர். அவர் என்னேஞ்சு சினேகங்கொண்டு எனக்கு முதன்முதல் வேதாந்யகம்பிள்ளை எழுதிய “திருஅருள்மாலை திரு அருள் அந்தாதி, தேவமாதா அந்தாதி” எனும் பாடப் புஸ்தகத்தைத் தந்தார். பாட்டில் பிரிபம் வருமென்று அவர் முதல் இதை எனக்குத் தந்திருக்கவேணும். நான் அதிற் சில பாட்டுக்களைப் பாடமாக்கிக்கொண்டு படித்துத் திரிந்தேன். பிறகு ஒருநாள் “பாவிகளுக்கு நல்லற நெறி காட்டி” என்ற புத்தகத்தைத் தந்து, அதிலே பதிவெட்டாம் அதிகாரத்தைத் தேவ உதவியை மன்றாடிக்கொண்டு வாசிக்கச் சொன்னார். அந்த அதிகாரத்திலே தங்கள் என்னப்படி நடக்கிற பாவிகள் மகா அருவருப்புச்சும் வெட்கக் கேட்டுக்கும் உரிய பாவம் என்கிற கொடுங்கோலனுக்கு அடிமையாயிருக்கிறார்கள்; பாவத்தைக் கட்டிச்கொள்ளுகிறவன் அதற்குத் தொண்டனகிறான் என்று ஆண்டவர். தாமே திருவுளம்பற்றினார்; இந்தப் பாவ அடிமைத்தனத் தினால் மதிமயங்கினவர்கள் எல்லாவிதமான இச்சைகளுக்கும் இடங்கொடுத்து ராகபாதாளத்துக்குத்தான் ஆளாவார்கள் என்று இவ்விதமாய்ப் பல பயங்கரமான நியாயங்களைக் காட்டி எழுதியிருந்தது. இதை வாசிக்க வாசிக்க என்மனம் மாறுதலைடைந்து, நான் என்னை இறுகக் கட்டியிருந்த அர்ப்பழக்கமாகிற தளைகளைக் கொஞ்சமாய்

அறுத்துக் கடைசியாய்ச் செய்கொள்ளலானேன். சருவே
சுரண் தாமே ‘தம்பியை’ எனக்கு வழிகாட்டும் தூதனுக
வும், வயதிற் குறைங்கவரானாலும் என் ஞானப் பிதாவாக
வும் அனுப்பி வைத்தார் என்று கண்டுகொண்டேன். அவர்
ஆலமாகத்தானே என் ஆண்டவர் எனக்குத் தமது வாக்
கியத்தைப் போதித்து என் காலடிகளைச் செவ்வையான
பாதையில் நிறுத்தி வைத்தார். ஆண்டவருடைய திருநாமம்
வாழ்த்தப்படக்கடவது.

அந்தநாட் துவக்கம் நான் வேறு மனிதனுகிவிட்டேன்.
கூத்திலே வாலிபர் கூடுகிற இடங்களில் பொதுவாக கெட்ட
பேச்சுகள் கெட்ட சரசங்கள், தேவ பயமற்ற சேட்டைகள்
நடப்பதுண்டு என்று நான் கூத்தை முற்றாக விலகி நடந்
தேன். எங்கனுர் வாலிபர் எஸ்தாக்கியார் நாடகம் ஆடி
முடித்தபின் எஸ்தாக்கியார் டிரூமா, சங்கிலி டிரூமா, ஞான
சவுந்தரி டிரூமா எல்லாம் நெடுகே விளையாடினார்கள். நான்
பிண்஠ின நாடகம் ஒன்றையும் பார்க்கப் போகவில்லை.
சோடினை போடும்போது வரச்சொல்லித் தெண்டித்தார்
கள். நான் ஒருபோதும் போகவேயில்லை. பிற்காலமும்
கொழும்புக்குப் பதினைந்து விசைக்குமேலே போயிருக்
கிறேன்; என் பிளைகள் பலமுறை என்னைப் பயஸ்கோப்பு
பார்க்க வரும்படி தெண்டிப்பார்கள். நான் ஒருநாளும்
பார்க்கவேயில்லை. ஆண்டவரே உமக்கு ஸ்தோத்திரம்!

என்னிடத்தில் அரசாண்டுகொண்டுவந்த ஆங்காரத்
தைப்பற்றியும் எளிய சாதியாரை நான் நடத்திக்கொண்டு
வந்த கன்னெனஞ்சத்தனமான விதத்தைப்பற்றியும் முன்
எழுதினேன். “தம்பி” என் கோபக் குணத்துக்கு ஒரு
மருந்து சொன்னார். நீர் இந்த எளிய சாதிகளை எடே,
எடி என்று கூப்பிடாமல் சகோதர சேசத்துடன் தம்பி

தங்கைச்சி இங்கே வாரும் என்று கூப்பிட்டால் ஆண்டவருக்கு அதிக பிரியமாயிருக்கும் என்று போதனை புகட்டி விட்டார். நான் அவர் போதனையைச் சிரமேற்கொண்டு அந்தநாள் துவக்கம் இன்றைவரைக்கும் அப்படியே பேச்சிலும் கிரியைகளிலும் நடந்து வருகிறேன். பிற்காலம், நான் உபதேசியானபின், ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் தருமம் வாங்கும்போது இரண்டு கையும் நீட்டியே வாங்குவேன். ஒருநாள் இப்படியே எளியசாதிப் பக்கத்தில் நான் தருமம் வாங்கும்போது வயாவிளானிலுள்ள ஒரு பெரியவர், பூசை நேரம் என்றும் கவனியாமல்கூடிய நீர் ஒரு பெரிய வெள்ளாளன், உடையாருடைய மகன், கண்ட எளிய சாதிகளிடமேல் லாம் இரண்டு கையும் நீட்டித் தருமம் வாங்கிறோ! உமது இனசனாருக்குச் சங்கையினமல்லவா என்று உரத்துப் பேசினார்: இதைப்பற்றி எனது தமையனார் உடையாரும் வெட்கித்துச்சிலகாலம் பூசைக்கு வராமலிருந்தார். அவரை வண். பட்ரீன் சுவாமியார் கூப்பிட்டு: சீமையில் பெரிய மலூஷர்தான் கோயிலில் தருமம் வாங்குவார்கள்; ஆரென் ரூலும் சரி சருவேசரனுக்குக் கொடுக்கிறதை இரண்டு கையும் நீட்டி வாங்குவது சங்கையல்லாமல் சங்கையின மல்ல என்று புத்தி சொல்லி அவரைப் பூசைக்கு வரப் பண்ணினார்.

3. உலாவு புத்தகசாலையும் பத்திமயற்சிகளும்

எனக்கு வழிகாட்டித் துனை செய்யும்படி ஆண்டவர் அனுப்பிய “தம்பி”, பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகிற நாட்கள் தவிர மற்றநாட்களில், என்னேடு வெகுநேரம் செலவழித்து என்னிடம் கேள்வி கள் கேட்டும், மறுமொழி சொல்லித் தந்தும் பல ஞான காரியங்களில் எனக்கு அறி வூட்டி வருவார். அந்த நாட்களிலே ‘‘பாவசங்கீர்த்தன

விளங்கப் பிரசங்கம்” என்ற ஒரு நூல் இந்தியாவிலே துண்டு துண்டாம் வெளிப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அந்தத் துண்டு களை அவர் எனக்கு வாசிக்கத்தாந்து, புத்தகம் முழுதாய் வந்தபின் துண்டுகளை ஒன்றூய்க் கட்டுவித்தும் உபகரித்தார். இதைப்போலவே “ஞான உபதேச காண்டம்” என்னும் நூலையும் வெளிப்பட வெளிப்பட துண்டு துண்டாகவும், முடிக்கபின் முழுப் புத்தகமாகக் கட்டுவித்தும் தந்தார். இன்னும் “பரிசுத்த புதிய ஏற்பாடு”, “கிறீஸ்துநாதர் அனுசாரம்”, “அநித்திய நித்திய வித்தியாசம்”, “ஞான உனர்த்துதல்”, “நன்றூய் நினை”, “திறக்கப்பட்ட நாகம்”, பல அர்ச்சியசிஷ்டர்கள் சரித்திரங்களையும் காலத்துக்குக் காலம் வாங்கித் தந்து வாசிக்கச்செய்து அவைகளைக் கருத்தாய் வாசித்தேனே என்று அறியப் பல கேள்விகளைக் கேட்டு விளங்கப்படுத்துவார்.

அந்த ஆதிநாட்களிலே “தம்பி” எனக்குத் தேவபத் தியை ஊட்டுகிற கருத்தோடு வேறொரு உபாயத்தைச் செப்தார். படைப்புண்ட பொருட்களைக்கொண்டு படைத் தவரை அறியலாம் அல்லவா? அந்தப் படைப்புண்ட பொருட்களாகிய இபற்றைகயின் அழகைக் கண்டு சரியாய் மதிக்கப் பழகிக்கொண்டால், படைத்தவரிலேயும் பற்றுதல் உண்டாகும் என்று அவர் தம்முடைய சீவியத்திலே தாங்தாமே கண்டிருக்கவேணும். அதற்காக அவர் மரங்கள், செழிகளாடிகள், பூக்கள் முதலானவைகளைத் தாம் படங்கிறீ மகிழ்ந்துகொண்டு வந்ததுபோல எனக்கும் பழக்க நினைத்து, பலாள் என்னைக்கொண்டு கீறுவித்துப் பார்த்தார். உழவுசால் கீற மாத்திரம் தெரிந்த எனக்கு படங்கிற வருமா? அதற்கு நான் மெத்த முற்றிப்போய்விட்டேன். எப்படியோ “தம்பி” என்னுடைய திருத்தத்திலே கண்ணு

யிருந்ததை இதிலே கண்டுகொண்டேன். எல்லாவிதத் திலும் எனது மனமாற்றத்துக்குக் காரணம் அவர்தானே. எனக்கு இந்த ஞான உபாத்தியாரை அனுப்பிய என் சேச ஆண்டவருக்கு அனவரதகாலமும் தோத்திரம் உண்டாகக் கடவது!

அதுங்கிருந்து தாமே மொழிபெயர்த்து ஏழுதிய “யேசு நாதருக்கு சேசத்தால் ஊழியர்க்கு செய்தல்” எனும் கையெழுத்துப் பிரதியையும் கொண்டுவந்து தந்தார். இவைகளைக் கோயிலடியில் இருந்துதான் அதிகமாய் வாசிப்போம். அக்காலத்தில் எங்கள் கோயில் ஓலையால் வேயப்பட்டிருந்தது. பெரும் புசல் ஒன்றிற்கு கைமரங்கள் எல்லாம் சாய்ந்து தென்னமரத்தால் நடுக்கோயிலில் அணைகொடுத்து நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. கோயில் அதிக புழக்க மில்லை. ஞாயிற்றுக்கிழமையிலே கிறீஸ்தவர்கள் பூசைத் தியானம் வாசிக்க வந்துவிட்டுப் போனால் பிறகு திருந்தாதி அடிக்கிற சங்கிலித்தாழுடைய மகனே மகளோ அல்லாமல் வேறேருவரும் கோவிலடிக்கு அதிகமாய் வரார்கள். மீசாம் பார்க்கச் சுவாமியார் வரும்போதுதான் கோயில் வெளவால் பியில்லாமல் துப்புரவாயிருக்கும். இரா ஆரா தனை வணக்க மாசத்தில்தான் நடக்கும். மற்றும்படி இரா ஆராதனை ஒருங்காலுமில்லை. நாங்கள் இருவரும் அடிக்கடி கோயிலுக்குப் போகத் தொடங்கியின் எல்லாம் கூட்டித் துப்புரவாக்கி வைப்போம். நிலத்தைச் சில நல்ல பெண் பிள்ளைகளைக் கொண்டு சானுகத்தால் மெழுசுவிப்போம்.

ஒருங்கள் நாங்கள் வாசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது பிற்காலம் குருவாய் வந்த வண. ஆசீர்வாதம் சுவாமியா ருடைய தாயார் கேட்டுக்கொண்டு நின்றுவிட்டு தமிழ்

மாரே! இன்னுமொரு முறை வாசியுங்கோ என்று. அப் போது “தம்பி” தான்தானே மொழிபெயர்த்த “யேசுநாத ரூக்கு நேசத்தால் ஊழியம் செய்தல்” என்ற கைச்சரவையில் கொஞ்சம் வாசித்தார். அவவும் கேட்டுக்கொண்டு சுக்தோஷமாய்ப் போனா. அதைக்கண்டு நான் ‘தம்பி’ நாங்கள் வாசிக்கிற புக்தகங்களை எல்லாரும் கேட்டால் பெரும் நன்மையாயிருக்கும். ஆதலால், ஒவ்வொருஞாளும் கோயிலில் மணிபடித்து செபமாலை பிரார்த்தனையும் சொல்லி அத்துடன் கல்ல வாசினையும் வாசி த்தால் நன்மையாயிருக்குமென்றேன். ‘தம்பி’ மெத்த நல்லது என்று சம்மதித்தார். நான் மறுநாள் யாழ்ப்பாணம் போய் மெழுகு திரியும் வாங்கிவந்து, செபமாலை பிரார்த்தனை நல்வாசினை இவற்றைத் தொடங்கினேம். சனங்கள் அதிகமதிகமாய்க் கோவிலுக்கு வருவார்கள். கோவிலிலே நாள்தோறும் தவரூமல் செபமாலை சொல்லும் வழக்கமும் உண்டானது. இவ்வழக்கம் இன்றும் நடைபெற்று வருகிறது. இதைவிட, வாசிக்க விருப்பமுள்ளவர்கள் தங்கள் வீட்டிலே கொண்டு போய் வைத்திருந்து வாசிப்பதற்குப் புத்தகங்களைக் கொடுத்து வாங்கும்படி ‘தம்பி’ என்னேடு ஒழுங்குசெய்து, இன்னும் வேறு பல நல்ல புத்தகங்களை வாங்கித் தந்தார். இப்படியே இந்தப் பக்கங்களிலே முன் ஒருபோதும் இல்லாத உலாவு புத்தகசாலையொன்று சிறுக்கிறுக உண்டாவதாயிற்று. அந்தநாட்களிலே நல்ல புத்தகங்களை வாசிக்கக் கொடுத்து வாங்குவதும், ஞாயிற்றுக்கிழமைப் பூசைக்குப் போகாதவர்களைப் பூசைக்குப் போகச் செய்யத் தெண்டிப் பதும், பின்னேரம் செபமாலை நடத்துவதும் தான் எனக்கு ஒழிவான ரேங்களிலுள்ள வேலை.

மேலும், இறந்த ஆத்துமாக்களின் பேரில் பத்தியையும் பரப்ப முயற்சிபண்ணினேன். ஆத்துமாக்கள் பூசைக்

காகக் காச சேர்த்துப் பல பூசைகளை வைப்பிப்பேன். உங்களுடைய அவசியங்களில் உதவிசகாயம் அடைய வேணுமானால் ஆத்துமாக்களுக்காகப் பூசை வைப்பியுங்கள் என்று பிறருக்கும் புத்தி சொல்லுவேன். எங்கள் ஊருக்கு அடுத்தாற்போல இருக்கும் சவக்காலைக்கு இரவிலே ஒரு வரும் அறியாமற் போய் மன்றாடி வருவேன். இதை என் மாமன் விதானையார் அறிந்து என்னைக் கூப்பிட்டு: என்னடா பிள்ளை, நீ இராவிராவாய்ச் சுடலையாடித் திரிகிறுயாம். சிவ னல்லவேர சுடலையாண்டி. உன்னை எல்லாரும் விசரன் என்று அல்லவோ சொல்லுகிறார்கள் என்றார்.

4. கடுக்கன் கட்டித் தூக்கினதும் சடங்கு முடிந்ததும்

இதற்கிடையில் எனது நல்வழிகாட்டியான “தம்பி” நாவலப்பிடிக்கு வேலை பழகப் போய்விட்டார். நான் தனித்தவணுமிருந்து தொடங்கின முயற்சியைத் தவருது நடத்தி வந்தேன். “தம்பி”யும் அங்கிருந்து அடிக்கடி கடி-தம் எழுதுவார். நானும் எழுதி வருவேன். நான் எழுதப் பின்தினால் முத்திரையுடன் என்வலப்புகள் வாங்கி விலாசம் போட்டு வைத்து எனக்கு அனுப்பிவிடுவார். அக்காலத் தில் நான் ஒரு சங்கிபாசிபாய்ப் போக எண்ணங்கொண்டு, அதிக உபவாசஞ் செய்து ஆட்களோடு அதிகம் பேசாமற் பயயறாமலிருந்து வந்தேன். அப்போது எல்லாரும் எனக்குப் பயித்தியகாரன் என்று பட்டங் கட்டிவிட்டார்கள். நான் சிறுவயதாயிருக்கும்போது தகப்பனார் ஒரு பணச் சடங்குக்காகக் காதில் குவளைச் கடுக்கன் போட்டுவிட்டிருந்தார். ஒருநாள் நான் கோயிலில் செபம்பண்ணிக்கொள்ளிருக்கும்போது, “தம்பி” தேவமாதா சுருபத்துக்கு வத்தித் தாளில் செய்துபோட்டிருந்த முடியைப் பார்த்துவிட்டு, ஒரு

எண்ணம் வஞ்சாப்போலே, எனது குவளைக் கடுக்கணைக் கழற்றி அந்த முடியில் கட்டித் தூக்கிவிட்டேன். அதை எனது சகோதரி கண்டு எடுத்துக்கொண்டுபோய் புருஷ னிடம் கொடுக்க, அவர் அதை என் தமையனரிடம் காட்டினார். தமையனர் கோபங்கொண்டு என்னைக் கொலை செய்வதாகப் பயமுறுத்தித் தேடித் திரிகிறார் என்று அறிந்து, நான் வண. வத்தற்கூட சுவாமியாரிடம் ஒடிப்போ னேன். அவர் என்னைக் கொழும்புத்துறைக்குப் போய் என் னுடைய அழைத்தலைப்பற்றி ஆலோசிக்கும்படி சொல்லி, மேற்றுணி ஆண்டவர் சிமைக்குப் போயிருந்தபடியால், அவரிடமாயிருந்த வண. மொறுவா சுவாமியாருக்கும் கொழும் புத்துறைச் சுவாமியாருக்கும் கடிதம் தந்து என்னை அனுப்பிவிட்டார். நான் வெளிக்கிட்டு வரும்போது எங்கள் கோயில் மொடுதகம் கஸ்பாறுப்பிள்ளை என்னை வழியில் பிடித்து என் மாமனுரான் விதானையாரிடம் இழுத்துக் கொண்டு போனார். அண்ணன் இதை அறிந்து என்னை அடிக்க வந்தபோது, அவர் விதானையாரின் மகளை விவாகஞ் செப்திருந்த மருமகனுகையால், விதானையார் அவரை இலை சாகத் தூரத்திப்போட்டார். அதற்கிடையில் என் சகோதரி புருஷன் ஒடிவந்து, ஒரு கையில் கத்தியும் மறு கையில் கடுக்கனும் வைத்துக்கொண்டு, கடுக்கன் போடுகிறோ கத்தியால் வெட்டட்டோ என்று ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டு நின்றார். நான் இக் கலாதிக்கு ஏன் உள்ளாவான் என்று யோசித்துக் கடுக்கனை வாங்கிப் போட்டுக்கொண்டேன். பிறகு அண்ணன் என் வீட்டுக்குப் போய் என் அலுமாரி யின் பூட்டை உடைத்து, எனது புத்தகங்கள் சுருபங்கள் எல்லாம் எடுத்துச் தமது வீட்டுக்குக் கொண்டுபோனார். புத்தகங்களுக்குள்ளே “தம்பி” எழுதிய கடிதங்கள் எல்லாம் கிடந்தது. அவைகளை வாசித்து அவர்தான் இவ

னுக்குப் பயித்தியம் உண்டாக்கிவிட்டார் என்று சொல்லி அந்தக் கடிதங்களை அவருடைய சிறிய தகப்பனிடம் கொண்டு போனார். அவரும் அவைகளை வாசித்து மிகுந்த கண்டிப்பாய்ச் சந்தியாப்பிள்ளைக்கு ஒருபோதும் கடிதம் எழுதப்படாது, எழுதினால் கான் வாசித்து அவருக்குக் கொடுக்கக்கூடியதா யிருக்கவேணும் என்று “தம்பி”க்குக் கடிதம் எழுதினார். பின் இரண்டு கடிதம் வந்து வாசித்துப் போட்டுத்தான் தந்தார்கள். பிறகு எழுதப்படாது என்று தடுத்துவிட்டார்கள்.

பின், விதானையார் எவ்வளவோ புத்தி சொல்லியும் நான் கேட்கவில்லை. ஒருங்கள் இரவு ஒருவரும் அறியாமல் யாழிப்பாணம் போய் மூப்புச் சுவாமியைக் கண்டென். அவர் என்னைப் பல கேள்விகள் கேட்டு, தாய்தகப்பனைச் சம்மதப்படுத்தி வரவியலாதோ? என்று வினாவினார். அவர்கள் உடன்படமாட்டார்கள் என்று சொன்னேன். அவர் கொழும்புக்குறை சுவாமியாருக்குக் கடிதம் தந்து, என்னை அங்கே அனுப்பிவிட்டார். அந்தச் சுவாமியாரும் பல கேள்கள் கேட்டு: நீ இப்போது வீட்டுக்குப் போ, பிறகு வரும் போது ஏற்றுக்கொள்ளுவேன் என்றார். நான் வீட்டுக்கு வந்து மறுங்கள் கோயிலடியில் மனியடித்துப்போட்டு நிற்கும்போது, விதானையார், வயாவினான் தம்பிமுத்துப் பரியாரியாரையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்தார். பரியாரியார் என்னைக் கூப்பிட்டு, கையைப் பிடித்து நாடி பார்த்துக் விதானையார், இவலுக்கு ஒரே எண்ணமாயிருக்க மூலை பழுதாய்விட்டது. இனிமேல் யாதொரு புத்தகமும் வாசிக்க விடவேண்டாம் என்றார். பிறகு அண்ணன் உடையார் என்னைக் கூப்பிட்டுச் சாப்பிடப்பண்ணிப் புத்திகளைச் சொல்லி என்னைப் பார்த்து: தம்பி! உன்னால் நாங்கள் நரத்துக்குப்

போகிறது உனக்கு நல்லதோ! எங்கள் சொல்லைக் கேட்டு நட என்று சொன்னார். அங்காட்களில் மாணிப்பாய்த் ‘தம்பி’யடைய காகிதங்களும் வரவில்லை.

நான் அவருடைய சிறிபதகப்பனர் அவரைக் காண அவரிருக்கிற இடத்துக்குப் போகிறோர் என்று அறிந்து அவருடன் போன வேலைகாரணிடம் கொஞ்சம் தோடம்பழுங் கொடுத்து இதைத் “தம்பி”யிடம் கொடுத்து எனக்குக் கடிதம் எழுதும்படி கேட்கிறதாகச் சொல்லென்று அனுப்பி விட்டேன். ‘தம்பி’யும் சிறியதசப்பனுடைய உத்தாவோடு எனக்கு கடிதம் எழுதினார். அதில் ‘வீட்டில் பெரிய குழப் பங்களும் தொந்தரவுகளும் இருப்பதாக அப்பு சொன்னார். ஆனால், நானும் சொல்லுகிறதாவதுச் தேவசித்தமானால் உலகத்திலிருந்தாலும் ஆண்டவருக்கு எவ்வளவோ பிரமாணிக்க மாய் ஊழியர்ப்பண்ணலாம்தானே. ஆகலால் அவர்களுடைய எண்ணப்படி விவாகம் செய்யத் தேவசித்தமானால், நன்றாய் மன்றாடி தேவசித்தத்தை அறிந்துகொண்டு, செய்தால் நல்லது’ என்று எழுதியிருந்தது.

நானும் “தம்பி”யடைய எண்ணந்தான் தேவசித்தம் என்று நினைத்தேன். கொழும்புத்துறை மடத்துக்குப் போனால் எண்ணைத்தானே இரட்சிக்கலாம். உலகத்திலிருந்தால் எத்தனையோபேருக்கு நன்முன்மாதிரியாய் நடந்து அநேகரை இரட்சிக்க வழியாய் இருக்குமென்று மனதில் ஏவப்பட்ட படியால், என் தாய்தந்தையின் எண்ணத்திற்கமைந்து தேவபத்தியும் புத்தியுமடைய ஒரு உத்தம புண்ணியவதியை விவாகஞ் செய்துகொண்டேன். அவவுடைய பிதிர் வழி எண்ணவென்றால், முன் சொன்ன காராளாபிள்ளையுடைய தாயின் சகோதரன் வேலாயுதர், இவ்வரச் சொத்திச் சட்டம்பியார் அல்லது சும்மா சட்டம்பியார் என்றும்

சொல்லுவார்கள். இவர் ஊரிலே நாட்டாண்மைக்காரனும். இவருடைய உத்தரவில்லாமல் கோவியர் கவியாணவீடு செத்தவீடுகளுக்குப் போகக்கூடாதாம். வேலாயுதருடைய பிள்ளைகள் சரவணையாரும் முத்துக்குமாரரும். சரவணையார் பேர்போன விஷகதிப் பார்வைக்காரன். இவருக்குப் பொந்துச் சரவணையார் என்று பட்டப்பேர். அணில் சரவணையார் என்ற மானிப்பாய் அடியிலுள்ள வேறொருவரோடு மாறுபடாமல் இப்படிப் பட்டம் சொல்லிக்கொள்ளுவார்கள். இவருடைய சகோதரரான முத்துக்குமாரரை முத்தர் என்று சொல்லுவார்கள். இவர் விவாகஞ் செய்தது சிற்றம்பல முதலியார் மகள் சோதிப்பிள்ளையுடையவும் சோதிப்புதருடையவும் மகள் வரோணிக்காப்பிள்ளையை. இவர்களுக்கு இன்னேசுப்பிள்ளையும் ஆனுசிப்பிள்ளையும் என்று இரண்டு புத்திரிகள். இவர்களுள் இன்னேசுப்பிள்ளையை மானிப்பாய் தில்லையம்பல விதானை மகன் அந்தோனிப்பிள்ளை மகன் சுவாம்பிள்ளை மனம் முடித்தார். ஆனுசிப்பிள்ளையை அவருடைய தம்பியார் வஸ்தியாம்பிள்ளை முதற்றூரமாய் முடித்தார். முந்தின சுவாம்பிள்ளைக்கும் இன்னேசுப்பிள்ளைக்கும் ஏக புத்திரிதான் எனது மனைவி. நான் விவாகம் செய்தபின் கம வேலையையே பார்த்து வந்தேன்.

5. காடினார் வயிரமுத்து முதலானவர்களுடைய மனங் திரும்புதல்

சருவேசரனுடைய தயவினால் எனது சீவிய மாற்றத் துக்குக் காரணமாயிருந்த “தம்பி”யோடு கூடின பிறருக்கும் நன்மை வராமற் போகவில்லை. சந்தன மரத்தோடு நின்ற வேப்பமரத்திலும் சந்தன மனம் வெளியேயாவது நாறும் என்பார்கள். அதுபோல என்னுடைய ஞானவழி

காட்டி வேறு சில வாலிபர்களையும் நல்வழியில் திருப்புகிற தற்கு சருவேசுரனுடைய கருவியாய்ப் பாவிக்கப்பட்டார். அவர் பள்ளிக்கூடத்திலே படித்தபோது முதல் விடுதி விட்டிருந்தவிடத்திலே அவருடைய மாமன் முறையான கணக்கைப்படியும் செல்லியாவும் என்று இரண்டு இளம் வயதுள்ளவர்கள் கூட விடுதிவிட்டிருந்து படித்தார்கள். அவருடைய நல்லமாதிரியை இடைவிடாமற் கண்டும் அவருடைய புத்தியை அடிக்கடி கேட்டும் அவர்கள் இருவரும் மனந்திரும்பி காலகதியிலே ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

இன் சிலகாலம் விடுதிவிட்டிருந்த பெரியகோவில் சங்கிலிஸ்தாம் வீட்டிலே அவரோடு கூடவிருந்து படித்த இளந்தாரிமார் மூன்றுபேரும் ஒவ்வொருவகையிலே தேவ ஊழியத்தை நாடுகிறவர்களானார்கள். அவருடைய முந்தை துணையாள், வரப்பிரகாசம் என்னும் ஒரு வாலிபன், சன்னியாச சீவியத்திலே முழுதும் வசியப்பட்டுவிட்டார். அவரும் இவரும் ஞான புத்தகங்களை அதிகமாய் வாசித்து வருவார்கள். அதினால் இருவரும் வனவாசஞ் செய்யவேணும் என்று யோசனைபண்ணிக்கொண்டு, ஒரு குறித்த நாளிலே இருவரும் இரகசியமாய்ப் புறப்பட்டு வன்னிக்காட்டுக்குப் போகிறதென்று முடிவெடுத்துக்கொண்டார்கள். ஆனாலும், வரப்பிரகாசத்துக்கு இடையிலே ஒரு மனக்குழப்பம் உண்டாகி, தான் பாவசங்கீர்த்தனம் பண்ணுகிற ஆத்தும குருவானவராகிய வன். ம. யோசேப் சுவாமியாருக்குத் தங்களுடைய ஆலோசனை முழுவதையும் வெளியாக்கி விட்டார். அப்போது அந்தக் குருவானவர் இருவரையுங்கூப்பிட்டு, அவர்கள் நினைத்தமாதிரியான சீவியம் அவர்களுக்குத் தகாதென்றும் அது ஒரு பிசாசின் சோதனையென்றும் சொல்லி, நல்ல பேச்சுங் கொடுத்து அனுப்பி

விட்டார். வரப்பிரகாசம் சிலகாலத்துக்குப் பின் கொடும் புத்தறை சஞ்சுசையப்பர் மடத்திலே ஒரு சன்னியாசி யாய்ச் சேர்ந்து, எல்லாருக்கும் முன்மாதிரியாகச் சீவித்து மரித்தார். வேறொரு விடுதித் தோழன் எனது பேர்த்து யாரின் மகனுடைய மகன் குருசமுத்து. இவர் பிறகு வண. ஆசீர்வாதம் சுவாமியார் என்ற குருவாக வந்தவர் இவரைப் பற்றி வேறோர் இடத்திற் பேசவேண்டி வரும். மூன்றாவது வாலிபன் விடுதிவீட்டு எசமாட்டியுடைய இளைய மகன். இவரும் குருமடத்திற் சேர்ந்திருங்கு பிறகு ஏதோ காரணத் தினால் விட்டுவிட்டார்.

“தம்பி” நாவலப்பிடிட்டிக்கு “புக்கீப்பிங்” வேலை பழகப்போய், தமது தாய்மாமனுருடன் இருந்தார். இந்தத் தாய்மாமன் ஒரு புதிரைடெல்தாந்த கிறீஸ்தவர். பிற்காலம் இவர் இளவாலையில் ஜிரண்டாம் தாரம் முடித்து சத்தோலிக்கு கிறீஸ்தவராகி இன்றைக்கும் காலங்கண்டவராய் வாழ்ந்து வருகிறார். இவருடைய மக்களுள் ஒருவர் வண. பிலிப்பு பொன்னையா என்னும் சுவாமியாரானார். “தம்பி”யுடைய மற்றொரு தாய்மாமன் காடினர் வயிரமுத்து. இவர் பெரிய சைவன். குழைத்துக் குறியிழுக்கிறவர். சிதம்பரத்துக்கு மாத்திரை போய்வந்தவர். ஒவ்வொருங்களும் குளித்துச் சாப்பிடுவார். தம்மையாராவது திண்டிப்போட்டால் உடனே ஓடிப்போய்க் குளிக்கிறவர். இப்படிப்பட்ட சைவப் பழம் கண்டியிலே ஒரு தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலையா யிருந்தபோது, அவரைத் திருப்பிப்போடவேணுமென்று “தம்பி” பிரயாசசப்பட்டு அவருக்காக அதிகமாய்ச் செபம் பண்ணியும் அவருக்குக் கடிதங்கள் எழுதியும் கொண்டு வந்தார். வயிரமுத்து தமது வீட்டில் வைப்பதற்குச் சில படங்கள் வாங்கிப்பனுப்பக் கேட்டபோது “தம்பி” யாழிப் பாணம் ஸ்ரீ லோப்பையாவின் சாம்ப்புக்கு எழுதி ஆண்டவர்

தேவமாதா, காவலான தூதர், மோட்சம், நரகம் முதலிய படங்களை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு, அவைகளை மாயனு ருக்கு ஒவ்வொன்றும் அனுப்பி, அந்தப்படத்தை விபரிக்கிறதுபோல வேத சத்தியங்களை நல்ல அழுத்தமாய்க் கொல்லிக் கொடுத்துவந்தார். தேவகிழுபையால் இந்தப் போதகங்கள் அவர் மனதில் பதிந்துகொண்டுவரும் நாளில், ஒருமுறை தமது வீட்டிலிருந்து தூரான ஒரு கிடத்துக்கு அலுவலாய்ப் போய்விட்டு வரும் வழியில், பொழுது பட்டுப் போனது, நல்ல முன்னிருட்டு. வழியையும் மாறவிட்டு விட்டார். குன்றுகளும் கணவாய்களுமான மலைநாட்டிலே வழிமாறிக்கொண்டு இருட்டுக்குள்ளே என்ன செய்யலாம்? அந்த ஆபத்தான நேரத்திலே ஒரு எண்ணம் அவர் மனதிலே ஓடிவந்தது. “தம்பி”யடைய கடவுள் மெய்யானவர் என்றால் எனக்கு இந்த நேரம் உதவிசெய்வார் என்று எண்ணிக்கொண்டு: “தம்பியடைய கடவுளே எனக்கு வழி காட்டும்” என்று மெத்த ஆக்திரத்தோடே மன்றாடினார். உடனே கண்ணங்கரேல் என்றிருந்த வானம் மின்னத்தொடங்கினது. பளிச்சுப் பளிச்சென்று அடிக்கடி மின்னமின்ன, தவறின பாதையையும் கண்டுகொண்டு, மேடுகள் பள்ளங்களுக்குள்ளால் வழி பிடித்து கடந்து வீடு வந்து சேர்ந்தார். இந்தச் சம்பவத்தை மறுநாள் “தம்பி”க்கு எழுதி, அவருடைய உதவியோடு சுறுக்கிலே வேதமந்திரங்களெல்லாம் படித்து, கொழும்புக்குப் போய் சாழுவேல் காடினர் எனும் பெயரோடு ஞானஸ்நானமும் பெற்றுக் கொண்டார்.

பிறகு சாழுவேல் காடினருக்கு ஒரு பொல்லாத பிசாகின் சோதனை நேரிட்டது. அவர் யாழிப்பானம் வக்கு மானிடபாயிலே தமது பிதாவின் வீட்டில் இருந்தபோது,

பிதா, அவருக்குப் பட்டணத்திலே ஒரு பணக்காரச் சைவ வீட்டிலே சடங்கு பேசி முடிவெடுத்துக்கொண்டார். ஒரு வேளை மகன் வேதத்திற் சேர்ந்த சங்கதியைப் பிதா அறியாதிருக்தவருமாகலாம். சாழுவேல் காடினர் இது விஷயத்தை “தம்பி”க்கு எழுதி அறிவித்தார். அவர்: ஒளிக்கும் இருஞ்கும் என்ன சம்பந்தம்? சத்தியவேதக்காரர் அஞ்ஞானப் பெண்ணை விவாகனு செய்யலாமா? என்று பல நியாயங்களையும் காட்டி மறுமொழி எழுதிவிட்டார். அதற்கிடையிலே விவாகத்துக்கு நாளும் நியமித்து அச்சுவேலியாருக்கும் கவியாணத்துக்குச் சொல்லியாயிற்று. தகப்பனார் சாழுவேல் காடினரோடு ஒரு திருக்கல்வண்டியில் கவியாண வீட்டுக்கு வருகிறார். அவருடைய இளைய மகன் செல்லையாவண்டில் விடுகிறார். சாழுவேலுக்கு நெடுக மனம் அடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. “ஒளிக்கும் இருஞ்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்ற வேதவாக்கியம் நெஞ்சிலே வந்துவந்து இடிக்கிறது. கடைசியிலே, தேவவரப்பிரசாதம் பிசாசின் சோதனையையெல்லாம் வென்றுபோட்டது. சாழுவேல் நழுவி மறைந்துவிட்டார். கவியாண முகூர்த்தவேலையிலே பார்த்தால், வைரமுத்துவைக் காணவில்லை. எல்லாரும் தேடத் தொடங்குகிறார்கள். அதற்கிடையிலே கவியாண வீட்டுக்கென்று போன அச்சுவேலியார் சண்னுக்கச் சங்கதையடியிலே வயிரமுத்து பயணப் பையோடு வரக் கண்டு: எங்கே போகிறும்? நாங்கள் உன்னுடைய கவியாணவீட்டுக்கு அல்லவோ வருகிறோம் என்று கேட்க, வயிரமுத்து: நான் ஒரு வேதக்காரப் பெண்பிள்ளையை விவாகனு செய்வ தல்லாமல் சைவப் பெண்பிள்ளையை விவாகனு செய்யேன். சைவப் பெண்பிள்ளை நாளைக்கு குதிரை வண்டிலையுங் கட்டிக்கொண்டு: கந்தசவாமி கோவி லுக்குப் போவோம் வாரும் என்று கேட்பாள், நானும் போகத்தானேவேணும் என்று

சொல்லிக் காங்கேசன்துறைக்குப் போய்க் கப்பல் ஏறிக் கொழும்புக்குத் திரும்பிவிட்டார்.

அவருக்கு அடுக்குப்பண்ணி வைத்திருந்த பட்டனத் துப் பெண்டிள்ளோயைத் தகப்பனார் திருக்கல் வண்டில் விட்டுக்கொண்டுபோன மகன் செல்லையாவுக்கு மூடித்துவைத்தார். யேசுதாசன் என்ற பெயரோடு ஞானஸ்நானம் பெற்றிருந்த இவர், சிலாட்களுக்குள்ளே மனைவியை விட்டுப் பிரிந்து, எங்கேயோ தேசாந்தரியாய்ப் போய்விட்டார். மனைவியின் குடும்பமும் குதிரைவண்டில்களையும் விற்றுக் குடிச்சுவராய்ப் போய்விட்டது. சாழுவேல் காடினர் பிறகு அச்சுவேலியிலே சந்தியாகுப்பிள்ளை உடையாருக்குப் பேர்த்தி முறையும் தமக்கு இனமுமான ஒரு நல்ல வேதக்காரப் பெண்டிள்ளோயை விவாகஞ் செய்துகொண்டு, முதல் சிங்கப்பூர் பகுதிகளில் வேலையாயிருந்து போதிய பொருள் சேர்த்துக்கொண்டு வந்து, பிறகு கொழும்பில் வசித்துத் தமது பிள்ளைகளுக்கு நல்ல மேலான படிப்புக்களை படிப்பித்துக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய மகள் ஒருத்தியைப் பற்றிப் பின்னால் பேசவேண்டி வரும்.

காடினர் கொழும்பிலே தம்முடைய கடைசிக் காலத்தை விசீஷ தேவ பயபத்தியாய் நடத்தினார். நான் அக்காலம் வருஷத்தில் ஒருவிசையென்கிலும் கொழும்புக்குப் போவேன். அப்போது நான் கண்டதென்னவானால், ஒவ்வொருநாளும் அவர் காலை ஜூந்துமணிக்கு சென்யோசப் கொலிச்சுக் கோவிலுக்குப் போய், இரண்டு மூன்று மூச்சை காண்பார். அனுதினமும் திவ்விய நன்மை வாங்குவார். பின்னேரம் தப்பாமல் தேவநற்கருணை சந்திப்பார். இப்படியே சீவித்து, இன்றைக்குச் சில வருஷங்களின்முன், தமது ஆத்துமத்தைப் படைத்தோன் கையில் ஒப்புவித்துப்

பரலோகபிராப்தியானார். அவருடைய விசுவாசத்தின் பல னாக அவர் மகன் ஆபிரகாம் காடினர் இலக்கையிலே ஒரு பிரபல மனுஷனுய்ச் சகலராலும் சங்கிக்கப்பட்ட உத்தம கிறீஸ்தவராய்ச் சீவிக்கிறார். இவர் தமது இனசனங்களுக் கெல்லாம் பெலத்த கையுதவி. ஏழைகளுக்கு இரங்கும் கருணைவள்ளல். இவர் அச்சவேலிக்கும் சத்தியவேதத் துக்குஞ் செய்துவரும் பெரிய உபகாரங்களைப்பற்றிப் பின்னர் எடுத்துச் சொல்லலாம் என்றிருக்கிறேன்.

6. தவறணை வேலையும் சாத்திரிமாரின் கோளாறும்

அந்த நாட்களிலே அச்சவேலிச் சாராயத் தவற ணையை சிங்களச் சீமாப்புவின் தம்பி கபிரியேல் அப்பு குத்தகை வாங்கியிருந்தார். கபிரியேல் அப்பு தவறணையில் சிலகாலமிருந்து பிறகு தம் தமையன் சீமாப்புவிடம் உத்தரவு பெற்றுத் தவறணையை எனக்குத் தந்துவிட்டார். நான் தவறணையில் சாராய விற்பனாவுகாரணயிருக்கேன். ஆனாலும், தவறணையின் ஒரு அறையில் சுருபங்கள் படங்கள் குரிசு எல்லாம் வைத்துக் கோயில்மாதிரி ஆராதனை செய்து வருவேன். ரேட்டுக்கரையில் ஒரு சாடியில் தண்ணீர் வைத்து வழிப்போக்கருக்குத் தண்ணீர் வார்த்து வருவேன். நான் தவறணைக்குப் போனபின் எனக்குச் சிறியதகப்பன் முறையான ஒருவர்: அவனிருக்கும்போது நான் போவது சரியில்லை என்று சொல்லிக் குடிக்க வராமல் விட்டுவிட்டார். அவர் பெரிப் குடிகாரன். கோட்டு வழக்குசள் ஆபத்தப் படுத்தும் ஒரு கோட்டுத் தம்பி. வழக்கு இலக்கமெல்லாம் அவரிடமிருக்கும். அவர் ஒரு மாசம்வரையில் தவறணைக்கு வராமலிருந்துவிட்டார். குடியையும் நிறுத்திவிட்டார். ஆனாலும், ஒருமாசத்தின்பின் ஒருஊள்: வயிற்றில் குத்தா

மிருக்கிறது தம்பியிடம் போய் 25 சத்துக்குச் சாராயம் வாங்கிவா என்று ஒரு ஆளை அனுப்பினார். நான் கொடுத்தேன். மறுநாள் முழுகவென்று 25 சதம் அனுப்பினார். அதெத்தாள் தோட்டத்தில் வந்து நின்று ஆள் அனுப்பிக்குடித்தார். தவணம் அதிகரித்துவிட்டது. பிறகு தவறைன யில் நேரே வந்து போத்தலோடு எடுக்கத் துவங்கிவிட்டார். கடைசியாய் அவர் வருவதைக் காணும்போது நான் கதவைப் பூட்டிப்போட்டு ஓடவேண்டியதாயிருந்தது. அதினால் பெரிய குத்துக்கும் முறைப்பாடு போய்விட்டது.

தவறையிலே சிலபேர் வந்து இருந்து குடிப்பார்கள். சிலர் வெளியில் போய் சத்தியெடுத்துப்போட்டு வந்து பேந்தும் போடு என்று நிற்பார்கள். நான் அவர்களுக்குக் கொடுக்காமல்: அண்ணைமாரே சத்தியெடுத்துப்போட்டு அந்தக் கக்கினைத்த திருப் அருந்துவது. நாய் காகமல் ஸாமல் வேறு மிருகமும் அப்படிச் செய்யாது. நான் சில காலத்தின்முன்னே ஒரு நாள் சிறுகிழங்கு தின்றுவிட்டு சத்தி எடுத்தேன். அதன்பின் அந்தக் கிழங்கைக் கண்ட வுடத்தை உவாந்தி வருகிறது. ஏத்தனை வருஷம் சென்றும் அதைக் கண்ணி வேல காணக்கூடாமலிருக்கிறது. நீங்கள் சத்தி எடுத்த வாய்நாற்றம் மாறமுன்னம் போடு என்று நிற்கிறீர்களே! இது எவ்வளவு அறிவில்லாத மிருகத்தன்மை என்று புத்தி சொல்லி அனுப்புவேன்.

ஒருநாள், ஆடி அமாவாசைத் தீர்த்தத்துக்கு மாவிட்டபுரம் கோவிலுக்கு அதிகம் சனங்கள் போனார்கள். அன்று நாள் முழுதும் சாராயம் அளந்தபடி இருந்தேன். இரவு 8 மணிபோல் எணக்குத் தலைக் கிறுதி வந்து, நான் எணக்குச் சுகமில்லை என்று என் பெண்சாதிக்குச் சொல்லிவிட்டு

அனையில் படுத்துக்கொண்டேன். தாய் தகப்பன் சகோ
தரர் எல்லாரும் வக்துவிட்டார்கள். பத்திராதிபர் தமிழ்
முத்துப்பிள்ளை பரியாரம் செய்கிறவர், அவரும் வந்து
நான் கதவைப் பூட்டிவிட்டிருக்கக் கண்டு: சந்தியாப்பிள்ளை
சந்தியாப்பிள்ளை கதவைத் திறவென்றார். நான் கதவைத்
திறந்து வெளியே வந்து இப்போ செபமாலை சொல்லு
கிறேன். எனக்குச் சுகம் என்றேன். அவர் என் கையைப்
பிடித்துப் பார்த்து, எல்லாரையும் துரத்திவிட்டுப் போய்
விட்டார். நான் செபமாலை சொல்லி முடிய நித்திரையாய்
விட்டேன். சாராய் வெக்கையால் எனக்குத் தலைக்கிறுதி
வந்தது. தவறணையிலிருந்தாலும் நான் குடிக்கப்பழகவில்லை.
ஆண்டவருக்குத் தோத்திரம்.

குடிக்கப் பழகியவர்கள் அதை விடுவது மெத்த வல்லை.
எனக்கு நெருங்கிய இனமான ஒருவர், பிறஷ்டுவர், அச்சு
வேலியில் சடங்கு முடித்தவர், இங்கே வந்தபோது ஒரு
நாள் அவருக்கு வயிற்றில் குத்து வந்து, எங்கள் தகப்பனார்
அவருக்குக் கொஞ்சம் சாராயம் குடிக்கக் கொடுக்க அவர்
தொடமாட்டேன் என்றுவிட்டார். பிறகு வெறிடங்களில்
வேலையாயிருந்து இங்கே வந்திருந்தபோது அவருக்கு ஒரு
நாளைக்கு ஒரு போத்தல் காணுதிருந்தது. நான் தவற
ணையை விட்டபிறகு அதிகமாகக் குடிக்கப் பழகிவிட்டார்.
பிற்காலம் நான் உபதேசியாயிருந்த நாட்களில் அதைப்பற்றி
அவரைக் கண்டித்துப் பேசினேன். அதனால் என்னேடு அதி
கோபமாயிருந்தார். அவர் மூல்லைத்தீவிலிருந்தபோது என்
மாமனார்: குத்தகைக்குக் கட்ட ஒரு சானுறு ரூபாய் அவ
சரம் தேவையாயிருக்கிறது என்றார். அப்போ, நான், நல்ல
பணக்காரனுயிருந்த அவரிடம் எழுதிக் கேட்டேன். அவர்
தம்முடன் வருஷம் கொண்டாட வந்தால் தருவேன் என்று

எழுதினார். அதனால் நான் என் தகப்பன் தாயாருடன் நத்தா ருக்கு அங்கே நிற்கக்கூடியதாய்ப் புறப்பட்டுப் போனேன். மாங்குளத்திலிருஞ்து மாட்டுக்கோச்சு, பெரிய மழை வெள் எம். இரா முழுதும் பெரும் பயங்கரமான காட்டுப் பயணம். எங்கள் உபகாரி, வழியில் ஒரு கங்காணியிடம் எங்களுக்குச் சாப்பாடு ஆபத்தப்படுத்தியிருந்தார். நாங்கள் தலைக்கோச்சுப் போய்விடும் என்று சாப்பாட்டையும் கவனியாமல் மழைக் குளிரினால் விறைத்து விடியவும் மூலிலைத்தீவில் போய் இறங்கினோம். அப்போது எங்கள் உபகாரி: உபதேசியார் இந்தக் குளிரினால் காய்ச்சல் வரும், இந்த ஊர் காய்ச்சல் ஊர். கொஞ்சம் விறண்டி எடுக்கவேணும் என்றார். என் தகப்பனாரும் கட்டாயப்படுத்தினதினால் ஒரு சிறு கிளாசில் கொஞ்சம் பாவித்தேன். பிறகு கிடாயடித்துப் பெரிய விருந்து செய்து மத்தியானம் சாப்பிடும்போதுப்: இறைச்சி யிலே குளிர் அதிகம், கொஞ்சம் பாவிக்கவேணும் என்று தந்தார். நான் அதையும் வாங்கிக் குடித்தேன். பின் யேசை யிலிருந்து சாப்பிடும்போது வீடு மேசையெல்லாம் சுற்றி வருகிறது. உடனே சத்தி எடுக்கத் தொடாங்கினேன். எங்கள் உபகாரியும், நல்ல வெறியுடன், உபதேசியைப் பகிடி பண்ண இதுதான் தருணமென்று. ஒரு மத்தளத்தை எடுத்துத் தோளிற் போட்டு அடித்து: வாருங்கோ வந்து பாருங்கோ, உபதேசி குடித்துப்போட்டுச் சத்தி எடுக்கிறார், இது என்ன அதிசயம் என்று பிரசித்தம் பண்ணினார். நான் வெட்கத்தோடும் துக்கத்தோடும் போய், மூலிலைத்தீவில் அந்நாளி விருந்த வண். மரிசலின் சுவாமியாரைக் கண்டு பேசி ஆறுதலடைந்தேன். பின்பு காசும் வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டேன். மதுபானத்தால் வரும் கேட்டையும் அனுபவத்திலே கண்டுகொண்டேன்.

இது பிறகு நடந்த சம்பவம். இனி நான் தவறைணமில் வேலையாயிருந்த காலத்துக்கும் அதற்கு முந்திய காலத்துக்கும் சேர்ந்த இரண்டொரு செய்தி. அந்தாட்களிலே அச்சு வேலையில் சாத்திரம் சொல்லி சாதகம் கணிக்கிற தவசிகள் பலர் இருந்தார்கள். எங்கள் கோவிற் பக்கத்திலுள்ள வள ஏக்கு தவசிகள் வளவு என்று பெயர். அதில் நான் அறிய ஜின்து ஆறு தவசிக் குடும்பங்கள் இருந்தது. அவர்களில் ஒரு வன் நல்லதம்பி நல்லதம்பி என்றவன் நல்லாய்ப் படித்தவன். அவனைக்கொண்டு சாதகம் எழுதுவிக்க அல்லது பார்ப்பிக்க அடிக்கடி சனங்கள் பிறவூர்களிலிருந்து குதிரைவண்டில் களில் வருவார்கள். மற்றும் குடும்பங்கள் நாங்கள் இருக்கும் இடத்திலிருந்து ஒரு மைல் தூரத்தில் ஜம்பது உண்டு. தவசிகள் ஊர் ஊராய்த் திரிந்து சாதகம் எழுதிக் கொடுப்பார்கள். எங்கள் வேதக்காரருள்ளேயும் பலர், பிள்ளைகள் பிறந்தவுடனே சாதகம் எழுதுவிப்பதுண்டு. என் தகப்ப ஞரும் எங்கள் ஒன்பதுபேருக்கும் சாதகம் எழுதுவித்து வைத்திருந்தார். நான் சிறுவனுயிருக்கும்போது, தவசிகள் வந்தால், அப்பு ஏடுகளை எடுத்து அவர்கள் முன் போடுவார். (அப்பு உடையாராயிருந்தபடியால் செல் வாயிக்காப் பணங்கட்ட தவசிகள் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வருவார்கள்) வந்தவர்கள் ஏடுகளை வாசி த்துப் பலவிதமாய்ப் புழுகுவார்கள். சாதகத்திலே பார்த்து என்னை நாலு பெண்டில்காரன் என்றும், கூத்திக் கள்ளன் என்றும் பகிடிபண்ணிச் சிதிப்பார்கள். பிறகு நான் “தம்பி” தந்த “இன்னுசியார் ஞானத் தியானத்” தை வாசித்தபோது, நரகத்தின் கிணைவால் இவைகள் என் மனதில் பயத்தை உண்டுபண்ணினது. என்னை ஆண்டவர் நரகத்திற்கென்று உண்டாக்கினாரோ, தவசி என்னை நாலு பெண்டில் உள்ளவன் என்றும் கூத்திக் கள்ளன் என்

ஹும் சொல்லுகிறானே, அப்படியானால் நான் நரகத்திற் தானே விழுவேன் என்ற திகிலுடன் சீவித்தென்.

பிறகு நான் சங்கியாசியாய்ப் போக எண்ணியபோது தவசியைக்கொண்டு சாதகம் பார்ப்பித்தார்கள். என்னுடைய கருத்துக்களைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்த தவசி: சாதகத்தில் பிழையிருக்கிறது, அவன் ஒரு யோகியாய்ப் போய்விடுவான் என்று சொல்லிவந்தான். நான் ஒருங்கள் தவறையிலிருந்து வீட்டுக்கு வரும்போது என் மனைவி கவலையுடன் அழுதுகொண்டிருக்க: என்ன காரியம் என்று கேட்டேன். அம்மான் தவசியைக்கொண்டு சாதகம் பார்ப்பித்தார். அம்மான் பெற்ற ஆண் பிளைகளுக்குப் பிளைக்கிடையாதாம். நாகசாபம் விழுந்திருக்கிறதாம் என்று. இந்தப் பொய்ச் சாத்திரத்துக்கு ஒரு அத்தாட்சிபோல, எனது தமையஞருக்கு ஆறு பிளைகள், பிறக்கும்போது செத்துப் பிறந்தது. எங்கள் மூத்த பிளையும் பிறந்த ஒரு மாசத்தால் இறந்துபோய்விட்டது. இதை அறிந்துதான் தவசியும் சாத்திரம் சொல்லியிருப்பான். என் மனைவியோ எப்போதும் அழுது கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தா. அதினால், நான் அப்பு வீட்டில் போய்ச் சாதகங்கள் இருக்கும் அலுமாரியை இழுத்து வில்லங்கமாப்த் திறந்து, அதிலிருந்த சாதக ஒலைகளையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டுபோக, என் தாயார் என்னைத் தடுத்து: தம்பி இதாலே பழி வரும், கொப்புகொன்றுபோடுவார் என்று என்னைத் துரத்திக்கொண்டு வர, நான் சாதக ஒலைகளைக் கொண்டோடிப்போய் வீட்டில் கழித்து நெருப்பு வைத்துவிட்டேன்.

பிறகு, என் சகோதரி ஞானமுத்துவுக்கு விவாகம் ஆயத்தப்படுத்தியபோது, தகப்பனார் சாதகத்தைத் தேடிக் காணுதபடியால் என்னை அடிக்கக் காத்துக்கொண்டிருந்து

தார். ஆனாலும், கில குறிப்புகள் வைத்துச் சாதகம் பார்க்கப்பட்டது. தவசிகள் என்னுடைய அந்தச் சகோதரிக்கு இந்த ஊரில் கவிபாணம் நடக்காதென்றும், அவ பிள்ளைகள் இல்லாத மலடி என்றும், மற்றச் சகோதரி பத்துப் பெட்டைக்காரி என்றும் சொன்னார்கள். ஞானமுத்துவுக்கு இந்த ஊரில்தானே கொன்ஸ்தந்தீன் தம்பர் என்பவரை விவாகம் செய்யப்பட்டது. அதைக் கண்ட தவசி ஒடிவந்து, விவாகம் செய்து கெற்பனியாயிருக்கும்போது பிள்ளை பிறந்தாலும் இறந்து விடும் என்று சொன்னான். பிள்ளை பிறந்தது. பிறந்து அவஸ்தையாய்த்தானிருந்தது. நான் அவஸ்தை ஞானஸ் நானம் கொடுத்தேன். அப்போது ஒரு கிழவிஃ அக்கை, அக்கை, அவன் தவசி சொல்லிவிட்டானே, பிள்ளை பிறந்தாலும் தப்பமாட்டாதென்று. அப்படித்தான் நடக்கப் போகுது என்று. அவ்வேளை அங்கே சனங்கள் அதிகமாக இருந்தார்கள். நான் கோபத்தோடு எழுங்கு குந்தியிருந்த கிழவியைப் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டேன். கிழவிமல்லாக்காய் விழு, எல்லாரும் என்னைப் பேசினார்கள். என் சகோதரி பெற்றுச் சாகாமல் தப்பின அந்தப் பிள்ளை ஆர் தெரியுமா? அவர்தான் கொழும்பில் சென். பீற்றர் கொலிச்சில் ஆசிரியராக விளங்கும் ஞானப்பிரகாசம் பி. ஏ. பட்டத்தவர். அவரது சகோதரர் கொழும்பில் பெரிய பிரபலஸ்தராயிருக்கும் இரத்தினநாதர். இவர்களே என் சகோதரிக்கு பெண் பிள்ளைகள் மூவர். சாதகமும் தலைகிழுய்ப்பொய்த்து விட்டது.

மற்றச் சகோதரி, பத்துப் பெட்டைக்காரி, முதல் பெற்ற பிள்ளைகள் நாலும் ஆண்கள். எனக்கும் நாக சாபம் விழுந்து பிள்ளைகள் இல்லை என்றார்களே. கொழும்பில் சென். யோசவ் கொலிச்சில் ஆசிரியராயிருக்கும் அலோசியஸ் என்

மகன். அவருக்குப் பிள்ளைகள் எட்டு. அச்சுவேலி, சன்மார்க் கப் போதினிப் பத்திராதிபரின் மகன் என்றி தம்பிழுத்து என்பவர் என் முத்த மகளை விவாகம்செய்து, அவருக்குப் பிள்ளைகள் ஆறு ஆண்களும் ஒரு பெண்ணும். மூத்தவரை மாத்திரம் இங்கு குறிக்கிறேன். அவர்கள் நிதிக்குரு மடத் தில் குருப் பட்டம் பெற்று, இப்போது மட்டக்களப்பில் மீசாம் பார்த்து வருகிறார். என் இளைய மகன் உவாக்கறன் கிநீக்கில் வேலையறியிருக்கும் மனுவேற்பிள்ளை என்பவரை விவாகம் செய்திருக்கிறார். ஆதலால், என் சாதகமூம் அடியோடே பொய்த்துவிட்டது.

இந்தப் படு பொய்யைக் கண்டுகொண்ட நான், ஒரு நாள் வீடு வீடாய்க் குரிந்து தவசிகள் செய்யும் மோசத்தை யும் சாதகத்தை நம்புவதால் வரும் தேவ துரோகத்தையும் விபரித்துக் காட்டி, ஒரேநாளில் ஐம்பத்திரண்டு ஏடு எடுத்து எனது தோட்டத்திற்குப் பச்சையாகப் பரவிவிட்டேன். பின்பு, சாதகத்தினால் சில சிறுவர் மனதில் கலியானக் கதைகளையும், கூத்துக் கதைகளையும், தூர் இச்சைகளையும், தூர் எண்ணங்களைபும் வரப்பண்ணுகிறார்கள் என்றும், கானும் ஒருகாலம் அப்படியே தூர் எண்ணங்களுக்கு இடங் கொடுத்தேன் என்றும் விபரித்து அந்தக் காலத்தில் நடத்தப்பட்ட “இராக்கினி தூத்” னுக்குச் கடிதமாக எழுதி பிரசுரிப்பித்தேன்.

இதினால், ஒவ்வொரு வருமான போகத்திற்கும் வந்து சாதகம் பார்த்துச் சனங்களின் பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு போகிற தவசிகள்பாடு பெரும் நட்டமாய் முடிந்தது. முன்னே எத்தனையோபேர் மோட்டுத்தனயாய்த் தங்கள் பொருளை அள்ளி அவர்களுக்குக் கொடுப்பார்கள். என் சிறிய தகப்பனார் தமது மகன் பிறந்த நேரத்தைப்பற்றிச்

சாதகம் பார்த்த தவசி ஒருவனுக்குத் தமது பால் மாட்டை உபகாரமாய்க் கொடுத்ததைக் கண்டேன். ஏனென்றால், அவன்: மகளுடைய யோகத்தினால் அவருக்குப் பெரும் செல் வங்கள் வரப்போகிறது என்று புழகினான். ஆனால், கொஞ்சக்காலத்தால் அவரது வருவாயெல்லாம் குறைந்து, பெண் சாதியின் தாவி முதலாய் விற்று, அட்ட தரித்திரனும் மரித் தார். நான் சாதகத்தினால் வரும் கேட்டைச் சனங்களுக்கு விளக்கி ஓலைகளையும் கிழித்தபடியால், தவசிகள் என்னைத் திட்டிக்கொண்டு திரிந்தார்கள். காகம் திட்டி. மாடு சாகிறதா?

அச்சுவேலியிலே தொகையாய் இருந்த இந்தத் தவசி கள் அங்கங்கே போய்த் தாங்கள் அச்சுவேலியார் என்று சொல்லி வந்ததினால் சிலர் வேளாளர் ஆகிய எங்களையும் தவசிகள் என்று சொல்லிக்கொள்ளுவார்கள். நான் ஒருநாள் யாழ்ப்பாணக் கச்சேசரி க்கு அலுவலாய்ப் போனபோது என்னை அச்சுவேலியில் ஆள் என்று சொன்னபடியால், ஒரு உத்தியோகஸ்தர் என்னைத் தவசி என்று நினைத்து: தப்பி எனக்கு ஒரு சாதகம் எழுதித் தருவீரா என்றார். நான் அவருக்குச் சொன்னேன்: நான் சாதகம் எழுதுபவன் அல்ல சாதகத்தை அழித்து நிர்மூலமாக்குபவன் என்று சொல்லி அவருக்கு அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் விளங்கப் பண்ணிவிட்டு வந்தேன். பின்பு ஒருநாள் நான் நாவற்குழிக் குப் போனபோது வயல்வழியால் நடந்து செபமாலை ஓதிக் கொண்டு சென்றேன். அப்போது ஒருவன் மின்தொடர்ந்து சாத்திரியார், சாத்திரியார், எனக்கு ஒரு சாதகம் எழுதித் தரமாட்டாரோ? என்றான். வேறொருவன் தோட்டத்திற்கு மாடு கட்ட நாட்ட சொல்லவேணும் என்றான். இன்னுமொரு வன்: குரக்கன் நாற்றுப் போட நல்ல நாள் சொல்லுங்கோ என்றான். நான் இந்தக் கிழமையில் எல்லா நாளும் நல்ல

நாள்தான் என்று சொல்லிவிட்டுப் போனேன். இவர்கள் ஒன்றும் பேசவில்லை. முந்திச் சாதகம் கேட்டவன் நான் பேசாமல் போகிறதைக் கண்டு: தவசிப் பயலே ஆரும் தலைப்பாக் கட்டிகளுக்கென்றால் சொல்லுவாய், எனக்குத் சொல்லமாட்டாய், உழவு சவுக்கால் ஒன்று தரட்டுக்கோ? என்றான். நான் கெதியாய் நடந்து போய்விட்டேன்.

எங்கள் ஊரில் கோவிலுக்குக் கிட்ட இருக்த தவசிகள் எல்லாரும், அர்ச. சூசையப்பரின் இரக்கத்தால், இருந்த இடம் தெரியாமல் தொலைந்து போனார்கள். தவசிகள் இருந்த பெரிப வளவை சாமுவேல் காட்டனர் வாங்கித் தமது மகளான என் மகன் பெண்சாதிக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்திருக்கிறார். மூத்தான் தவசி வளவு என்ற வளவை என் தம்பி சின்னப்பு உடையார் வாங்கிப் பெரிய வீடு கட்டி அதில் குடியிருக்கிறார். தவசிகளுடைய வீரகத்தி வளவும் அவருடையதாய்விட்டது. அவர்கள் தொலைந்தபின் அச்சு வேவியில் மெய்யான தேவ தொண்டு செய்யும் தவசிகளாகக் கத்தோலிக்கு குருமார் கண்ணியாஸ்திரிகள் அநேகர் புறப்பட்டிருக்கள்தானே. ஆண்டவரே உமக்கே மகிழை யும் புகழும் அனவறத காலமும் உண்டாவதாக.

7. விற்தர் ஞானப்பிரகாசநம் குருசமுத்துவும்

நான் தவறைனயில் இருக்கும்போதே என் ஞான வழிகாட்டியாகிய “தம்பி”, நெயில்வே உத்தியோகத்தில் போயிருந்தவர், அந்த வேலையை விட்டிட்டு யாழ்ப்பாணம் குரு மடத்திலே சேரப்போகிறார் என்ற செய்தி அச்சுவேவியில் பிரஸ்தாபமானது. இதுமட்டும் நான் “தம்பி” என்று சொல்லியவரை இப்போதுதான் யாரென்று காட்டுகிறேன். அவர் மானிப்பாயிலிருந்து வந்து இங்கு சந்தியாப்பிள்ளை

உடையார் மகன் பத்திராதி பர் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையை இரண்டாந்தாரம் மணம் முடித்த காடினர் சிற்றம்பலத்தின் மகனுடைய முந்தின தாரத்து மகன், சுவாமிநாதபிள்ளை ஞானப்பிரகாசர். அவர், தம்மைச் சொந்தப் பிள்ளையிலும் அருமையாய் வளர்த்து வந்த தம் சிறிய தந்தையாருக்கு எப்போதும் உதவியாயிருக்க வேணும் என்று முழு மனமுங் கொண்டிருந்தாலும், தேவ அழைத்தல் வேறு வகையாயிற்று. யாழ்ப்பானத்திலேயிருந்த வண. யூலஸ் கொலின் சுவாமியாரும் கொடும்பிலிருக்க அவர் சகோதரர் வண. சாள்ஸ் கொலின் சுவாமியாரும் இட்ட கட்டளையின்படியே அவர் குருத்துவ அந்தஸ்துக்குப்படிக்க ஆபத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். இதைபறிந்த சிறிய தகப்பனுன பத்திராதி பர் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை : வேலையை விடவேண்டாம் லீவு கேட்டு வா என்று கண்டிப்பாய் எழுதிவிட்டார். அவரும் அப்படியே லீவு கேட்டு வந்தார். வந்த சில நாளால், குரு மடத்திற்குப் போகச் சிறிய தகப்பனிடம் உத்தரவு கேட்டார். அவர் கொடுக்கமாட்டேன் என்று மிகுந்த கோபத் தோடு அறைக்குள் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு, நான் தூங்கிச் சாகப்போகிறேன் என்று நிற்க, சனங்களெல்லாம் கூக்குரவிட, ஞானப்பிரகாசர் கோயிலிடியில் போயிருந்தார். அப்போது பத்திராதிபர் : என் சிறிய மகன் மடத்துக்குப் போவதில்லை என்று ஒரு நிபங்குனை எழுதிக்கையொப்பம் போட்டுத் தந்தால் நான் வெளிக்கிடுவேன் அல்லது கட்டாயம் இன்று சாவேண் என்று சபதம் போட்டார். அதினாலே சில பெரிய மனிதர் ஞானப்பிரகாசரிடம் கோயிலிடுக்கு வந்து கையொப்பம் தரும்படி கேட்டபடியால், அவர் தாம் ஜூங்கு வருஷத்துக்கு முன் அப்படி ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று எழுதிவிட்டார். அவர்கள் எழுக்கதைச் சரியாய்ப் பாராமல் அவர் இனி மடத்துக்குப் போகிற எண்ணத்தை முழுதாய் மாற்றிப்போட்டார் என்று புழுகிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சில காட்களால் அவருடைய பேரன் காடினர் சிற்றம் பலம் வந்து, அவரைத் தம்முடன் மாணிப்பாய்க்குக் கூட்டிக் கொண்டுபோய் அவரை முழு தும் திருப்பீப்போடலாம் என்று நினைக்கு, அதற்கு ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார். ஞானப்பிரகாசர் பேரனுடன் போகுமுன் என்னிடம் வந்து: சந்தியாப்பிள்ளை, அப்பா நாளோக்கு என்னை மாணிப்பாய்க்குக் கூட்டிப்போக வந்திருக்கிறீர். நான் அவருடன் போய், வருகிற வெள்ளிக்கிழமை திரு இருதயத்தின் திரு நாள் அன்று குரு மடத்திற்குப் போய், கொவின் சவாமியாரைக் காண்பேன் என்று அறிவிக்கு, அதோடு நான் தவறையை இருப்பது நன்மையாய் இருக்கும், வேறு பேர் இருந்தால் அநேகருக்கு அதிகம் குடிக்கக் கொடுத்துக் கெடுதி வரும், எப்படியோ இதற்கு ஒரு ஆள் வேணும், ஆதலால் நீர் இருந்து மட்டாய்க் கொடுத்து நன்மை செய்யும் என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்.

திரு இருதயத்தின் திருநாளன்று அவர் கொவின் சவாமியாரிடம் போக, அவர் இவரை மடத்தில் சேரக் கேட்டார். சிறிய தகப்பனாருக்குக் கொடுத்த வாக்கைப்பற்றி இவர் சொல்ல, அவர் உடனே ஞானப்பிரகாசரை மேற்றிராணி யாரிடம் கூட்டிக்கொண்டுபோய், அந்த வாக்கைப்பற்றித் தாங்கள் சிறிய தகப்பனாரோடு ஒழுங்குபண்ணிக்கொள் வோம் என்றார். ஞானப்பிரகாசர் குருமடத்திற் சேர்ந்து விட்டதை அறிந்து, அச்சுவேலியில் எல்லாம் பெரும் குழப்பமாயிருந்தது. பத்திராதிபரும் தவறையைக்கு முன்பாக வந்து என்னைப் பேசி, நாங்கள் எல்லாரும் கெடுக்கிற ஆலோசனை தான் செய்தோம் என்று எனக்கு அடிக்க வருமாப்போல வந்து திரும்பிப் போய்விட்டார். ஞானப்பிரகாசரிடத்தில் முன் கை யெழுத்து வாங்கியவர்களும் வந்து: இப்படிப்

பொய்க் கையெழுத்துப் போட்டுத் தாய் தகப்பனையும் அனுப்பிக் குருவாய் வரலாமோ என்று என்னையும் கடிஞ்சு பேசினார்கள். பிறகு நான் விற தர் ஞானப்பிரகாசரைக் கண்டபோது, அவர் கடந்ததை எல்லாம் எனக்குச் சொன்னார். தமது வலதாய் வாக்கை மாறவில்லை, விசப்பாண்டவருடைய கட்டளைப்படி மடத்தில் சேர்க்கேதேன் என்றார். பிறகு தாய் தங்கையர்களும், தேவ இரக்கத்தால் அவர் செய்யும் அரிய பெரிய ஆச்சரியத்திற்குரிய சம்பவங்களைக் கண்டு, சொல்லி முடியாத சந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள்.

நான் தவறைனையை விட்டு விலகின விதத்தையும் சொல்லுகிறேன். எங்கள் கட்டளைச் சவாமியாரும் மகா பரிசுத்தவானுமான வனை. வத்தறன் சவாமியார் ஒருநாள் பின் ணேரம், நாலு மணியிருக்கும், ஒரு பொல்லையும் ஊன்றி ஊன்றிக்கொண்டு போனதைக் கண்டேன். தவறைனைக்குப் பக்கத்தில் பெரிய கலட்டிக் கல்லுக் காடு. அவர் போய் அதில் ஒரு கல்லின்மேல் கெடுமேரமாக முனிவர் போல் இருக்கிறார். நான் கிளாறென்ஸ் எனும் ஒரு புரட்ட-ஸ்தாந்து உபாத்தியாயரோடு தவறைனைக்கு முன்பாகக் கடைத் துக்கொண்டு நின்றேன். சவாமியார் எழும்பி வந்துகூட சந்தியாப்பிள்ளை நீ இன்னும் அவரோடு கடைத் தக்க அலுவல் இருக்கோ என்று கேட்டார். நான்: இல்லைச் சவாமி என்றேன். அப்போ என்னுடன் கொஞ்ச இடம் வா என்று கூட்டிக்கொண்டு போய், பிள்ளை! சாராயம் விற்கும் நேரம் போக மற்றப்படி என்ன செய்கிறோய்? என்று கேட்டார். நான்: ஏதாவது புல்தகங்களை வாசிப்பேன். மற்றும்படி சும்மா இருப்பேன் என்று சொன்னேன். அவர் என்னைக் கையில் பிடித்துக் கீல்லை நான் உன்னை நேசிக்கிறபடியால், நான் உன்னை நேசிக்கிறபடியால் நான் உன்னை நேசிக்கிற

படியால் இதை உனக்குச் சொல்லுகிறேன் என்று மூன்று முறை சொல்லிஃ இந்த வேலையை விட்டுப்போடு என்றார். பின் அடுத்த மாசம் புத்த சிங்களவர் வந்துவிடவே நானும் தவறணையை விட்டுவிட்டேன்.

தவறணையை விட்டபின் தோட்டச் செய்கையைத் தான் பார்த்து வந்தேன். நான் தவறணையில் இருக்கும் நாளில் என் சிறிய தாயாருடையவும் சிறிய தகப்பன் சங்கிலித்தாம் சூசைப்பிள்ளையுடையவும் மகனுகை குருசமுத்து கொலிச்சில் படித்தவர். இவர் முன் னே “தம்பி”யோடு விடுதிவிட்டவர்களிலாருவர். முன்னே “தம்பி”யும் இவரும் கூடி வெள்ளிக்கிழமை பின்னேரம் வீட்டுக்கு வருவார்கள். இப்போது இவர் தனித்து வருகிறவர், சனியும் ஞாயிறும் என்னுடன் தவறணையிலிருந்து எனக்குச் சாராயம் விற்க உதவிசெய்து, மாசம் முடியக் கணக்கும் முடித்துத் தருவார். அப்போது என்னேடிருந்து சில ஞானப் புஸ்தகங்களையும் வாசிக்கிறவர். அதில் அவர் “பாவிகளுக்கு நல்லற நெறி காட்டி” எனும் புஸ்தகத்தைத்தான் அதிகமாக வாசிப்பார். (பிறகு அந்தப் புஸ்தகத்தை அவருக்கே குரு மடத்தில் அனுப்பிவிட்டேன்.)

நான் தோட்டச் செய்கைக்குத் திரும்பி வந்தபின் குருசமுத்து கண்டிக்கு வேலையாய்ப் போகிறோர் என்ற சதை பிறந்தது. அவரது மாமன் சவரிமுக்து என்பவர் வேதத்தை மறுதலித்து நல்லூரில் ஒரு புறைட்டெஸ்தாந்த “போதக்” ரின் மகளை விவாகம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவருடைய மச்சான் கண்டியில் வேலையாயிருந்தார். அந்த மச்சானேடு தான் குருசமுத்து போகிறோர் என்றது சத்தம். அவருடன் போனால் அவருடைய விசுவாசத்திற்கும் பழுது வரக்கூடும் என்று நான் பயந்து, அவருக்காக தேவ தாயாரை வேண்

டிக்கொண்டு வந்தேன். ஒருங்கள் நான் தோட்டத்தில் இறைத்துக்கொண்டு நிற்கும்போது, குருசமுத்து குடக்குழி யில் குளித்துக்கொண்டு நின்றூர். நான் அந்த நாளையில் யாழ்ப்பாணத்திலே வண். பிள்சோ சுவாமியாரிடம் மகிமைக் காப்பாளர் கூட்டத்தில் பேர் கொடுத்து, அந்தக் கூட்டப் புஸ்தகமும் என்னுடன் வைத்திருந்தேன். அப்போது அவரைப் பார்த்து: தம்பி நீரும் இக் கூட்டத்தில் சேரும் என்று கேட்டேன். அவர் அப்போது: தேவ திருவுள்ளே! அண்ணே நான் எல்லாக் கூட்டத்திலும் சேரப்போகிறேன் என்றூர். நான் இறைப்பு முடிந்தவுடன் அவர் வீட்டுக்குப் போய், தனிமையாய் வீட்டுத் தலைவாசலில் நின்று: தம்பி நீர் எல்லாக் கூட்டத்திலும் சேரப்போகிறேன் என்றது எனக்கு மிகு சந்தோஷமாயிருக்கிறது. ஏன் அப்படி சொன்னீர்? என்று கேட்டேன். அப்போது அவர்: தாம் கொவிச்சில் ஒரு ஞான ஒடுக்கம் செய்தபின்டு தமக்குக் கொழும்புத்துறைச் சன்னியாச மடத்தில் சேரவேணும் என்ற எண்ணமிருக்கிறது என்றூர். நான்: தம்பி அது நல்ல எண்ணம்தான். ஆதலால் நான் நாளைக்கு யாழ்ப்பாணம் போய் விறதர் ஞானப்பிரகாசரைக் கண்டு யோசனைசெய்து வருகிறேன் என்று சொல்லி, மறுஙாள் இராவில் எழும்பி எனது செபமாலையையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, நாலு விசை நூற்று ஐம்பத்துமூன்று மணிச் செபம் சொல்லி முடிவில் பூசை தொடங்கும்போது குருமட வாசலை அடைந்தேன். பூசையின் பின் விறதர் ஞானப்பிரகாசரைக் கண்டு பேசியபோது அவர், குருசமுத்து இங்கிலிங் படித்திருக்கிறபடியால் குருவுக்குப் படித்துக் குருவானால் அதிக நன்மை செய்யலாமென்றும், ஒருங்கள் வந்து வண். கொவின் சுவாமியாரைக் காண்டும் என்றும் சொல்லி என்னை அனுப்பி விட்டார். நான் திரும்பவும் நாலுவிசை 153

மணி ச் செபம் முடித்துவிட்டு வீடுவந்து சேர்ந்தேன். சேர்ந்து, விற்தர் ஞானப்பிரகாசர் சொன்ன மறுமொழி யைக் குருசமுத்துவுக்கு அறிவித்தேன்.

பிறகு, ஒருங்கள் நானும் அவருமாகத் தோலகட்டிக் குப் போய், வன். வோளாண்டர் சுவாமியாரைக் கண்டு குருசமுத்துவடைய எண்ணத்தை அறிவித்தோம். அவர் : மெத்த நல்லது; கொழும்புத்துறையில் சந்தியாசியாகப் போக எண்ணம்வந்தபடியால் அங்கேதான் போகவேணும். அதுதான் தேவ ஏவுதலாய் இருக்கும் என்றார். நாங்கள் வீடுவந்து சேர்ந்தபின் குருசமுத்துவின் தாயார் தோலகட்டிக்குப் போனவிடத்தில் வோளாண்டர் சுவாமியார் : உன் மகன் சந்தியாசியாகப்போகத் தேவசித்தம், நீங்கள் தடைசெய்யக்கூடாது என்று சொல்லிப்போட்டார். அவு அங்கேயிருந்து மிகுந்த கோபத்தோடு வந்து என்னைத் தோட்டத்திலே கண்டு : நாங்கள் இவ்வளவு கடன்பட்டுப் படிப்பித்து எங்களுக்கு உதவியாய் இருப்பான் என்றிருக்கிற நேரத்தில், நீ எங்கள் பிள்ளையைத் தோலகட்டிக்குக் கூட்டிப்போய் சந்தியாசத்திற்கு விட ஆயத்தப்படுத்தின தாம், இது நீதியோ? என்று என்னைப் பேசினா. நான் : தீணியாச்சி, நாங்கள் பூசைக்குப் போனேம். சுவாமியாரிடம் அதைப்பற்றிக் கதைத்தோம். என்ன செய்வது, தேவசித்தம் என்றால் அதைச் தடைசெய்கிறது ஆகாதுதானே? என்றேன்.

இனி, தங்கள் மகனை அவர்கள் யாழிப்பாணம் போக விடமாட்டார்கள், என்ன செய்வோம் என்று யோசித்து. ஒருவழி கண்டுபிடித்தோம். இளவாலைக்கு ஆரூம் வெள்ளிக்குப் போகிறோம் என்று கேட்டுக்கொண்டு நீர் யாழிப்பாணம் போய் வந்து விடும் என்று குருசமுத்துவுக்குச்

சொல்லி செலவுக்குக் கொஞ்சம் காசம் கொடுத்து அனுப்பி விட்டேன். அவர் இளவாலைபால் நாங்கள் வர முன்னம் யாழ்ப்பாணம்போய் வந்துவிட்டார். யாழ்ப்பாணத்திலே வண். கொலின் சுவாமியார், அவரைக் குருமடத்திற்கு வரும்படி கட்டாயப்படுத்திவிட்டாராம். விறதர் நான்பிரகாசரும் அவரும் வேண்டிய புத்தி எல்லாம் சொல்லித் திடப்படுத்தி விட்டார்களாம். குருசமுத்துவந்து இரண்டு நாளையின்பின் தகப்பனை உத்தரவுகேட்க, அவர் ஏறுமாறான கோபத்துடன் அவரை அடித்துத் துரத்திக்கொண்டு போனார். தாயும் சகோதரியும் : ‘குசையப்பரே, குசைப்பப்பரே’ என்று கோயிலுக்குள் வந்து விழுந்தார்கள். அங்கேரம் நான் கோயிலத்தில் நின்றேன். நான் : என்னை சீனியாச்சி, என்றேன். அவ : ஜீயோ! அவர் குருசமுத்துவை அடித்துத் துரத்திக்கொண்டு வந்தார். அவரைக் கண்டாயோ? என்றா. நான் வெளிக் கிட்டுவர, குருசமுத்துவின் தகப்பனார் பெரிய மட்டையோடு வந்து : நீதானெடா எனக்குச் சனியனைய் வந்தாய் என்று மட்டையால் ஓங்கினார். நான் தங்கிரமாய் விலகிவிட, அவர் கோயில்வளவு வடவியெல்லாம் தேடிக் கொண்டு திரிந்தார். நான் சுவாமிமாருடைய குளிக்கிற வீட்டுப்புக்கமாய்ப் போனேன். திறங்கிருக்கிற அறை இப்போது பூட்டியிருக்கு. கதவில் தட்டி : தம்பி என்றேன். அறைக்குள் இருக்கிறார். நான் விட்டிட்டு ஒடிப்போய், இதை என் பெண்சாதியின் தகப்பன் (அவர் தாயாரின் சகோதரன்) இடம் சொன்னேன். அவர் வந்து குருசமுத்துவைக் கூட்டிக்கொண்டு எனது வீட்டுக்குவந்து அன்று பின்னேரம் அவரைக் கொண்டுபோய் பெற்றேரிடம் ஒப்புவித்தார். குருசமுத்து தாய் தகப்பனைச் சமாதானமாக்கிக்கொண்டு நாலு நாளையின்பின் என்னையும் வரும்படி அழைத்துப்போய்க்

குருமடத்தில் சேர்ந்துகொண்டார். ஆண்டவரே, உமக்கே
தோத்திரமும் புகழும் உண்டாவதாக!

விறதார் ஞானப்பிரகாசரும் குருசமுத்துவும் குரு
மடத்துக்குப்போகக் கேட்டபோது, தூங்கப்போன தம்பி
முத்துப்பிள்ளையும், தடியெடுத்த சூசைப்பிள்ளையுமான
இருவரும் எங்கள் ஊரில் நல்ல கிறீஸ்தவர்கள். பின்னே
அது எப்படி நடந்தது என்றால், யாதோரு விருப்ப
வீனத்தைக் காட்டுவதற்கு, அந்தக் காலத்திலே, எல்லாப்
பெரிப மனுஷரும் அப்படித்தான் பயமுறுத்தி வந்தார்கள்.
இது நாற்பத்தைத்து ஜம்பது ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த
முறை. இந்தக்காலம் வேறுவகையாய் நடைபெறுகிறது.

குருசமுத்து குருமடத்தில் சேர்ந்து படித்து விறதார்
ஞானப்பிரகாசருக்குக் கீழும் சிலகாலமிருந்தபின் விறத
ராகி, மறுபடி ஆரும் குருத்துவப் பட்டத்தோடு சவாமி
ஞானப்பிரகாசருக்கு உதவியாயிருந்து. பிறகு குருப்பட்ட
ம் பெற்றார். பின்னுமொருமுறை அவரோடு உதவிக் கட்ட
டிளைக்குருவாய் வேலைசெய்தும், பிறகு வேறுவேறு கிடங்
களிலே மீசாம் பார்த்தும், மன்னர்ப்பிரிவின் மூப்புச்சவாரம்
யாராயிருந்தும் திருச்சபையிலே மெத்தக் கண்ணியம் பெற்
றவரானார். மேற்றிராணியாருடைய மந்திர சபையிலே
அவர் ஒரு அங்கத்தவர். பல நூல்களை எழுதியும், வாசா
லப் பிரசங்கியாக அனைவராலும் மதிக்கப்பட்டும் வருகிறார்.

என் ஆச்சியுடைய தாயாரும், அவருடைய ஆச்சியுடைய தாயாரும், சூசைப்பிள்ளை விதானையாரும் காராளி
யாருடைய பிள்ளைகள். இவ்விடத்தில் காராளியாருடைய
விசுவாசத்தைப்பற்றி நான் கேள்விப்பட்டதைச் சற்றே
விபரிக்க ஆசிக்கிறேன். அவர் பெரிய சைவக் குடும்பத்தில்
பிறந்து நாட்டாண்மைக்காரனாக இருந்தார். அவர் வேதத்

தில் ஒரு பெண்டிள்ளையை விவாகம் செய்து அச்சுவேளி யிற் சீவிப்பதற்காக வந்தபோது, ஊர் எல்லாம் பெரிய கலகமாய் வேதக்காரருக்கும் சைவருக்கும் பெரிய சண்டைகள் நடந்ததென்று சொல்லுவார்கள். அந்தக் குழப்ப மெல்லாம் தேவ உதவியால் அடங்கியபின் அவர் உத்தம கத்தோலிக்கனுயச் சீவித்து வந்தார். அவரது குடும்பம் இருந்தவிடத்தைப் பிராபணன்தறை என்று சொல்லுவார்கள். அவருடைய சகோதரி தெய்வானைப்பிள்ளை, சிற்றம்பல முதலியாருடைய மகனை வேதத்திலேதானே விவாகம் செய்திருந்தார். நான் இப்போது இருக்கிற காணி யில்தான் அவ இருந்தா. அதனால் எனது வளவு சிற்றம்பல முதலியாவளவு என்று இன்றைக்கும் சொல்லப்படுகின்றது. காராளியார் ஒருஞர் சகோதரியைச் சந்திக்க வந்தபோது, அவ பெரிய இருல் போட்டுப் புளிக்கஞ்சி காப்சி அவருக்குக் கொடுத்தா. அவர் குடித்துக்கொண் டிருக்கும்போது, அவருடைய தாயார் கந்தப்புராணம் கேட்டுப் பெரிய முருங்கைக்காய்க்குறித் திருநீற்றுப் பூச் சோடு வந்தாவாம். அவர் : ஆச்சி, இப்படி இரு என்று சொல்லிப்போட்டு, முற்றத்தில் நின்ற தென்னமரத்தில் ஏறிக் கொஞ்ச இடம் போய் இருக்கு : ஆச்சி, இதிலிருந்து தலைகீழாய் விழுந்து சாகட்டோ? அல்லது கந்தனைச் சப்பினமாதிரி இந்த இருலைச் சப்பிக் குடிக்கிறுயோ என்று குரங்குப் பிடியாய்ப் பிடிக்க, கிழவி உடனே குடித்தாவாம். மகன் தாயுடைய திருநீற்றை அழித்துப்போட்டுத் தன் னுடன் வைத்து ஞானஸ்நானம் கொடுப்பித்து நல்ல மரணம் அடையச் செய்தாராம். இந்த வரலாற்றை எனக்குச் சொன்ன என் தாயார் சொல்லுவா : பிறகு, அவதான் பொழுதுபடத் தங்களைச் செபமாலைக்குப் கூப்பிடுவாவாம்.

காராளியாரைப்பற்றி வேறொரு அதிசய சம்பவம். அவருடைய மகன் விதானையாருக்குக் கோதாரி வந்து, மெய்யாகவே செத்துப்போனாராம். தகப்பன் ஒரு கோப்பை யும் கொண்டு கொட்டகைப்புலமாதாவிடம் அழுதுகொண்டு போய் மாதா சுருபத்தின் காலைக் கழுவிக்கொண்டு வரும் பொழுது கை நடுங்கித் தண்ணீர் ஊற்றுப்பட்டு விட்டதாம். வீட்டுக்கு வந்தபோது, விதானையாரைப் பாயால் சுற்றி மூடி விருந்தார்கள். ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் மாத்திரம் இருக்க, அதை விதானையாரின் வாயில் விட்டவுடனே கண் விழித் தாராம். அந்த அற்புதத்திலிருந்துகான் அமலோற்ப மாதா வின் நோவலையை அங்காட்டொட்க்கம் 2-ம் திகதி இரவு வருஷா வருஷம் காராளியாருக்குப் பிறகு மகன் சூசைப் பிள்ளை விதானையாரும், பின் பு மகன் யோண்ராசாவும் முறை தவறுது செய்து வருகிறார்கள். அமலோற்பவ மாதாவின் மாசில்லாத உற்பவம் ஸதுதிக்கப்படுவதாக.

8. உபதேசி வேலையும் கச நோயும்

எனக்கு உபதேசி வேலை என்னமாதிரி என்றுங் தெரி யாது. அந்தக் காலத்திலே அச்சவேலியிலே பாதிரி மார்க் கத்திலேதான் உபதேசியார் சம்பளம் வாங்கிச் சமாளித் துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டிருந்தேன். அவ்வித வேலையை நான் ஒருக்காலும் விரும்பியிருக்கமாட்டேன். பிறகு நான் அறிய வந்தபடி, உபதேசி என்ற பெயரில்லாமற் தானே நான் அந்த வேலையிலே கையிட்டிருந்துவிட்டேன். பத்திக்குரிய புத்தகங்களை வாசிக்கக் கொடுப்பதும், பூசைக் குப் போகாதவர்களைப் போகப்பண்ணுவதும், கோயில் ஆராதனை செய்வதும், புத்தி கேட்கத் தக்கவர்களுக்குப் புத்தி சொல்லுவதும்தான் என்னுடைய வீண் நேரங்களின் வேலையாயிருந்தது. ஆனாலும், அங்காட்களிலே விறதர் ஞானப்

பிரகாசர் தந்த வீரமாழனிவருடைய “வேதியர் ஒழுக்கம்” என்ற புத்தகத்தை வாசித்தபோது உபதேசிமார் குருமாருக்கு அடுத்த வேலை செய்கிறவர்கள் என்று கண்டுகொண்டேன். அவர் எனக்குத் தந்தது பாதிரிமார் அச்சிட்ட பதிப்பு. வன். வத்தறன் சுவாமியார் அதை வாங்கிக் கொண்டு சத்தியவேதப் பதிப்பான ஒரு பிரதியை எனக்குத் தந்திருந்தார். அதை நான் பிறகு வாசித்தபோது நாலும் ஒரு சத்தியவேத உபதேசியாய் வந்தாலோ என்ற ஆவலுடன் தேவ இரக்கத்தை மன்றூடத் தொடங்கினேன். பெரிய கோவிலிலே வழித்தியாய்பிள்ளை என்றவர் உபதேசியாராய் இருந்தார் என்று கேள்விப்பட்டேன். எனக்கு அப்படிப்பட்ட வேலை கிடைப்பது எப்படி? ஆனாலும், தேவதிருவுள்ளதை அறிப மன்றூடி வந்தேன். ஓ! தேவபராமரிப்பின் அதிசயமே!! எனக்கு ஒரு விடை சுறுக்குக்கிடைத்தது.

நான் தோலகட்டிக்கு நாட்ட பூசைக்குப் போவது வழக்கம். ஒரு நாள் பூசைக்குப் பின் சுவாமியாரைக் கண்டு, ஆசிர்வாதம் பெற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பவென்று போனேன். அக்காலத்தில் வன். சின்ன டெல்பேச் சுவாமியார் கட்டளைக் குருவாய் இருந்தார். அவரைக் கண்டு பேசும்போது அவர் தேவாதீனமாய்ஃ சந்தியாப்பிள்ளை நீ ஒரு உபதேசியாய் வரச்கூடுமா? என்றார். நான் உடனேः ஆம் சுவாமி என்றேன். அவர் என்னை மற்றநாள் தம் மிடம் வரச் சொன்னார். நான் வீட்டில் வந்து இதைச் சொல்ல என் பெண்சாதி, மாமன், தகப்பன், தாய், சகோதரர் ஒருவருக்கும் இது வீருப்பமில்லை. நானே என்ன தடை வந்தாலும் கட்டாயம் உபதேசியாய்ப் போவேன் என்று தீர்மானித்தேன். டெல்பேச் சுவாமியார் மிகுஞ்ச ஆத்தும்

இரக்கம் உடையவர். மீசாமுக்கு வந்த நாள் தொடக்கம் வீடு வீடாய்ச் சுற்றிப் புத்தி சொல்லியும் வருக்கக்காரரை விசாரித்துக்கொண்டும் திரிவார். அச்சுவேவி நளவு பகுதிக் கிறீஸ்தவர்களுக்குள் சில பிசகுக்காரரிருந்தார்கள். அவர்களைத் தேடி, அவர் வெய்யிலையும் பாராமல் வருவார். வரும்போது அவருடைய உடுப்புகள் வெயர்வையால் கணைக் கிருக்கும். அதைக் கண்டிருந்த நானும் அவருடன் வேலை செய்ய ஆசைப்பட்டேன். ஆகையால், மற்ற நாள் சவாமியாரிடம் போனேன். அவர் என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு தமது திருக்கல் வண்டியில் பருத்தித்துறைக்குப் போனார். அங்கேவண். மாய்ங்கோ சுவாமியா டச் சந்தித்துக் கொண்டு திரும்பி வந்து, நான் டெல்பெச் சவாமியாரோடு நின்று பிசகுக்காரர், நெடுநாள் பாவசங்கீர்த்தனம் செய்யாத வர்கள் பூசைக்கு வராதவர்களைத் தேடி ப் பிடித்து வந்தேன்.

சவாமியாருக்கு மூன்று மாசத்துக்குள் மாற்றம் வந்தது. அவருக்குப் பின், வண். ஒலிவ் சவாமியார் ஒரு மாசம் இருந்தார். மகா. வண். கொலின் சவாமியார் என்னை ஒலிவ் சவாமியாருடன் நிற்கச் சொன்னார். பின்பு, ஒரு மாசத்தால், வண். பரேன் சவாமியார் மீசாமுக்கு நியமிக்கப்பட்டார். அவருடன் சிலகாலம் வேலை பார்த்தபோது எனக்குக் கசம் மாதிரி இருமல் தொடங்கினது. அப்போது சவாமியார் வேலை பார்க்கவியலாதென்று என்னை விட்டு விட்டார். நான் வீட்டில் வந்திருக்கேன்.

வேலையாய் இருக்கும்போது, சிலர் எனது குடும்பத்திலும் பிரிவு உண்டாக்கப் பார்த்திருந்தார்கள். பெண்கள் கூடியிருக்கிற சபையில் சிலர்: தமையன் உடையார் குதிரை வண்டியில் ஓடுகிறோர், தம்பியார் சுவாமிமாருடைய கோப்பை சூப்பித் திரிகிறோர் என்று சொல்லுவார்கள். அது

ஞல் என் மனைவிக்கும் டன் வெறுப்பு உண்டானது. இப்படியிருக்க, நான் வேலை விட்டு வந்தது எல்லாருக்கும் பிரியமாயிற்று. எனது இருமல் வரவர அதிகரித்ததால், மானிப்பாம் ஆசப்பத்திரிக்குப் போக, அங்கே எனக்குக் கசம் என்று தீர்த்துப்போட்டார்கள். பின்னேரத்தில் கால மைல் தூரம் நடக்கச் சொன்னார்கள். நடந்து போய்விட்டு வந்தால் பெரிய இளைப்பாயிருக்கும். ஒரு மாசம் ஆஸ்பத் திரியிலிருந்தும் சுகமில்லாமல் திரும்பி, வந்துவிட்டேன். ஆனாலும், என் அறிய நாயகியின் அரும் பிரயாசத்தி னலும், நல்ல தீன் வகைகளாலும் தேவ கிருபையால் நல்ல சுகம் வந்தது.

அந்த நாட்களிலே மானிப்பாயைச் சேர்ந்த ஒரு குடும்பம் எங்கள் அயற் கிராமமாகிய பத்தைமேனியிலே இருந்தது. சின்னத்தம்பியும் வள்ளியம்மையும் என்ற அவர்களுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள்: பொன்னுச்சியும், சுப்பரும். சின்னத்தம்பியார் தானங் குடை கட்டிச் சீவித்து வந்தார். அவர் இறந்தபின், பெண்சாதியும் பிள்ளைகளும் மெத்த வறு மைப்பட்டு இருந்தார்கள். வள்ளிப்பிள்ளை நல்லாய் வயது சென்ற மனுவி. அதுக்குச் சில வேளைகளில் தருமங்கொடுப்பேன். ஒருநாள் கிழவிக்கு வேத சத்தியங்களையும் சொல்லிக் கொடுத்து வேதத்திற்கு வரும்படி கேட்க, கிழவி: ஐயோ மகனே! என்னைக் கொன்றுபோடுவார்கள். நான் சாகும்போது உன்னைக் கூப்பிடுவேன், நீ வந்து ஞானஸ் நானம் தா என்று சொன்ன. ஒருநாள் இரவு, 10 மணியிருக்கும், மகன் சுப்பர் வந்து: உன்னை ஆச்சி கூட்டி வரட்டாம், மெத்த வருத்தமாய் இருக்கிற என்று கூப்பிட்டார். நல்ல நிலவு வெளிச்சம். நான் உடனே போனேன். கிழவி ஒரு தனிக் குடிலில் கிடக்கிறது. மரணம் கிட்டிவிட்டதுபோலத்

Lyn Rutnam Institute
200
REFERENCE LIBRARY

உபதேசி வேலையும் கச நோயும்

தெளிந்தது. நான்: பேர்த்தி, சீ சாகும்பொழுது ஞானஸ் என்ம் தரும்படி கேட்டாய், இப்போது அதைப் பெற்றால் நேரே மோட்சம் போகலாம் என்றேன். கிழவிஃ ஒம் மகனே!

ஞானஸ்ஞானம் தா என்றது. நான் செப்யவேண்டிய ஆயத் தத்தைச் செய்து, உடனே மரியைப்பிள்ளை என்று பேர் வைத்து ஞானஸ்ஞானங் கொடுத்தேன். கொடுத்துப்போட்டு: யேசுவே என்னை இரட்சியும் என்று சொன்னேன். கிழவி யும் பெரிய சத்தமாய் அப்படிச் சொன்னது. நான் மகனுக்குக் கொஞ்ச உதவி செய்துபோட்டு: கிழவி இங்கே இருங்கால் தொந்தரவு, நான் அதைக் கொண்டுபோகவிடு என்று கேட்டேன். மகனுக்கும் அப்படியே சொன்னேன். அவர்கள் சம்மதித்தபடியால், இரவு 12 மணி, நான் எங்கள் கோயில் மொடுதாம் கஸ்பாறுப்பிள்ளையுடன் ஒரு சின்ன வண்டிலைக் கொண்டுபோய் அதில் கிழவியைத் தூக்கி வைத்து: நாங்கள் நித்திரையாயிருக்கக் கொண்டுபோட்டாங்கள் என்று சொல்லுங்கோ என்று பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிவிட்டுஅந்த ‘மோட்ச முத்தை’க் கொண்டுவர்த்து, என்னுடைய வீடு கட்டுவேலை டட்கிறபடியால், எங்கள் பேர்த்தியார் வீட்டில் ஒரு சின்னத் தலைவாசலில் வைத்துப் பராமரித்தேன். மற்றாள் பத்தைமேனி விதானையும் வேறு ஆட்களும்: சந்தியாப்பிள்ளையைப் பிடிச்துக் கட்டி வைத்து விட்டுக் கிழவிபைக் கொண்டு போவோம் என்று யோசனை பண்ணினார்களாம். அவர்களுடைய எண்ணம் வாய்க்க வில்லை. பின்பு, நானும் என் பேர்த்தியார் வரோணிக்காப் பிள்ளையும் தானே கிழவியுடைய வயிற்றாற் போன சேலை களைக் கழுவி வந்தோம். பின்பு: வண். பலேன் சுவாமியா ரைக் கூட்டி வந்து அவஸ்தைப் பூச்சதல் செய்வித்து, சற்பிரசாதமுங் கொடுப்பித்துக் காப்பாற்றிவரும்போது இரண்டு கிழமைக்குள் கிழவி பரலோகம் போய்விட்டது. அதின்

செத்தவீட்டுக்குப் பிள்ளைகள்கூடப் பயத்தினால் வரவில்லை, மற்றும்படி வேதக்காரருடைய செத்தவீட்டுக்குச் சைவரும் சைவரின் செத்தவீட்டுக்கு வேதக்காரரும் போவது வழக்கம். இந்தச் செத்தவீட்டுக்குக் தான் ஒருவரும் வரவில்லை. நாங்கள் பிரேதத்தை மெத்தச் சிறப்பாய் ஊர் வழக்கப்படி மேளதாளத்துடன் தண்டிகையில் வைத்துக் கொண்டு போய் அடக்கம் பண்ணினோம்.

எனக்குச் சுகம் வந்தபின், வண. அந்தோனிச் சுவாமியாருடன் நாவற்குழியிலும், கைதடியிலும் ஆறுமாதம் வேலைபார்த்து, அங்கே அந்தச் சுவாமியார் மாறி வேறிடத்திற்குப் போனபடியால், அதி. வண. கொலின் சுவாமியார் வண. பறேன் சுவாமியாருக்குக் கடிதம் ஏழுதி என்னிடம் தந்து அச்சுவேலி மீசாம் உபதேசியாராக நியமித்துவிட்டார். கான் வண. பறேன் சுவாமியாருடன் எட்டுவெருஷம் வேலைசெய்து, அவருக்குப் பின் வண. சூலோசர் சுவாமியாரின் கீழ் வேலையானேன். நான் சுகமீனமாய் வேலையில்லாமல் இருந்த போது ஞானஸ்நானம் கொடுத்து நல்லடக்கம்பண்ணின மரியைப்பிள்ளை மோட்சத்திலிருந்து தன் இன சனருக்காக மன்றுடத் தொடங்கிவிட்டா. அவவுடைய பிள்ளைகளின் குடும்பம் இரண்டும் பத்தையேனியில் மிகவும் பிரபலியமாயிருந்த இராசிங்கருடைய மகள் முத்துப்பிள்ளையுடைய மூன்று பிள்ளைகளின் குடும்பங்களும் ஆக ஐந்து குடும்பங்கள் சத்தியவேதத்திற் சேர்ந்தார்கள். இவர்களை என்னுடைய வளவுக்குள் மூன்று குடும்பமும், வேறிடத்தில் இரண்டுமாக சிறு கொட்டில் வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்து இருத்தினோம். இவர்களுக்குத் தொடக்கத்திலே ஆதரவாகச் சுவாமியார் விஸ்பாண்டவரிடமிருந்து சிறு தருமம் கொடுப்பிக்க நானும் என்மனைவியும் எங்களால் இயன்ற உதவியெல்

லாம் செய்து இவர்களைத் தாபரித்து வந்தோம். பள்ளரிலும் இரண்டு குடும்பங்கள் வேதத்திற் சேர்ந்தது. இப்போது வெள்ளாளரில் இருபத்தைஞ்சு குடும்பங்களும், பள்ளரில் பத்துக் குடும்பங்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், சைவர் இனிமேல் ஒருவரும் மன்ன் திரும்பாதபடி தங்களுக்குள்ளே பெரும் கட்டுப்பாடுகள் வைத்துத் தடுத்துக்கொண்டார்கள்.

புதிதாய் வேதத்துக்கு வந்தவர்கள் சிலர் காட்டிய நன்றி கேட்டைப்பற்றியும் இங்கே கொஞ்சம் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னுடைய வளவுக்குள்ளே குடியிருக்க வைத்தவர்கள் அங்கே இருந்தால் பிற்காலம் என் பிள்ளை குட்டிகள் அவர்களை எழுப்பிவிடக்கூடும், அதினால் தொங்குதான் தாவுபடுவார்கள் என்று எனது வளவுக்குப் பக்கத்தில் என் பேருக்கு இருந்த ஒரு மூன்று பரப்புக் காணியை அவர்களுக்கு எழுதிக் கொடுத்து நிலைமைப்படுத்தலாமென்று என் பெண்சாதியிடம் யோசித்தேன்; அவவும் சம்மதித்தா. நான் அவர்களைக் கூப்பிட்டு: அந்தக் காணியை உங்களுக்கு எழுதித் தரப்போகிறேன், அதில் நீங்கள் நிலைபரமாய்க் குடியிருக்கலாம், ஆதலால், அதைத் துப்புரவாக்கிப் பயிர் வையுங்கள் என்றேன். அவர்கள் எனது சத்துராதிகளுக்கு இந்தக் கலையைச் சொல்ல: எட அப்பா இவர் உங்களுக்குக் காணி வாங்கிக் கொடுக்க என்று விஸ்பாண்டவரிடம் ஒரு தொகைகாச வாங்கியிருக்கவேணும், நீங்கள் பட்டனத் திலே பொனிப்பால் உபதேசியாரையும் பிடித்து ஒரு பிடிசம் எழுதுவித்து விஸ்பாண்டவரிடம் போங்கள் என்றார்கள். பிடிசத்தில் அவர்கள்: ஆண்டவரே உபதேசியாரிடம் எங்களுக்குக் காணி வாங்கக் காச கொடுத்தாம். அவர்தாற் காணி எங்களுக்குப் பிரியமில்லை, காசை வாங்கித் தந்தால் நாங்கள் நல்ல காணி வாங்கலாம் என்று காட்டினார்

கள். வண. கிற்கோச் சுவாமியார் பிட்டிசத்தைக் கண்டு அதிசயித்து: நான் உங்களுக்குக் காணி வாங்க உபதேசியா ருக்குக் காசு கொடுக்கவில்லையே என்று சொல்லித்துரத்தி விட்டார். அவர்கள் வந்து ஒன்றும் பேசவில்லை. யாழிப் பாணத்துக்கு வண்டில் கட்டிக்கொண்டு போனவன் வண்டில் காசுக்குக் திரிகிறோன். எங்கே போன வண்டிற் காசு என்று அவனைக் கேட்டேன். அவன் சொன்னான்: உபதேசியார் காசு தரவேணுமென்று விஸ்பாண்டவரிடம் வாங்கித் தரப் போனவர்கள். மூப்புச் சுவாமியார் துரத்திவிட்டார் என்றார். அவர்களுடைய பிட்டிசத்தை விஸ்பாண்டவர் வண. டெலோஸ் சுவாமியாருக்கு அனுப்பியிருந்தார். அவர் எனக்குச் சொல்லவில்லை. நான் அறிந்து போய்க் கேட்க, அவர் சிரிக்கிறோர். பிறகு, வேறு சுவாமிமாரும்: இப்படிப்பட்ட சத்துராதிகளை வளவுக்குள் வைத்திருந்தால் எவ்வளவு தொந்தரவு பிறகு வரும் என்றார்கள். நானும் அவர்களை எழுப்பிவிடத்தான் எண்ணிடேன். என்மனைவி, புண்ணியவதி, சொல்லுவா: அவர்கள் தங்களுடைய எண்ணப்படி போகவில்லை, ஆரோ சத்துராதிகள் ஏவிவிட்டிருக்கிறார்கள்; புத்தியில்லாத சனம். அதைப் பொறுத்துவிடுவோம் என்று எண்ணைச் சமாதானப்படுத்தி விட்டா. பிறகும் வெகுகாலம் எங்கள் வளவுக்குள்தான் இருந்தார்கள்.

என் மனைவி இறந்தபின், அவர்களுக்குப் பிறகும் ஆரோ புத்தி சொல்லி: நீங்கள் தன்னுடைய வளவில்தான் இருக்கிறதென்று சொல்லித்தான் காசை வாங்கியிருக்கிறோர், நீங்கள் வெளிக்கிட்டுவிட்டால் காசை வாங்கித் தருவார்கள் என்று ஏவிவிட, ஒருநாள் காலமே அவர்களுள் ஒருவர் தமது வீட்டைடியும் பிடிங்கி, முற்றத்தில் நின்ற மரங்களையும்

வெட்டுகிறார். கட்டின வீட்டை ஏன் பிடுக்குகிறும் என்று நான் மறிக்கவுமல்லை. அவர் படுங்கிக்கொண்டு விவாகம் முடித்திருந்த தமது மகள் வீட்டுக்குக் கொண்டு போய்விட்டார். போய்ஃ எங்களை வெளிக்கிடுத்தித் தூத்திவிட்டார், நாங்கள் இருக்க இடமில்லாமல் அலைக்கிறோம் என்று மூன்று குமர்ப் பிள்ளைகளையும் கொண்டு இன்னும் சிலருடைய உதவியோடு விஸ்பாண்டவர்டம் போனர்கள். அவர் இவர்களை மகா வணக்கத்துக்குரிய கிற்றோச் சவாமியாரிடம் தான் அனுப்பிவிட்டார். இவர்களால் முன்னே வந்த தொந்தாவு அவருக்குத் தெரியும். மறுபடியும் அவர்: உங்களுக்கு என்று நாங்கள் காச் கொடுக்கவில்லையே, உபதேசியார் என் உங்களை வெளிக்கிடுத்திவிட்டார் என்று அவர் மாசம் முடிய, சட்டம்பிமாருடைய சம்பளம் எடுக்க வரும்போது விசாரிப்பேன், உங்களை வைத்துத் தாபரிக்க உபதேசியாருக்குக் கடமையில்லையே என்று சொல்லிவிட்டாராம். அவர்கள் திரும்பி வந்து எப்படிக் கதை கட்டிவிட்டார்கள் என்றால்: இவர்களுக்குக் காணி வாங்க என்று விஸ்பாண் டவர் 500 ரூபா உபதேசியாரிடம் கொடுத்திருக்கிறதாகப் புல்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறது. உபதேசியார் மாசம் முடிய வருவார், அப்போது கேட்கலாம் என்று சொன்னார் என்றார்கள். அவர்களுக்குத் துணையாகப் போயிருந்த எங்களுரில் வேதக்கார ஆளை அக்காலம் மீசாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வண. சந்தியாகுச் சவாமியார் கூப்பிட்டு: எட பிள்ளை விஸ்பாண்டவர் காணி வாங்கக் கட்டளைச் சவாமியாரை அறியாமல் உபதேசியாரிடம் காச் கொடுத்த தென்று நீடும் கட்டுக்கதை பறப்பினியாமே, உனக்குப் பயித்தியமா என்று பேசினார். அதற்கு அந்த வேதக்காரன்: அவளாவை சொன்னால்வை சவாமி என்று சொல்லிப்போய் விட்டார்.

இந்த நன்றிகேட்டுக்குப் பின்னும் நான் அந்தக் குடும் பத்துக்கு நன்றி செய்யாமல் விடவில்லை. அதில் மூத்தவள் முந்தியே விவாகம் செய்திருந்தாள் என்று சொன்னேன். இரண்டாம் மகளை என் மகன் ஐந்து வருஷம் வரையில் கொழும்பில் வைத்துக் காப்பாற்றிவர, அவள் பெரியபிள்ளை மான பிறகு நான் போய். அவனுக்கு வேண்டிய நகைகளைப் போடுவித்துக் கொண்டு வந்து அச்சுவேலியில்தான் விவாகம் செய்து கொடுத்தேன். வேறு இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் கொழும்பில் என் மூத்த மகளுடன் இருந்தார்கள். மகள் செத்த பிறகு அங்கே களாவு செய்யத் துடங்கி, என் பேரப்பிள்ளைகள் சென்யோசெப் கொலிச்சில் ஒருவன் தங்கப் பதக்கமும் இரண்டுபேர் வெள்ளிப் பதக்கங்களும் பெற்றிருக்க அவைகளைக் களவாக எடுத்து, வெள்ளிப் பதக்கங்களை விற்றும் தங்கப் பதக்கத்தை அடைவு வைத்தும்விட்டார்கள். பொலிசமார் போய்ச் சோதித்து ஒன்றும் கண்டு பிடிக்கக்கூடாதிருந்தது. பின்பு, மருமகன் (பேரப்பிள்ளைகளுடைய தகப்பன்) கொம்பனித்தெருவில் ஒரு அடைவு பிடிக்கிறவனில் சந்தேகப்பட்டுப் பொலிசைக் கொண்டு போய்ச் சோதித்தபோது, தங்க மெடலை அந்தப் பெண் களுள் ஒருத்தி அடைவு வைத்திருந்தாள் என்று அறிந்து, அவளைப் பிடித்துப் போனார்கள். அப்போது நான் மருமகனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி: அரிய மருமகனே அவள் புத்தியில்லாத பிள்ளை, இப்படிச் செய்துபோட்டாள். அவனுக்காக என் மகள் உங்களை மன்னிப்புக் கேட்பதாக நினைத்து மறியலுக்கு அனுப்பாமல் மன்னித்துவிடுங்கள் என்று எழுதிவிட்டேன். அவரும் அப்படி மன்னித்துவிட்டார். பின்பு அந்த இரண்டு பெண் பிள்ளைகளுள் ஒருத்தியை மாதகலிலும், மற்றவளை ஏளாலையிலும், இன்னும் கடைசியானவளை பரித்தித்துறையிலும் விவாகம் செய்து

கொடுத்தோம். பருத்தித்துறையில் செய்தவள் கிளிநொச்சியில் வேதத்தை மறுதலித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவள் இங்கே வருகிறதில்லை. இவர்களைக் கொண்டுவந்து நான் ஆண்டவருக்காகக் காட்டின நன்றிக்கு இவர்கள் எனக்குச் செய்த நன்றியீனங்களை நினைக்கும்போது, ஆண்டவர் எனக்குத் தந்த பொறுமையென்னும் வரத்துக்காக அவருக்குத் துதி செலுத்துகிறேன். அந்தக் காணி மூன்று பரப்பும் எனக்கு உதவி செய்த வேறு ஒரு குடும்பத்திலேயுள்ள சூமர்ப் பிள்ளைக்குக் கொடுத்து விவாகம் செய்து கொடுத்திருக்கிறேன். எனக்கு இப்போ ஒரு குழி காணியுமில்லை, ஆண்டி சந்தியாவானேன்.

அது நிற்க, உபதேசி வேலை பார்க்கத் தொடங்கிய நாட்களிலே, தேவ கிருபையாலும் வாலிப வயதின் ஊக்கத்தினும் நல்ல வேலை செய்யக் கிடைத்தது. அனேக வருஷங்களாகப் பாவசங்கீர்த்தனம் செய்யாதவர்களைத் தேடிப் பிடித்து வந்து பாவசங்கீர்த்தனம் செய்விப்பேன் என்று முன் சொன்னேன். சிலர் எட்டுப் பத்துப் பதினைந்து வருஷங்களாயும் தங்கள் கடமையை நிறைவேற்றிருமலிருந்தார்கள். அவர்களை ஒரு நாளுக்குப் பலநாட் பேர்ய்க் கண்டு பேசி கூட்டிவருவேன். நல்ல பாவசங்கீர்த்தனத்தினால் வரும் நன்மையை எல்லாருக்கும் அறிவிக்கும்பொருட்டு “நல்ல பாவசங்கீர்த்தனம்”, “பாவச் சமயம் அல்லது பசாச மனிதர் கண்ணைக் குருடாக்கி, நரகத்துக்குக் கட்டி இழுத்துப் போகும் பயங்கரமான சங்கிலி” என்னும் அருமையான புஸ்தகங்களிலே ஆறு ஆறு டசின் என் பொறுப்பாக வாங்கி அனேகரை வாசிக்கப்பண்ணினேன். அதனால் அனேகருக்கு நன்மை உண்டானது.

அக்காலத்தில்தானே மயிலிட்டி, பலாவி, பளை, வயாவிளான், கொட்டகப்புலம் எனும் இடங்களில் சிலரைத்

தனித்தும் குடும்பமாகவும் வேதத்தில் சேர்த்தோம். மீசாம் பிரிந்து அச்சுவேலி மீசாம் வேறு மயிலிட்டி மீசாம் வேறுய்ப் போன்றின் நான் அப் பக்கங்களுக்குப் போக வியலாமலிருந்தது. அதனால் சரியான மேய்ப்பனில்லாமல் அவர்களுட் சிலர் தவறிப்போனார்கள்.

9. தொடங்காத தொடக்கம் ஒன்றுல் வந்த சோலி

வண. சலோசர் சவாமியாரின் கீழ் நான் வேலையாய் நின்ற நாட்களிலே அந்த இரக்கமுள்ள ஞானத் தந்தை, சனங்கள் கடன் வாங்க வசதியில்லாமல் அவதிப்படுவதைக் கண்டு, அவர்களுக்கு உதவி செய்ய நினைத்தார். மயிலிட்டி யில் சிலர் பணம் வைத்திருப்பதை அறிந்து, அவர்களிடம் காசு வாங்கி என்னிடம் தந்து, அதைக்கொண்டு நெல் வாங்குவித்து, வாங்கின விலைப்படி அவர்களுக்குக் கொடுத்து, எல்லாரும் நெல்லுக் குற்றிப் பிழைக்க வழிபண்ணிவிட்டார். சிலகாலம் சனங்கள் நல்ல சந்தோஷமாய்ச் சீவித்து வந்தார்கள். இப்படியே மிளகாயையும் அவர்கள் பிஞ்சாய் ஆய்ந்து மிகக் குறைந்த விலைக்கு விற்கிறதைக் கண்டு, அதை என்னைக்கொண்டு தமது பொறுப்பாக முற்காசு கொடுத்து வாங்கி, செத்தலாய்த் தரும்படி கேட்டுக்கொண்டார். கொட்டகப்புலம் தோலகட்டிப் பகுதிகளில் புகையிலைக்கும் கடன் கொடுத்தார்.

நான் என் பொறுப்பிலும் கடன் வாங்கி நெல்லுக்கும் புகையிலைக்கும் கொடுத்தேன். இவ்வாறு நடக்கும்போது, சவாமியாருக்குச் சடுதியாய் மீசாம் மாற்றம் வந்தது. இதினால் தமக்குத் தொந்தரவு வரப்போகிறதே என்று சவாமியார் என்னிடம் சொன்னார். நான் வாங்கிக் கொடுத்த காசுக்காறருக்கு, அந்தக் கடனை, என்னிடம் காணிகள்

இல்லாதபடியால், சிதனகாரியான என் பெண் சா:ாதியும் சேர்ந்து, நோட்டெழுதிக் கொடுத்து ஏற்றுக்கொண்டேன். சவாமியாரிடம் நேரே கடன் வாங்கினவர்கள் அவருக்குக் காசு கொடுக்கவில்லை. நான் என் கடன்காரருக்கு வட்டியைக் கொடுத்து வந்தேன். சவாமியாரின் கடன்காரர் மயிலிட்டியில் அப்போதிருந்த வண. லப்பிளேச் சவாமியாரிடம் நெடுக முறைப்பாடு செய்தபடியால், அவர் தம்மால் மீசாம் நடத்த முடியாதென்று மேற்றூணியாருக்கு முறைப்பாடு கொடுக்க, மேற்றூணியாரே சலோசர் சவாமியார் கடன் பட்ட பணத்தைக் கட்டினார்.

என் மூலமாய்க் கடன் வாங்கியவர்கள் சவாமி போகும்போது எனக்குத்தானே அதை விட்டுப் போனார் என்று கலை கட்டி, கடனைத் தராது தட்டி எடுத்துக்கொண்டார்கள். அதனால் எனக்குப் பெரிய கடன்கள் வந்தது. புது வேதக்காரராலும் அதிக செலவுகள் வரவே, எல்லா மாக என் மனைவி சாகும்போது எனக்கு நாலாயிரம் ரூபா கடனிருந்தது. அவவுடைய ஆதனங்களை நான் தத்துவம் எடுத்தபோது கோட்டில் 4000 ரூபா கடன் காட்டப்பட்டது. அவ எல்ல மனைவியானபடியாலேதான் என்னேடு கூட நோட்டுகளுக்குக் கையொப்பம் வைத்திருந்தா. அதி னால் அவவுடைய ஆதனங்களை விற்றுக் கடன்களைத் தீர்க்க வசதியாயிருந்தது. என் மனைவி பெரும் சிதனகாரி என் மேன். சிற்றம்பல முதலியார் வளவு பெரிய வளவு. மூன்று மலடிகளுக்குள்ளே இவ தனிப் பிள்ளையாயிருந்தபடியால், சிற்றம்பல முதலியார் வளவு முழுவதும் இவவுக்கு வந்து விட்டது. நாங்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சிதனம் கொடுத்ததை விட, மிகுதி நெல் வயல்களையும் நாலு கிணற்றித் தோட்டத்தையும் விற்றுக் கடனை ஒரு சதமும் இல்லாமல் தீர்த்

துவிட்டேன். நான் கடன்களை அவரவருக்குக் கொடுக்கும் போது, மயிலிட்டி ஆட்கள் சொல்லுவார்கள்: எங்களிடம் காசு வாங்கிய சுவாமியார் சீர்மைக்குப் போய்விட்டார், எங்கள் காசு கிடைப்பது சந்தேகம் என்றிருந்தோம், நீர் ஆன படியால் எங்கள் காசுகளை உரொக்கமாய்த் தந்தீர் என்று வாழ்த்தினார்கள்.

என் அரிப மனைவி தனது சிதனக் காணிகளை விற்று நான் பிறருக்கு உதவி செய்த கடனைத் தீர்க்க வழிபண்ணி விட்டபடியால், அவவுடைய மரணத்தைப்பற்றி இவ்விடத் திலே கொஞ்சம் விபரிக்க ஆசிக்கிறேன். அவ முன்னே நான் உபதேசியாய் வருவதற்குத் தடையாயிருந்தவ, பிறகு உபதேசிக்கு உதவி செய்த எவ்வளவோ பெரிய வேத விசாரியானு. அவவுடைய முழுச் சீவிபத்தையும் எழுத அதிகம் விரியும். ஆனதால், மரணிக்கச் சில வருஷங்களின் முன் நடந்த சம்பவங்களை மாத்திரம் இங்கு தருகிறேன். தகப்பன் அச்சவேலி, புத்தூர், கோப்பாய் மூன்று கோயிற் பற்றுகளுக்கும் கள்ளுக் குத்தகைக்காரனுயிருந்தார். காசுகள் எல்லாம் அவவிடமே கொண்டுவந்து கொடுப்பார். அவ ஒரு தயிலாப்பெட்டியின் அறைகளிலே ரூபா ஐம்பது சதம் இரு பத்தைந்து சதமாகப் போட்டுப் பூட்டித் திறப்பை இரணிலே தன் தலையணையின் கீழ் வைத்துக்கொண்டு படுப்பா. நான் காலமே மூன்று மணிக்கு எழும்பிப் போம்போது, ஏழை கஞ்சுக்கு உதவி செய்ய, அவவைக் காணுமல் திறப்பை எடுத்துத் திறந்து, காசை அள்ளிக்கொண்டு போவேன். புண்ணியவதி கண்டாலும் காணுத்துபோல மறுபக்கமாய் முறுகிக்கொண்டு திரும்பிவிடுவா. பிறகு: நான் காணவில்லை என்று நினைத்தீராக்கும், நான் கண்டதுதானே என்று சொல்லுவா. சாகிறதற்குக் கொஞ்ச நாளையின் முன்

சொன்னு: கண்டபடி அள்ளி இறைத்துக்கொண்டு திரிகிறீர், பிள்ளைகளை என்ன செய்வதோ தெரியாது என்று. அதற்கு நான்: என் சேசமே, நான் விதைப்பது கல்லிலும் மூள்ளிலும் மல்ல, கல்ல நிலத்திலே விதைக்கிறேன், அது ஒன்றுக்கு நூறுகப் பலனளிக்கும். தேவ வாக்கை நம்பும் என்றேன். தேவ கிருபையாலே, நான் செய்த தருமங்கள் இன்றைக்கு ஒன்றுக்கு நூறுகப் பல ஆயிரமாகப் பலனளிக்கிறதை என்மக்களிலே காண்கிறேன்.

அது நிற்க, நான் பிற இடங்களுக்குப் போய்ப் பின் நேரம் செபமாலைக்கு வரப் பின்தினால், என் மனைவி தானே மனியடித்து சனங்கள் வந்ததும், செபமாலை பிரார்த்தனை சொல்லுவா. தான் சாக மூன்று வருஷங்களின் முன் காலை நாலு மனிக்கு எழும்பி, கோயிலுக்குப் போய், வேறு சில பேரோடுகூட சிலுவைப் பாதை செய்யத் தொடங்குவா. சிலர் தாங்கள் அந்த நேரத்தில் எழும்பவியலாது, மனி அடித்தால் எல்லாரும் வரலாம் என்று கேட்டபடியால், கட்டளைச் சுவாமியாரிடம் உத்தரவு பெற்று மனி அடித்து எல்லாரும் வர, அவ தானே சிலுவைப் பாதை சொல்வி முடித்து, அதன்பின் செபமாலை பிரார்த்தனை சொல்வி வீட்டுக்குப் போவார்கள்.

கடைசியாய் அவ 1921-ம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 13-ந் திகதி ஊறணிக்கு அந்தோனியார் திருஞானக்குப் போய் விடு வந்ததும், சிறு சுரம் உண்டாகி, 17-ந் திகதி நல்ல அழிவோடு தேவ திரவிய அனுமானங்களைப் பெற்றுச் செபங்களைச் சொல்வித் தனது ஆத்துமத்தைப் படைத்தோன் கையில் தானே ஒப்படைத்தா. கட்டளைக் குருவாகிய வன். ஈயன் சுவாமியார் அவஸ்தை செய்தபின், அவ, தான் முன்னும் ஒருதரம் அவஸ்தை பெற்றது என்று சொல்ல,

அவர்கள் நானும் சீர்மையிலே 8 வயதில் ஒருக்கால் அவஸ்ஸத பெற்றேன் என்று சொல்லி, சிரித்துக்கொண்டு போய்விட்டார். சவாமியார் போனவுடன்: மொடுதகம்! வெளிச்சம் கொஞ்சத்தினுல்லவோ செபமாலை தொடங்கலாம் என்று. (நான் வராத நேரம் மொடுதகம்தான் திரி கொஞ்சத்துவார்) அவ கோயிலில் இருக்குமாப்போல் மாறுட்டமான கதைகள் தொடங்கினது. அப்போது நான் கேட்டேன்: என்ன வெளிச்சம் கொஞ்சத்தச் சொல்லுகிறீர், செபமாலையைத் தொடங்குகிறதோ என, அவ்வும் சம்மதிக்க, நான் தேவ மாதாவின் செபமாலை தொடங்கினேன். அவ: என்ன! இருதயச் செபமாலையல்லவோ முதல் சொல்லவேணும் என்று. (ஆனி மாசத்தில் இருதயச் செபமாலை முதல் சொல்லித்தான் பின் மாதா செபமாலை சொல்லுவது வழக்கம்) அப்போது நான் இருதயச் செபமாலை சொல்ல, அவ்வும் கூடப் பெரிய சத்தமாய்ப் பிரியத்த மந்திரம் சொல்லி முடித்து, தேவமாதாவின் பிரார்த்தனை தொடங்கிச் சொல்லும்போது என்னைப் பார்த்து: சுறுக்கு முடியும் கெடுக இழுத்துக்கொண்டிருக்கிறீர் என்று. பிரார்த்தனை முடிய வும், நிமிர்ந்து இருந்தவமறுபக்கமாய்த் திரும்பினா, உடனே சீவன் பிரிந்துவிட்டது. என்னுடன் 27 வருஷம் சீவித்தவ எனக்கு 50 வயதில் என்னை விட்டுப் பிரிந்து பரலோகம் போய்விட்டா.

அவவுடைய பிரேத அடக்கத்திற்கு அங்கேம் சவாமி மார் வந்திருந்தார்கள். கோவிலில் பிரேதத்தை ஆசீர்வதித்த போது கட்டளைச் சவாமியார் ஒரு சிறு பிரசங்கம் செய்து, பின் வருமாறு கொன்னார்:— நான் இந்த மீசாமுக்கு வந்து கொஞ்சக் காலந்தான். இவவுடைய பத்திக் கிருத்தியங்களை யும் கோவிலில் இவ செபம் சொல்லும்போது மற்றவர்

களுக்கு எவ்வளவோ பிரியமும் நன்மூண்மாதிரியாய் விளங்கியதையும் நான் கண்டிருக்கிறேன். இவவுக்கு நான் அவஸ்தை செய்யப் போம்போது வழினீம் பிற சமயத்த வர்களே இவவுடைய புண்ணியக் கிரிபைகளைப்பற்றி ப் பேசி யதைக் கேட்டிருக்கிறேன். உபதேசியாருக்கும் உபதேசி வேலைக்கு எவ்வளவோ உதவியாய் இருந்தா. இவவை இழந்தது உபதேசியாருக்குக் கை முறிந்தது போலிருக்கும் என்றார்.

என் மனைவி இறந்தபின் கில பெரிய மனிதர் எனக்கு விவாகம் ஆயத்தப்படுத்தினார்கள். ஆனால், அவ இறக்கு முன்னமே ஒரு சம்பவம் நடந்தது. அதற்கு ஒரு கிழமைக்கு முன் எனக்குச் சவரம்பண்ணுகிற அம்பட்டன் சவரஞ் செய்து முடிய நான் என்னவோ அவனைப் பார்த்து: கீ இனி எனக்குச் சவரஞ் செய்யமாட்டாய் என்றேன். அவன்: ஜூயா, ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறது! ஜூயா நெடுக இருக்கவேணும் நாங்கள் சாகவேணும் என்றான். அவ வேளை என் மனைவி சுகமாய் இருக்கிறா. மற்றநாள்தான் வருத்தம் தொடங்கினாது. அதன்பின் ஜூந்தாம் நாள் இறந்துபோனா. நானும் அதன்பின் சவரம் செய்விக்கவில்லை. தாடி. வளர்த்தேன். தாடி வளர்த்தால் கிழவனுய்ச் சந்தியாசியாய்த் தோற்றலாம், அப்போது ஒருவரும் விவாகம் செய்யப் பிரியப்படமாட்டார்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டேன். ஒருநாள் சாமுவேல் காடினர் நான் கொட்டகப்புலத்தில் நிற்கும்போது தமது கரத்தையுடன் எண்ணிடம் வந்து, என்னைக் கரத்தையில் ஏறும்படி கேட்டு ஏற்றிக் கொண்டு வரும்போது: உபதேசியார் உமக்கு வயது 50, இந்த வயதில்தானே சிலர் விவாகம் செய்கிறார்கள், உமக்குப் பிற்காலம் உதவி அவசரம். ஆதலால், ஒரு வடிவான்

இளம் பெண்பிள்ளையை உமக்கு ஆயத்தப்படுத்துகிறேன். நீர் மறுக்கக்கூடாது என்றார். அப்போது நான் அவருக்குக் கேசமூள்ளவரே! எனக்கு ஒரு இருதயம் மாத்திரம் இருந்தது. அதை எனது கேச மனைவிக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். அதைப் பிரித்து எடுப்பது மிகவும் கஷ்டம். கேசரே! ஒரு குடும்பஸ்தருக்குள்ளே உண்மையான கேசமிருந்தால் அந்த கேசத்தினால் அவர்கள் து ஆசாபாசமும் மெய்யாகவே சொல்ல வேண்டும். இது உண்மை என்று சொல்லி அவரை அனுப்பிவிட்டேன்.

எனது தாடி ஒரு விதத்தில் நன்மையாயிருந்தாலும் வேறொரு விதத்தில் எனக்கு ஆபத்தையும் வருவித்தது. பிற்காலம் தவறணையிலேயிருந்த என் தம்பி திருச்செல்வர் செல்லையாவுடன் சூசைப்பிள்ளை என்று ஒருவர் வேலை செய்து வந்தவர். அவருக்குச் சிலகாலமாய்க் காய்ச்சல் வந்து, முறைக் காய்ச்சலாக்கியிருந்தது. என் தம்பி அவரைத் தவறணையில் விட்டு மனுவுக்குப் போய்விட்டார். அவர் ஆரிடமோ குயினையின் சரைகளை வாங்கி, சாராயத்தில் அதிகமாய்ப் போட்டுக் குடித்தார். அது தலைக்கு ஏறிச் சண்ணியாக்கிவிட்டது. பயித்தியகாரன்போல எல்லாரையும் தூரத்தித் தூரத்தி அடிக்கத் துவங்கினார். நான் திரிகோண மலைக்கு மகளிடம் போய், அன்றுதான் ஊருக்கு வந்தேன். வரும்போது சூசைப்பிள்ளையுடைய வளவு முழுதும் சனங்களால் நிறைந்திருந்தது. என்ன என்று விசாரித்தால், சம்பவத்தைச் சொன்னார்கள். கிட்டப் போன பெரிய மனுஷருக்கும் அடி, என் மாமனூர் பெரிய குத்தகைகாரனுக்கும் அடி, பரியாரியாரான மோன்றாசாவும் கிட்டப் போக முடியாமல் நின்றார். இரண்டு பெலசாலிகள் சூசைப்பிள்ளையைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். வண, ஈயன் சுவாமியார்

அவஸ்தைக்கு வந்தார். வேறொன்றும் செய்ய ஏலாமல், ஆட்கள் பிடித்துக்கொள்ள, நெற்றியில் தயிலம் பூசி ஆசிர் வதித்தார். அங்கேரம் நான் கிட்டப் போம்: சூசைப்பிள்ளை என்றேன். உடனே என் தாழியைப் பிடித்துக்கொண்டார். சனங்கள் எல்லாரும் ஜயோ ஜயோ என்று சத்தம் போடு கிறார்கள். என் சகோதரிகளும் எல்லாரும் ஓடி வருகிறார்கள். விடுவிக்க ஏலாது. தாழி நாடியோடு அவர் கையில் வரப்போகிறது. நான் உடனே தேவ உதவியை மன்றாடிக் கொண்டு: தம்பி சூசைப்பிள்ளை என்னைத் தெரியுமா என்றேன். உடனே ஓம் உபதேசியார் என்று தாழியில் பிடியோடு சிரித்துக்கொண்டு தனது முகத்தோடு தாழியை இழுத்து வைத்துக் கொளுகிப்போட்டு விட்டுவிட்டார். எல்லாரும் புதுமை என்று சத்தமிட்டார்கள். சுவாமியும் புத்தியீனமாய் அறிவில்லாத மனிதனிடம் தாழியைக் கொடுத்தாயே; தேவ உதவியில்லாவிட்டால் உனது நாடி அவன் கையோடு வந்துவிடுமே என்றார். பின்பு, நான் சூசைப்பிள்ளையைப் படுக்கச் சொல்லப் படுத்துவிட்டார். அவரை மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டபோம், அங்கே அடக்கி வைக்க இயலாமல் இரண்டுநாளாய்க் கட்டி வைத்தார்கள். பெலன் எல்லாம் குறைந்தபின், டக்தர்: இனிச் சுகம் வராது வீட்டுக்குக் கொண்டு போக்கள் என்றார். வீடு வந்தபின் நான் சொல்லிக் கொடுத்த செபங்களைப் பத்தியாய்ச் சொல்லிச் சொல்லி மரணமானார்.

10. உபதேசி வேலையில் வந்த இடையூறுகளும் தேவ உதவியும்

நான் முன்னே கசம் வந்து, கால் மைல் தூரம் நடக்கவும் சக்தியற்றிருந்தேன் என்று சொன்னேன். பிறகு தேவ தாயர்குடைய செபமாலையின் பெலத்தினால், சிலாட்

களில் இருபது இருபத்தைந்து கட்டை நடந்திருப்பேன். அப்போது செபமாலைதான் எனது “மோட்டோர் சயிக்கி ளாய்” இருந்தது. நாள் முழுதும் ஒன்பது கோயில்களுக்கு மாறிமாறி நடந்து கிறீஸ்தவர்களைச் சந்தித்து, இரா ஏழு எட்டு மணிபோல் தான் வீடு வந்து சேருவேன். மறுநாள், சுவாமியார் ஊறணி, பழை, மயிலிட்டி, பலாவி ஆகிய இடங்களுள் ஒன்றில் இருந்தால், நாலு மணிக்கு எழும்பிப் பூசைக்குப் போவேன். எப்பொழுதும் தனிமையாகவே பயணம்பண்ணுவேன். ஆட்கள் சந்தித்துவிட்டால் நின்று அவர்கள் போன்னின் தான் என்பாட்டிலே போவேன். வண்டில்காரர் ஞேட்டில் சந்தித்தால், என்னை ஏற்றிப்போகத் தெண்டிப்பார்கள். இப்படியே ஆவரங்கால் தாமோதரம் பிள்ளைப் பரியாரியார் குதிரை வண்டிலில் வந்து இரண்டு நாள் வண்டிலை மறித்து, வில்லங்கமாய் ஏற்றி வசாவிளா னில் இறக்கிப் போனார். பின் அவர் வருகிறதைக் கண்டால் தோட்டங்களுக்குள் மாறிவிடுவேன். ஒருநாள் வண்ணார் பண்ணையில் இருக்கும் ஒரு சைவ வாவிபர் சிறப்பான குஞ் சங்கள் எல்லாங் கட்டி வண்டில் கொண்டு வந்தார். நான் பங்குணி மாசம் நல்ல மத்திடான் நேரம், தோலகட்டியி லிருந்து வீட்டுக்கு வரும்போது என்னைச் சந்தித்து: பெரியவர் என்னுடன் வண்டிலில் ஏறும் என்றார். நான் செபமாலை சொல்லிக்கொண்டு வந்தபடியால்: தம்பி எனக்கு நடக்கிறதுதான் சுகம், கேட்டதற்கு மெத்தப் பெரிய உபகாரம் என்று சொல்லி கடந்து வந்தேன். பின் ஒருநாள் அந்த ஆள்தானே சந்தித்து, ஏறச் சொல்லித் தெண்டித்தும் முன்போலவே சொல்லிவிட்டேன். அவர் தான் இன்னு மொருநாள் சந்தித்து வண்டிலை மறித்து இரண்டு கையும் எடுத்துக் கும்பிட்டபடி நின்று: பெரியவரே, நீர் இந்த மத்தியான வெய்யிலில் உமது வேதம் ஒதுக்கிறதற்காக இந்த

வண்டிலில் ஏறுமல் வருகிறார், உம்மை ஒருக்கால் நான் கும்பிட்டுப் போக ஆசைப்படுகிறேன் என்றார். நான் செபமாலை சொல்லிக்கொண்டு வருவதைக் கவனித்துவிட்டார் போலும். அப்போது நான்: என்னையல்ல, எனக்கு இந்த வரத்தைத் தந்த கடவுளைத்தான் கும்பிடும் தம்பி, போய் விட்டு வாரும் என்று அனுப்பிவிட்டேன். இன்னுமொரு விசை, ஒரு சிங்கப்பூர் பெங்சன்காரர், ஆணைக்கோட்டை வாசி, காரில் வந்து என்னை விலத்தி அரை மைல் போன பின் அந்தக் கார், பின்புறமாய் வந்து நான் போகுமிடத்தில் தரித்தது. அவர் இறங்கி: இந்தப் பெரியவர் கடந்துவர நான் அவரை ஏற்றுமல் போகிறேன் என்று நினைத்துத்தான் வந்தேன். நான் ஓவ்வளவு தூரம் திருப்பிக்கொண்டு வந்த படியால் ஏறவேணும் என்று சொல்லி ஏற்றிப் போனார். கொட்டகப்புலத்தில் இறக்கியபோது: மெத்தப் பெரிய உபகாரம் போய்வருகிறேன் என்றேன். அவரும்: என்னுடைய காரில் ஏறியபடியால் மெத்தப் பெரிய உபகாரம் போய் வரும் என்று சொல்லிப் போனார்.

எனது செபமாலையே என்னை ஏற்றிக் களைப்பு இல்லாமல் கொண்டு செல்லும் தூரமாயிருந்தது. சிலகாலங்களில் பொல்லாத மனிதர் என்னைக் கொலை செய்யக் காத்திருந்தும் தேவ இரக்கத்தினால் தப்பிக்கொண்டேன். ஒரு ஊரில் ஒரு மனிதன் இன்னுமொரு ஊரில் ஒரு சூடும்பக்காரியுடன் விபசாரமாய் இருந்தான். நான் அவனை ஒருமுறை வணக்கே சொல்லாசர்ச் சுவாமியாரிடம் கூட்டிப்போய் அபராதம் வைத்து, பாவசங்கீர்த்தனம் செய்யப் பண்ணினேன். சிலகாலத்தால், அவன் மறுபடியும் அவனோடு கூடிக்கொண்டான். நானும் பலநாள் அவனேடு திரிந்து, ஒருங்காள் அவனைச் சுவாமியாரிடம் கூட்டிக்கொண்டு போனேன். அவர்,

அவனே அறைக்குள் விட்டுப் பூட்டி, அதிகமாய் அடித்து விட்டார். திறங்கு விட்டவுடனே, அவன் புலிபோல் பாய்ந்து என் தொண்டையைத் திருக் வந்தான். அவ்விடம் நின்றவர்கள் அவனைத் துரத்திவிட்டார்கள். அவன் சுவாமிபாரை அடிக்கவும் ஆயத்தப் படுத்திப்போட்டு: என்னைக் கூட்டி வந்தாயோடா? நீ வயித்து உடையாரின் மகன், நான் உன் குடலை எடுத்து மாலை போடாவிட்டால் இன் ஒரு க்குப் பிள்ளையல்ல என்று சொல்லிப் போய்விட்டான். பின்பு, கோயிற் கட்டளைகாரர் என்னை வெள்ளெனப் பூசைக்கு வர வேண்டாம் என்று எச்சரித்தார்கள்; அவன் தின வெறியன், ஏதாவது செய்வான் என்று பயமுறுத்தினார்கள். நான் ஒரு நாளாவது போகாமலிருக்கவில்லை. ஒருநாள், அவன் விடியுமன் என்னைச் சந்தித்து பல்லை நெருமிக்கொண்டு வந்தவன், நான் செபமாலை சொல்லிக் கொண்டு வந்ததைக் கண்டு பக்கத்தால் போய்விட்டான். அவனைக் கண்டு, நான் பயப்பட வில்லை. கேரே விசையாய் நடந்து போனேன. இவ்வாறு அநேக தரம் சந்தித்துப் பல்லை நெருமிப்போட்டுப் போய் விடுவான். அவன், தன் துர்ச்சிவியத்தை மாற்றுமலிருந்து, கடைசியாய் ஒருநாள் குடித்துவிட்டுக் கிணற்றில் விழுந்து அவலமாய் இறந்தான்.

வேரெருருமுறை, ஒரு இடத்தில் மகா ஞான ஓடுக்கம் நடந்தது. அப்போது, வேறு சுவாமிமாருடன் வண. சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும் ஞான ஓடுக்கம் போதிக்க வந்திருந்தார். அந்த ஊரில் ஒரு பெரிப் குடும்பத்தில் ஒரு சைவப் பெண் பிள்ளை ஒரு வேதக்காரனேடு கூடியிருந்தாள். நான் அவளிடத்தில் போய் புத்தி சொல்லி அவளைக் கூட்டி வந்து, கோயிலில் வேதம் படிப்பித்தேன். இதை அறிந்து சைவர் எல்லாரும் திரண்டு பெரிப் படையாக கோவிலடிக்கு வந்து

விட்டார்கள். அப்போது, வன். வேய்ரேச் சுவாமியார் (கட்டளைச் சுவாமி) வந்து: பெரிய கலகம் வரப்போகிறது, அவளைப் போக விடு என்று எனக்குச் சொல்லி அவளை அனுப்புவித்தார். அவள் போகச் சைவர் எல்லாரும் எனக்கு அழக்கக் காத்திருந்தார்கள். அப்போது, கட்டளை காரர் சுவாமியாரிடம் வந்து: சுவாமி, உபதேசியார் இன்று வெளிக்கிட வேண்டாம், ஆறையில் இருக்கட்டும் என்றார்கள். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அதைக் கேட்டு, கோபத் தோடு: நீங்கள் அவருக்காகப் பார்க்க வேண்டாம், பஞ்ச மெத்தையில் கல்லெறி விழுந்தால் மெத்தைக்குப் பழுது வராது, எங்கஞுக்குள்ளும் ஒரு வேதசாட்சி இருந்தால் என்ன? நீர் போம் என்று சொன்னார். தெருவில் நின்றவர்கள் வழிவிட்டு விலகி நின்றார்கள். எனக்கு ஒன்றும் நடக்க வில்லை.

ஒரு கத்தோலிக்கு வீட்டுக்கு நான் ஒருங்கள் போன போது, அவர்களுடைய விழுந்தையில் ஒரு வரங்கில் ஏழு சாதக ஓலைகள் இருந்தது. வீட்டுக்காரனுடைய மனைவி: இப்போதுதான் தவசி வந்து சாதகம் பார்த்துவிட்டுப் போனான் என்று சொன்னா. நான் முன்பின் யோசியா மல், உடனே ஏடுகளை எடுத்துக் கிழித்துவிட்டேன். அவுமிகவும் பக்தியுள்ளவவா யிருந்தாலும், பெரிய கொலை காரியம் வரப்போகிறதே என்று சொல்லி பயந்துகொண்டிருந்தா. நான் ஊருக்குள் சுற்றிக் கொண்டு, அந்த வீட்டுப் பக்கமாக மறுபடி வந்தேன். அப்போது, வீட்டெசமானுடைய மகள், ஒரு குமரப்பீளை, ஒடி வந்து: உபதேசியார், இங்கே வராதேயும், கொல்லப்போகிறார் என்று தடுத்தாள். நான் அதைக் கவனிபாமல், விறுவிறு என்று வீட்டுக்குட்போனேன். வீட்டுக்காரன், ஒரு பெரிய தடியுடன் ஒரு பரி

யாரவாகட ஏட்டை எடுத்துவந்து, என் முன்னே போட்டு
எடே, இதைக் கிழியடா பார்ப்போம் என்றார் நான் சிரித்
துக்கொண்டு: நாங்கள் வேதக்காராயிருந்தால், முதலாம்
கற்பனைக்கு விரோதமான கிரியைகளைச் செய்துகொண்டு
வேதத்தில் இருப்பதில் புண்ணியமென்ன? என்றேன். அவர்
இரத்தக் கண்ணேனு: நீர்தானே எங்களுக்கு வேதம்
போதிக்க வந்தீர் என்று என்னைப் பலவிதமாகப் பேசிவிட்டார்.
பிறகு, வண.பக்ரேன் சவாமியார் அவரிடம் போய்க்
கதைக்கு. அவரைச் சமாதானமாக்கினார்.

வேக்ரேரு கத்தோலிக்கர் ஒரு சைவக் குடும்பத்தில்
விவாகம் செய்தவர். அவருக்குப் பத்துப் பிள்ளைகள். அந்தக்
குடும்பத்திற்கு மகா கவை பொருந்திய மெலிசன்
ஆண்டவர் பெரிய உதவி செய்து வந்தவர். அவருடைய
பெண்மக்கள் ஒவ்வொருவரும் விவாகம் செய்ய, ஆண்டவர்
பண உதவி செய்தபடியால்தான் விவாகம் நடந்தது. இதை
அந்தக் கத்தோலிக்கர் தானே அநேகம் விசை எனக்குச்
சொல்லியிருந்தார். பிற்காலத்தில் சவாமிமாருடைய உதவி
களும் குறைய, வேத காரியங்களும் குறைந்து போனது.
அவருடைய ஊர்க் கோயில் புதிதாய்க் கட்டத் தொடங்க.
நானும் சனங்களை ஏ ஹி முயற்சி பண்ணினேன். சில இளங்
தாரிமாருடைய உதவியாலும், முயற்சியாலும் கோவில்
வேலை நடைபெறுகிறதைக் கண்டு, அவருக்கு அதிகம்
வெறுப்பு. இது முடிகிறதைப் பார்ப்போம், பார்ப்போம்
என்று நெடுகப் பேசவார். ஒருநாள் கோவிலடியில் நின்று:
மேற்றுண்ணி ஆண்டவர், சவாமிமார் எல்லாருங் தென்னாங்
தோட்டங்கள் வைத்துக் காசு சம்பாரிக்கிறார்கள். கோயில்
கட்டுகிறவர்களும் காசு களவெடுக்கத்தான் கட்டுகிறார்கள்
என்று பேசினார். நான் அவரைப் பார்த்து: நீர் கோவில் கட்

டுகிறவர்களைப்பற்றிப் பயப்பட்டால், ஒவ்வொரு நானும் வந்து கணக்கை எடுத்தால் என்ன? அல்லாமலும். விஸ்பாண்டவர், சுவாமிமார் தோட்டங்கள் வைத்துக் காசு தேடு கிறது, தங்கள் பெண்சாதி பிள்ளைகளுக்கல்ல, உம்முடைய வாயால் நீர்தானே எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறீர், உம்முடைய பிள்ளை களின் விவாகத்துக்குச் சுவாமிமார், விஸ்பாண்டவர் பெருந்தொகைப் பணம் தந்ததென்று. அந்தப் பணம் எங்கிருந்து வந்தது? நன்றி கெட்டுப்போய்ப் பேசகி. நீரே என்றேன். அந்த மனிதன், கையிலிருந்த பொல்லால் எனக்கு அடித்து விட்டார். சனங்கள் அதிகம் நின்றபடியால், எல்லாரும் இதுவுமொரு செப்பகையோ என்று அவரைப் பேசினார்கள். அவர் : ஏடே! இன்றுமேல்பட்டு நீ இந்த ஊருக்கு வரப்படாது, வந்தால் உன் கால் தட்டி முறிப் பேஜ் என்றார். நான் ஒன்றும் பேசாமல் வந்துவிட்டேன்.

மற்றநாள், நான் அவர்களுடைய கோவிலுக்குப் போனேன். அவர் மனைவி என்னைக் கண்டு : உபதேசியார், நான் நேற்றுக்கூட அவருக்குச் சோறு கொடுக்கவில்லை, அந்த மனிதனுக்கோ இந்த வேலை செய்தாய் என்று அவரைப் பேசினேன். ஆனபடியால், நீர் தயவுசெய்து எங்கள் வீட்டுக்கு வக்கு போகவேணும் என்று. அப்படியே நான் போக, எனக்கு அடித்தவர் தாம் இருந்த கதிரையை எனக்குத் தந்து, தாம் ஒரு செய்யாத வேலையைச் செய்து போட்டேன் என்றார். அப்போது, நானும் : சனங்கள் நிற்கிற இடத்தில் கோபம் வரச்கூடியதாய்ப் பேசி. உமக்குக் கோபம் வருவித்தது என் குற்றம் என்று சொன்னேன். அவர் தேநீங் தர, நான் குடித்துவிட்டு வந்தேன். பிறகு அவர், நான் தமது ஊருக்கு வரும் வேளையில், தம்மைக் காணுமல் போகவேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டார். சில

நாளையால், அவருக்கு அந்திய காலமும் கிட்டிவிட்டது. அவர் கேட்டுக்கொண்டபடி, நான் அடிக்கடி அவரைச் சந்திக்கப் போவேன். ஒருமுறை, திரிகோணமலைக்கு எனது மகளைக் காணப் போயிருக்கேன். மகளின் குடும்பம், திரிகோணமலையில் இருந்தது. அச்சுவேலிக் கட்டளைச் சவாமியார், எனக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பிஃ உமது சிறோகி தன் மெத்த அவஸ்தையாயிருக்கிறார், உம்மைக் காண மிகவும் ஆசைப்படுகிறார் என்று எழுதினார். நான், அதைக் கண்ட வுடன் தாமதமில்லாமல் வந்து, அவர் நல்ல மரணம் அடைய உதவி செய்தேன்.

இன்னுமொரு சம்பவம். வேரெரு ரு ஊரில், பேய்க் காரியம் செய்விக்கிறவர்கள் அதிகம்பேர் இருந்தார்கள். ஒருநாள் மத்தியானம், ஒரு கத்தோலிக்கர் வீட்டில் ஒரு பேய் வித்தைக்காரன் மடை வைத்துப் பேய் தூத்துக்கிழுன் என்று கேள்விப்பட்டு, அங்கே போனேன். படலை, உள்ளுக்குக் கட்டியிருந்தது. நான், படலையைப் பிடித்து விசையாய் இழுத்தேன்: அறுந்து போனது. அப்போது, பேய் வித்தைக்காரன் கோடு கீறி, எலுமிச்சங்காய் பேய்க் கும்மட்டங்காய் எல்லாம் வைத்திருந்தான். நான், எல்லா வற்றையும் கூட்டியள்ளி, என் சால்வைக்குள் கட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டேன். பேய் வித்தைக்காரன், மிகுந்த சன்னதத்தோடு என்னை உறுமிப் பார்த்து: எட்டு நாளைக்குள் உவனை விழுத்திப் போடுவேன் என்றான். அதன்பின் கட்டளைச் சவாமியார் பேய்க்காரியம் செய்வித்த அந்த வீட்டாருக்கு அபராதம் வைப்பித்தார். அவன் ஏவின பேய், என்னிடம் வந்து பார்த்து : எடே, உபதேசியார் சந்தியாப்பிள்ளை எடா, நாங்கள் அவனுக்குக் கிட்டப் போகப் படாது எடா என்று சொல்லி ஓடிவிட்டதாம் என்று சனங்கள் சொல்லிச் சிரிப்பார்கள்.

இருபது வருஷத்துக்குப் பிறகு அந்தப் பேய்வித்தைக் காரணை நான் ஒருங்கள் சந்தித்து: என்ன இப்பவும் பேய் தூரத்துகிறதோ? என்று கேட்டேன். அவன்: அவர்களுடைய மனம் தான் பேய். கொஞ்ச வருத்தம் வந்த உடனே பரியாரியார் தலையை ஆட்டுவார். ஏதோ ஒரு பிணி பிடித் திருக்கவேணும், குணக்கீடாயிருக்கிறது என்று சொல்லுவார். இனி, எங்களுக்கும் பிழைப்பு வேணும். நாங்கள்: காளிக்கு வயிரவருக்கு மடை போடவேணும் என்று சொல்லி, சாமான்களை வாங்கி மடை போடுவோம். அரை வாசி நோய் மனதினாலேதான் வருகிறபடியால் சிலவேளை மடை போட வருத்தம் மாறிப் போவதும் உண்டு என்றான்.

முற்காலத்திலே எங்கள் மீசாமிலே சில இடங்களில் பெண்பிள்ளைகள் பக்குவசாலிகளானால், அவர்களை ஒரு இடமும் வெளிக்கிட விடார்கள். விவாகம் செய்யுமளவும் சோனகப் பெண்களைப்போல் வீட்டில் அடைபட்டிருக்க வேணும். அவர்களுக்குப் பூசையில்லை, கோயில் இல்லை, பாவசங்கீர்த்தனம் சற்பிரசாதம் இல்லை. இப்படிப்பட்ட பெற்றோடு நெடுக வாதாடி வருவேன்.

கொழும்புத்துறையில் படித்து கிறீஸ்தவரான ஒருவர், தமது பிள்ளைகளைச் சாமர்த்தியப்பட்டபின் கோவிலுக்கு விடாமல் மறித்து வைத்திருந்தார். ஒருங்கள் நான் அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு. சுவாமி நானப்பிரகாசர் எழுதிய ‘தெய்வீக விருந்து’ தை வாசித்துக் காட்டினேன். அவர்கள் தகப்பன் வந்தபின் தங்களைக் கோவிலுக்கு விடும்படி கேட்டார்கள். தகப்பன் என்னைக் கூப்பிட்டுக் கோபித்து: அவர்களுக்கு ஒன்றும் வாசிக்கவேண்டாம் என்றார். நான் அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன்: கனம். ஜயாவே! ஸீர் கொழும்புக் துறையில் சுவாமிமாரின்கீழ் படித்து விசுவாசத்தைப் பெற்

ருக்கொண்டார். அஞ்ஞானிகளுக்குப் பயந்து உமது விசுவாசத்தை அவர்கள் மத்தியில் பிரகாசிக்க விடாமல் மரக்காலால் மூடி வைப்பது எவ்வளவு புத்தியீனம். அதற்காக ஆண்டவர் உம்மிடம் கடினமான கணக்குக் கேட்பாரே என்று எழுதி அனுப்பினேன். அதற்கவர்: என்ன கானும் சந்தப்பாப்புவாயிருந்து மலைப்பிரசங்கம் பண்ணுகிறோ. உம் முடைய கண்ணேட்டமான வீச்சுப் பார்வையை விட்டு விடும். உபதேசி கோவிலிலிருந்து செபங்களை வாசிப்பதல்லாமல் வீடுவீடாய்ப் போவது சரியல்ல என்று எழுதினார். அதுவுமல்லாமல்: முன்னேஇருந்த சவாமிமார் காடுகரம்பை எல்லாம் வண்டில் கூடாரங்களிலிருந்து வேதம்,போதித் தார்கள். இந்தச் சவாமிமார் எல்லாரையும் தாங்கள் இருக்கிற வீட்டுக்கு வரட்டுக்காம். என் மக்களுக்கு எங்கள் கோவிலில் வந்து தேவதிரவிய அனுமானங்களைக் கொடுத்துப் போனால் என்ன? என்று எழுதினார். நான் அதற்கு: பட்சமுள்ள ஜூயாவே! எனக்குப் 18 வயது நடக்கும்போது வன, சவாமி ஞானப்பிரகாசர் “வேதியர் ஒழுக்கம்” என்னும் புத்தகத்தைத் தந்தார். அதில் வீரமா முனிவர் பல அதிகாரங்களில் உபதேசித் தொழிலின் மேன்மையைப் பற்றியும் உபதேசி தன் தொழிலில் எப்படி நடந்துகொள்வதென்றும் எழுதியிருக்கிறதே. அதாவது உபதேசி பிறர் செல்லக்கூடாதவிடத்தில் வைத்தியனைப்போலவும் பிச்சைக்காரனைப்போலவும் ஊர் ஊராய் வீடு வீடாய்ச் சுற்றித் திரிந்து பலனைக் காணுவிட்டாலும் துணிவு விடாதிருக்கவும் தேவநம்பிக்கையில் உறுதியாய் இருக்கவும் வேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறாரே. ஆதலால் கனம் ஜூயாவே! வீரமா முனிவர் சொல்வதை மூடப்பட்டோ அல்லது நீர் சொல்வதை நம்பிக் கோவிலிலிருந்து செபங்களை வாசித்துக்கொண்டு இருக்கட்டோ? எனக்கு அதைச் சரியாய் விளக்கமாட்டாரா?

உமது பிள்ளைகள் பூசையில்லாது தேவ தீரவியானுமான உதவி இல்லாது அந்தகாரத்திலிருந்தால் அவர்கள் ஒரு காலம் புரூட்டஸ்டாந்தராய் அல்லது அன்னானிகளாய்ப் போவது அதிசயமில்லைத்தானே என்று எழுதினேன். அது அவருக்குப் பெரிய வெறுப்பாயிருந்தது.

கடைசியாய் அவருடைய மூத்த மகள் ஒரு புரூட்டஸ்டாந்தனை, பிள்ளைகளைத் திருச்சபையின் பிள்ளைகளாய் வளர்ப்போம் என்ற நிபந்தனையுடன் விவாகம் செய்து, பிறகு அவவும் புருஷன் பக்கமாய்த் திரும்பிவிட்டா. நான் ஒருவிசை கொழும்புக்குப் போன்போது அவர்களைச் சந்திக்கச் சென்றேன். அவ காய்ச்சலாய் இருந்தா, அப்போது நான் உமது வேதகாரியம் எப்படி என்று கேட்டபோது: என்ன அதுவும் இது வும் ஒன்றுதானே, யேசுநாதரின் வேதந்தானே என்று சொல்லிவிட்டா. பிள்ளைகள் எல்லோரும் புரூட்டஸ்டாந்தராகவே சிவிக்கிறார்கள். சிலநாளால், சஞ்சுவாங் கோவிலில், சுவாமி ஞானப்பிரகாசரைக் கண்டு, இவர்களைப்பற்றிப் பேசியபோது, அவர்: அந்த ஆளோடு ஒன்றுக்கும் போக வேண்டாம், மனம் கடினமாகிவிடும் என்று சொன்னார். பின், நான் ஒன்றும் எழுதவில்லை.

இன்னும், ஒரு இடத்தில் ஒருவர் மிகவும் செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்டு, இங்கிலிஷ் நன்றாய்ப் படித்து, தமிழைப் போலச் செல்வமும் செல்வாக்குமுள்ள குடும்பத்தில் விவாகம் செய்து சிவித்து வந்தார். அவருக்கு ஐந்து ஆண்பிள்ளைகளும் இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும். அவர், அநேக வருஷங்களின்முன் சிங்கப்பூருக்குப் போய், பெரிய உத்தியோகத்திலமர்ந்து, நல்லாய் உழைத்து, ஆண்பிள்ளைகளைப் படிப்பித்து, ஒரு மகனைச் சிங்கப்பூரில் வேலையாக்கினார். மற்றவர்கள், இங்கேதானே மிகவும் கெட்டிக்காரராய்ப் படித்து வந்து

தார்கள். சிங்கப்பூரிலே அவருடைய நடை சரியில்லை என்று கேள்விப்பட்டேன். சிலகாலத்தின்பின் இங்கே வந்தார். வந்து, வேதக் கடமைகளை அனுசரியாமல், நால்தி கண் போலத் திரிக்தார். நான், என்னுடைய உபதேசிக் கடமை யின்படி அவரைத் தேடிப்போய், அவரோடு அடிக்கடி கடைப்பேன். ஒருநாள், அவருடன் அர்ச். பவுல் அப்போஸ் தலைரப்பற்றியும். அவருடைய அதிசய மனங்திரும்புதலைப் பற்றியும் பேசி, பெரிய வேதவிரோதியாய்த்திரிந்து. சிறீஸ்த வர்களைக் கொலை செய்யப்போன அவர், தாம் பகைத்து விரோதித்த அந்த ஆண்டவருக்காக, தமது செவனையும் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தார். இது, மறுக்கப்படாத அத்தாட்சி அல்லவா? என்றேன். அதற்கு அவர், மிகவும் வாய்ச் சால மாகப் பேசி: எத்தனை பெரிப படித்த மனிதர், தேவன் இல்லையென்று பெரிப புத்தகங்களை உண்டாக்கி, மறுக்கப் படாத அத்தாட்சிகளைக் கொண்டு காட்டுகிறார்கள்; ஆனாலும், உபதேசியார், என்னுடைய கொள்கை என்னவானால், ஒரு மனிதன் தனது குடும்பத்தைப் பாதுகாத்து, அதை ஒழுங்காய் நடத்துவதுதான் வேதம்; என்னுடைய பிள்ளைகளைப் பாரும், எவ்வளவு கெட்டிக்காரப் பிள்ளைகள்! கல்லக்கபெலத்துடன் சீவிக்கிறார்கள். நான் எவ்வளவு சந்தோஷமாய் வாழுகிறேன். வேதத்தை அனுசரியாததால், எனக்கு ஒரு சூறைவுமில்லையே என்று பல பேசினார். அப்போது, நான் சொன்னேன் : நீர் உமது குடும்பத்திலும். உமது மனைவியிலும் மெய்யான நேசமில்லாமல், சிங்கப்பூரில் உமது சரீர இச்சையின்படி நடந்திராமே என்றேன். அதற்கு அவர் சொன்னார்: பெண்சாதி இவ்விடமிருந்தா. நான் எனது சரீரத்தோடுதானே சிங்கப்பூருக்குப் போனேன். அங்கே எனது சரீர இச்சையைக் கட்டுப்படுத்த ஏலாது என்றார். இப்படி, அவர் வெகுரேம் தர்க்கம்போடு, நான் வேறு ஒன்று

தும் சொல்லமாட்டாமல்கள் தேவனிருக்கிறார், வேதமிருக்கிறது என்பதைச் சுறுக்கில் அறிவீர் என்று சொல்லி, அந்நாட்களில் கட்டளையாயிருந்த வண. வேய்ரேச் சுவாமியாரிடம் இந்தச் சம்பவத்தைச் சொன்னேன். அவர்கள்: மெய்தான், அவன் நல்ல பழைய வேதக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன், ஆண்டவர் அவனுக்குப் படிப்பிப்பார் என்றார்.

பின் கொஞ்ச நாளையில், அந்த மனிதர் சிங்கப்பூருக்குப் போனார். அங்கே உத்தியோகமாயிருந்த மூத்த மகனுக்குக் கசம் உண்டுபட்டிருந்தது. உடனே, இங்கே ஏற்றி அனுப்பிவிட, அவர் இங்கே வந்து, சிலகாலம் பல வயத்தியங்களையும் செய்தும் சுகமில்லாமல் இறந்துவிட்டார். பின்பு, இரண்டாம் மகன், படிப்பில் மிகவும் கெட்டிக்காரன், அவருக்கும் அந்த வியாதி தொற்றிவிட்டது. அவரை வலித்துஞ்சல் சந்தான மாதாவின் கோவிலிலே, கடற்காற்றுக்காகக் கொண்டுபோய் வைத்திருந்தார்கள். அப்போது, முன் இங்கிருந்து மீசாம் மாறின வண. வேய்ரேச் சுவாமியார் அங்கே மீசாமாயிருந்தவர், அந்த வாலிபணைக் கண்டு, இன்னூர் என்று அறிந்துகொண்டு, முன் செத்தவரைப்பற்றியும் கேள்விப்பட்டிருந்தபடியால், அவர்கள் உன்னுடைய தகப்பன் அச்சுவேலி உபதேசியாருக்குச் சொன்னது தெரியுமா? தேவன் இல்லை, வேதமில்லை, குடும்பத்தைப் பிள்ளைகளைக் கவனமாய்ப் பார்ப்பதுதான் வேதம் என்று சொன்னார். இப்போது தேவனிருக்கிறார், வேதமிருக்கிறது என்று நல்லாய் அறிவார்தானே என்று சொல்லி, அவருக்கு அவஸ்தைப்பூச்சல் கொடுத்தார். அவரும் இறந்துபோனார். சுவாமியார் சொன்னதைப் பிடித்துக்கொண்டு, உபதேசியின் சாபமாமென்று, ஊர் எல்லாம் கடையாய்ப் போய்விட்டது. சிங்கப்பூருக்குப் போனவருடைய மஜை வியும் இறந்துவிட்டா.

பின்பு, அவர் சிங்கப்பூரிலிருந்து வந்து, மற்ற மகன் சுக பெலத்துடன் இருக்க, அவரை இறங்கனுக்கு உத்தியோக மாக அனுப்பினார். அந்த மகன் அங்கேயே வலையாக இருந்து காசனுப்பிக்கொண்டுவர, இருந்தாற்போலே அவருக்குக் கடி னமான வருத்தம் என்று காகிதம் வந்தது. உடனே, இங்கிருந்து ஒரு ஆளை அனுப்பினார்கள். போனவர், அவர் மெத்தக் கேவலமாயிருப்பதைக் கண்டு, ஊருக்குக் கூட்டிவரக் கப்பலேறினார்கள். நோயாளி நடுக்கடவில் மரணித்துவிட்டார், பிரேதத்தைக் கடவில் தள்ளிவிட்டார்கள் என்று போனவர் வந்து சொன்னார். ஒரு மகன் மாத்திரம், கண்டிப் பக்கத்தில் ஒவசியராயிருக்கிறார். இனிக் கடைசிமகன், சீனியர் மட்டும் பாசுபண்ணினாவர், ஏறக்குறைய பதினைந்து வருஷமாவில் சோர்வாதமாகி, படுத்தபடுக்கையிலேயே இப்போது கிடக்கிறார். தகப்பனாருக்கு, அப்போதுதான், ஆண்டவர் இருக்கிறார், வேதமிருக்கிறது என்று உணர்வு வந்தது. பின்பு, நல்ல பாவசங்கிர்தனம் செய்து, ஒவ்வொருநாளும் பூசை கண்டு கூற்பிரசாதம் பெற்று வருவார். இராக்காலத்தில், அவருடைய ஊர்க்கோவிலில் அழுகைக்குரல் கேட்கு மாம். போய்ப் பார்த்தால், கல்லறை ஆண்டவரிடம் கையை விரித்தபடி, செபம் செய்தபடி இருப்பாராம். அப்படியிருக்கும்போது, இரக்கமுள்ள சருவேசரன், அவர் செய்த அக்கிரமங்களுக்கு உத்தரிப்புக் கொடுக்கச் சித்தமாகி, புற்று (கான்சர்) என்னும் நோயை அனுப்பினார். அதினால், சில காலம் உபத்திரவுப்பட்டு, கடைசித் தேவதிரவிய அனுமானங்களைப் பெற்று, தாம் படும் வருத்தங்களைப் பொறுமையுடன் அனுபவித்து, நல்ல மரணமடைந்தார். அவர் வருத்தமாயிருக்கும்போது, அடிக்கடி அவரைச் சந்திக்கப் போவேன். எப்போதும் மலர்ந்த முகத்துடன், என்னுடன் மிகவும் மரியாதையாகக் கதைப்பார். ஆண்டவரே, எனக் கல்ல, எனக்கல்ல, உமது திருநாமத்துக்கே தோத்திரம் உண்டாகக்கடவுது.

11. ஆண்டவர் என்னுடைய பொருட்பற்றை அறுத்துவ்கீற்று

ஒபதேசி வேலையால் வந்த எனது கடன் களைத் தீர்ப் பதற்குத் தோட்டக் காணிகளையும் வயல்களையும் விற்றது என்று சொன்னேன். மிகுதியாய் மூன்று பரப்பு நிலம் மாத்திரம் இருந்தது. அதையும் நான் வேதத்துக்குக் கொண்டுவந்த ஒரு குடும்பத்துக்குக் கொடுத்துவிட்டது என்றேன். என் னுடைய பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் இல்லாவிட்டால், நான் ஒன்றுமில்லாத ஆண்டி சந்தியா வாய்த்தான் போயிருப்பேன்.

ஆனால், இதிலே வேறொன்றிருக்கிறது. ஆண்டவருடைய விசேஷ உதவியினாலேதான் என்னுடைய பொருட்பற்று முற்றூய் அறுந்துபோனது. எனது அனுதின செபங்களில் அர்ச். சந்தான மாதாவின் செபமும் ஒன்று. அதில் இரண்டு மன்றாட்டு, அதாவது, நான் நித்தியமானவைகளை விரும்பவும் எல்லாத் தின்மைகளுக்கும் மேலான தின்மையாகிய பண ஆசையை விடவும் எனக்கு வரம்பெற்றுத் தந்தருஞும் என்று சிறுப்பாக தொடக்கம் சொல்லாமல் விட்ட ஞாபகம் எனக்கில்லை.

என் ஒரே ஒரு மகனை ஒரு குருவாக்கலாமோ என்ற ஆசையால் அவனைச் செமினேறிக்கு விட்டேன். அப்போது என் மாமனுர்: கீ உன் ஒரே பிள்ளையை இப்படி விடப் போனாயா? சிற்றம்பல முதலியா வளவில் அவர்களுடைய சந்ததிக்கு ஒரே ஒரு ஆண் பிள்ளை. இந்தப் பிள்ளை அடி கொடியாய் இருக்கவேணுமே என்று சொல்லி, நான் அவனைச் செமினேறியில் விட்டால், தான் பிறதேசம் போகப் போகுமேன் என்றும், இங்கு இருக்கமாட்டேன் என்றும்

என்னேடு வாதாடி நின்றூர். வண. பெருசல் சவாமியார் இதை அறிந்து வந்து, தமக்குத் தெரிந்த ஒரு இடத்தில் ஒரு பிள்ளை குரு மடத்திற்குப் போகக் கேட்டபோது அதைத் தடைசெய்துவிட ஒரு மாசத்தால் அப் பிள்ளை இந்துவிட்டது என்றார். அப்போது மாமனூர் பயந்து தமது பேரணைப் போக உத்தரவு செய்தார். என் மகன் குருமடத்தில் இருக்கும்போது அவனைச் சவாமிமாருடைய செலவில் விடுவது சரியல்ல என்றுனர்ந்து, மாசம் பத்து ரூபா செமினேறிக் குக் கொடுக்க எண்ணி, வண. வேய்றேச் சவாமியாரைக் கேட்டேன். அவர்: இங்கே ஒருவரும் அப்படிச் செய்வதில்லையே, நீ ஏன் அப்படிச் செய்வான்? மற்றப் பிள்ளை களைப்போல் உனது பிள்ளையும் படிக்கட்டும் என்றார். நான்: அப்படி அல்லச் சவாமி, எனக்கு வசதியிருக்கும்போது சவாமிமாரைச் செலவழிக்க விடுவது தகுதியல்ல என்று அன்று தொடக்கம் மாசம் 10 ரூபா கட்டி வந்தேன். பின்பு, வண. யண்டல் சவாமியார் வந்தபோது அவரும்: என்னப்பா இங்கே ஒருவரும் அப்படிச் செய்வதில்லையே, நீ சீர்மையில் வழக்கப்படி செய்கிறோய், அது நல்லதுதான் என்றார். பின்பு மகன் அழைத்தல் இல்லாத வந்து விவாகம் செய்து, இப்போது 8 பிள்ளைகளுடன் கொழும்பு, சென். யோசவ் கொலிச்சில் ஆசிரியராக இருக்கிறார்.

மகன் அலோகியஸ் விவாகஞ் செய்தது முன் சொன்ன சாமுவேல் காடினரின் மூத்த மகள் அன்னைவை. இந்த விவாகத்தைப்பற்றி ஒரு விபரம் இங்கு காட்டுகிறேன். காடி னர் என்னேடு மிகவும் பட்சமாய் நடந்து வந்தார். அவர் சிங்கப்பூரில் இருந்தபோது என் மூத்த மகளின் விவாகம் நடந்தது. அதை அவருக்குக் கடித மூலமாய் அறிவித்தேன். அவர் எனக்கு விடை எழுதி: அச்சுவேலியில் உப

தேசியமாய் பிரகாசியமாய் துலங்குபவரே, உமது வேதவயி ராக்கியமான விசவாசம் எனது விசவாசத்துக்கு திடன ஸிக்கும் பிரகாசமான வெளிச்சமாயிருக்கிறது. ஆதலால் உம்மை அச்சவேலிக்குத் தந்த ஆண்டவருக்கு அனவரத காலமூம் தோத்திரம் உண்டாகக்கடவுது, என்று சொல்லி காசம் 10 ரூபா அனுப்பினார். பின்பு அவர் சிங்கப்பூரால் வந்து என் மனைவியோடு கதைத்து: எனது குடும்பம் உங்களுடைய குடும்பத்தோடு சேர எனக்கு மிகவும் ஆசையாயிருக்கிறது. ஆதலால் உபதேசியாரோடும் சவாமியாரோடும் பேசி உங்கள் மகனை என் மகனுக்கு விவாகஞ்செய் யவேணும் என்றார். சவாமியார் என்னைக் கேட்க, நான்: மகனுக்குப் படிப்பு முடியவில்லை என்றேன். அதற்கு அவர்: உபதேசியாரிடம் ஒரு நல்லபிள்ளை இருக்கிறதாம்; படிப்பு முடியாவிட்டாலும் செய்யட்டாம், நாளைக்கு ஆபிரகாம் காடி னர் வந்து பேசி முடிவெடுப்பாராம் என்றார். மற்ற நாள் ஆபிரகாம் வந்து பேசி முடிவெடுத்துப் போனார். அடுத்த நாள், நாட்பூசைக்குப் பிள்ளைகள் இரண்டுபேரும் வந்திருந்தார்கள். சவாமியார், கோயிலடியிலிருந்து இரண்டுபேராயும் கூப்பிட்டு, உடனே வார்த்தைப்பாடு கேட்டுவிட்டார்.

அதனால், என் ஆட்கள் எல்லாரும் என்னேடு விரோதியானார்கள். அன்று இரவு சிலர், காடினருடைய வீட்டுக்குக் கல்லால் ஏறிந்து கலகம் பண்ணினார்கள். வார்த்தைப்பாடு கேட்ட அவருடைய மகள், கொழும்புக் கொட்டாஞ்சேனை மடத்தில் படித்தவ, லீவுக்கு அச்சவேலிக்கு வந்திருந்தபடியால், கொழும்புக்குத் தாமதமில்லாமல் புறப்பட்டு, மடத்துக்குப் போய்விட்டா. அதன்பின், பெண்பிள்ளைக்கு இந்தச் சடங்கு பிரியமில்லையாம் என்று பலவிதமான கதைகளைக் கட்டிவிட்டார்கள். அங்காட்களில் தானே, என் மனை

வியும் காலம் சென்றுவிட்டா. பிறகு ஒரு சுவாமியார், கொழும்புக்குப் போய் பெண்பிள்ளையைக் கண்டபோது, அவ, தான் வாக்குக் கொடுத்த மாப்பிள்ளை அலோசியசை அல்லாமல், வேறு பேரை விவாகஞ் செய்ய மாட்டேன் என்று சொன்னுவாம். நான், என் மகனைப் பார்த்து: பெண் பிள்ளைக்கு சீதனம் ஒன்றும் இன்னும் கொடுக்கவில்லை, உன் னுடைய ஆச்சியும் செத்துப்போனது, கொஞ்சநாட்பொறுத்து, சீதனத்தையும் ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டு சடங்கைச் செய்வோம் என்று சொல்ல, மகன்: அப்பு, பெம் பிளை மாற்மாட்டேன் என்று நிற்பதால், நெடுக விடுவது சரியல்ல என்று சுவாமிமார் சொல்லுகிறார்கள். நான், சீதனத்தை விவாகஞ் செய்யவில்லை, அன்னுவைத்தான் விவாகஞ் செய்யப்போகிறேன் என்றார். அவர், அந்நேரம் சீதனம் வாங்காவிட்டாலும், மச்சான் ஆபிரகாம் காடினருடைய பெரிய உதவியோடு, ஒரு குறையுமில்லாமல் சந்தோஷமாய்ச் சிவிக்கிறார். சாழுவேல் காடினர் வண, சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் மூலமாய் மனந்திரும்பினவரென்று முன் எழுதியிருக்கிறேன். சாழுவேல் காடினராலும், அவர் மகன் ஆபிரகாம் காடினராலும் அச்சுவேவிக்கு வந்த, இன்னும் வந்துகொண்டிருக்கிற நன்மைகளுக்கெல்லாம், சருவேசரனுக்குப்பின், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்தான் காரணம் என்று சொன்னாலும் சொல்லலாம்.

அதுநிற்க, நான் மேலே சொன்ன செபத்துக்கு விடை எனக்குத் தப்பாமல் கிடைத்தது. எப்படியெனில், நான் ஒரு சிறுவேலை என்றாலும் செய்வித்தால், ஒருபோதும் செப்தவர்களைச் சும்மா விடமாட்டேன். சிறுபிள்ளைகளை ஆரும் ஒரு ஆளைக் கூட்டிவர, அல்லது ஒரு தபால் போட, அல்லது ஒரு தடியெடுக்க, அல்லது ஞானஉபதேசத்துக்கு

ஒரு பிள்ளையைக் கூட்டிவரச்சொல்லி, அவர்கள் இப்படியான வேலைகள் செய்தால், உடனே இரண்டு சதம், மூன்று சதம் அவர்களுக்குக் கொடாது விடேன். ஆதலால், பின்னைகள் என்னைச் சுற்றிக்கொண்டு திரிவார்கள். உடனே கொடாதுவிட்டால், இரண்டு மூன்று நாளையால்: அப்பா, அன்றைக்கு ஒரு தடி முறித்தேன், ஒரு கல்லு எடுத்து எறிந்தேன், கோவில் வளவில் நின்ற ஆடு துரத்தினேன், தபால் போட்டேன் என்று பிறகாலே திரிந்து, காசு வாங்கித்தான் போவார்கள். ஒரு நாள், சில பிள்ளைகள் ஊறணிக்கு அஞ்சோனியார் திருநானுக்குப் போகக் காசு கேட்டார்கள். நான், கொஞ்சம் காசு கொடுத்து, எனக்காக மன்றாடி வரும்படி கேட்டேன். அவர்கள், ஓம் ஓம், மன்றாடு வோம் என்றார்கள். நான் நல்லாய்ச் சாகவேணும் என்று மன்றாடி வாருங்கள் என்றேன். அவர்கள் எல்லாரும் ஒரு வாய்ப்பட: அப்படி மன்றாட்டாம், நீங்கள் செத்தால் எங்களுக்குக் காசு தாறது? ஆர்? என்றார்கள். நான்: இன்னம் ஒரு உபதேசி வருவார்தானே? என்றேன். அவர்கள்: வாறவர் தராமாட்டார், எங்களிடம் வேண்டுகிறவராயிருப்பார் என்றார்கள். நான் எப்படிக் கொடுத்தாலும் பண்புபையில் காசு குறைவதில்லை. சிலர் உபதேசியாரிடம் காசு காய்க்கிற மரம் நிற்கிறது என்பார்கள். கொடுங்கள் கொடுக்கப்படும் என்ற வேதவாக்கியம் மெய்யாகவே சத்திய வசனமாம்.

அச்சுவேலிக் கத்தோலிக்கு பள்ளிக்கூடத்துக்கு நிலம் கொடுக்கிற பாக்கியமும் எனக்குக் கிடைத்தது. அந்தப் பள்ளிக்கூடம் முன்னே ஆதிதொட்டு ரேட்டுக் கரையில் காராளபிள்ளை சூசைப்பிள்ளை விதானையாருடைய காணிக்குள் இருந்தது. வண. பரேன் சுவாமியார் காலத்தில்,

விதானையார் சுவாமியாரோடு ஏதோ திருப்திமீனப்பட்டுக் கொண்டு, ஒரு மாசத்துக்குள் தன்னுடைய காணிக்குள் ஓலே பள்ளிக்கூடத்தை எடுத்துப்போடவேணுமென்று கண்டிப்பாய்ச் சொல்லிவிட்டார். சுவாமியார் எல்லாரிடமும் காணி கேட்டும், ஒருவரும் கொடுக்கவில்லை. அப்போது நான் கோவி மூக்கு வடக்குப்பக்கத்திலிருக்கும் எனது நாலு பரப்புக்கொண்ட காணி ஒன்றை விஸ்பாண்டவர் பேருக்கு எழுதித் தருமமாகக் கொடுத்துவிட்டேன். அங்காட்களில் நளப்பருதிப் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் கட்டப் பிரவணியில் நாலு பரப்பு நாற்பத்தெட்டுப் பவுணுக வாங்கப்பட்டது கோவிலிடப் பள்ளிக்கூடம் எனது காணியில்தான் இப்போதும் இருக்கிறது. (இங்காட்களிலே, ஆபிரகாம் காடினருடைய பேருதவியால் கண்ணியாள்திரி மார் அச்சுவேலிக்குப் படிப்பிக்க வந்து, முந்தித் தவறைன இருந்ததுக்கு மேற்கே பள்ளிக்கூடமும் மட்டமும் கட்டுகிறார்கள்.) ஒருவிசை மகா வந்தனைக்குரிய யூலனுண்டவர் வன். பறேன் சுவாமியாருக்கு ஒரு தந்தியதித்துப் பள்ளிக்கூடத்துக்குக் காணி கொடுத்த உபதேசியைத் தம்மிடம் அனுப்பும்படி கேட்டார். நான் உடனே போனபோது, விஸ்பாண்டவரும் வன், பூலாங் சுவாமியும் சொல்லுவார்கள்: இந்த மேற்றிராசனத்தைக் காப்பாற்ற ஒரு உதவி தேவையாயிருக்கிறது. அது ஏதென்றால், தென்னாங்தோட்டங்களுக்கு ஒரு கணக்கப்பிள்ளை அவசியம். உனக்கு நல்ல சம்பளம் கொடுக்கலாம், நீ அதற்கு உடன் பட்டு உதவி செய்ய வேணும். எங்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கையான ஆள் தேவையாயிருக்கிறது, அதற்குச் சம்மதிக்கவேணுமென்றார்கள். அதற்கு நான்: ஆண்டவரோ, என்னுடைய குடும்பம் தாய்தகப்பன் என்னை என் ஊரிலேதானே உபதேசியாயிருக்கவிடச் சம்மதமில்லை, ஊர் விட்டுப் பிற இடத்துக்குப்

போகிறதென்றால் குடும்பத்தில் பெரிய பிரிவண்டாகும் என்றேன். அப்போது விஸ்பாண்டவர்: நீ போய் அவர்களைப் பிரியப்படுத்திக்கொண்டு வா என்றார். நான் மேற்றிராசன மாளிகையைவிட்டு வரும்போது மகா வணக்கத்துக்குரிய கொலின் சவாமியார் கண்டு, உனக்கு ஆண்டவரால் நியமிக்கப்பட்ட வேலை உபதேசி வேலை, கணக்கப்பிள்ளை வேலை உனக்குத் தகாது என்று சொன்னார். பின்பு, வண. பக்ரூன் சவாமியார் என் குடும்பத்தார் என்னோத் தோட்டங்கள் பார்க்கப் போக விடமாட்டார்கள் என்று நியாயங்கள் காட்டி மேற்றிராணியாண்டவருக்கு எழுதிவிட்டார்.

தேவகடாட்சத்தினால் எனக்கு வந்து வாய்த்த மனைவி யும் நல்ல உதார சூணங் காட்டி வந்தா. அவ வடைய பெயரை நான் மூலானே சொல்லவில்லை. அவவுக்கு யோ சேப்பின் என்று பெயர். ஆனாலும் ஒருநாள் வண. வத்தறன் சவாமியார் ஞான உபதேசத்தில் அவவுக்குப் பெயர் சூசேப்பியா என்று சொல்லிவிட்டார். அன்று துவக்கம் அவ தனது பேர் சூசேப்பியா என்றுதான் கையொப்ப மிடுவா. ஊரவர்கள் அவனை அதிகப்பற்றியும் பேர் சொல்லாமல் தங்கைச்சியென்று கூப்பிடுவார்கள். அவ ஏழை எளியவர்கள் பேரில் அதிக இரக்கமுடையவ. எங்கள் அயவி ஹன்ஸ் னளப் பகுதியாருக்குள் ஆராகுதல், அவஸ்தையாய் சாகப்போகிற சேர்த்திலும், தங்கைச்சியிடம் சோறு கஞ்சி வாங்கி வாருங்சோ என்று சொல்லி அனுப்புவார்கள். தங்கள் கிறு பிள்ளைகளுக்கு அவ கையால் சோறு வாங்க வருவார்கள். அவவிடத்தில் அவ்வளவு தயாளம் இருந்தபடி யால், அவவடைய! செத்தவிட்டில் அயலவர்கள் எல்லாரும் வந்து குலைக்ளோடு வாழைமரங்கள் கொண்டுவந்து நாட்டிப் பெரிய பிரங்கி வெடிகள் எல்லாம் தங்கள் பொறுப்பாகவே

சட்டு அடக்கம்பண்ணும்மட்டும் வந்து துக்கம் கொண்டாடி னர்கள்.

நான் உபதேசிக் கடமையிடன் குடும்பக் கடமைகளையும் கவனமாய்ப் பார்த்து வந்தேன். ஆதலால், விசேஷ திருநாள் ஞான ஒடுக்க நாள் போக, மற்ற நாட்களில் இராவில் எப்போதும் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவேன். மத்தியானத்திலும் ஊறணி, பளை, தெல்லிப்பளை போக, மற்ற இடங்களில் விண்ணுல், வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிட்டு இரண்டு மணி போலத் திரும்ப வேலைக்குப் போவேன். சுவாமியார் என்னைத் தங்களுடன் சாப்பிடும்படி தெண்டிப்பார்கள். நான் என் குடும்பத்தையும் கவனிக்கவேணுமே என்று சொல்லி வந்துவிடுவேன். வண. பெருசல் சுவாமியார் அச்சுவேலையில் இருக்கும்போது, என் மனைவி நல்ல உருசியான கறிகள் வீட்டிலே செய்து அனுப்பிவருவா. அவர் ஒருநாள் சாப்பிடும்போது என்னைப் பார்த்து: நீ பாக்கியமுள்ள மனிதன், இந்தக் கறி களோடு சாப்பிடுகிறதற்காகத்தான் ஊறணி தெல்லிப்பளையிலிருந்தும் நான் மறிக்க மறிக்கக் கேளாமல் இராவிலும் வீட்டுக்கு ஒடி வந்துவிடுவாய் என்றார். அப்போது நான்: சுவாமி, நான் சாப்பாட்டுக்காகவல்ல, என் மனைவி சுகமில்லாத ஆள், இராவில் பிள்ளைகளோடு தொந்தரவுபடுவா, ஆதலால்தான் வீட்டுக்குப் போவேன் என்றேன்.

இனி, இராவில் வீட்டுக்கு வந்தாலும் விடியவும் பூசை துவங்குமுன் பூசைக்குப் போய்விடுவேன். சிலவேளை ஆறு கட்டை நடந்து, சுவாமியார் எழும்புமுன் கோயிலில் நிற்பேன். அப்போது சுவாமியார்: என்னப்பா உனக்கு இராவிலும் சூரியன் பிரகாசிக்கிறதோ! ஆண்டவரே, அர்ச்சிட்ட அந்தோனியாரே, நீ நடக்கிற கட்டைகளையெல்லாம் எழுதி

வைத்திருந்தால் கடைசி கணக்குப் பார்க்க என்னுக்கடங் காமல் போய்விடுமே என்பார். வன். ஈயன் சுவாமியார் என் பெண்சாதி இறந்தபின் என்னைத் தம்முடன் சாப்பாட்டுக்கு நிற்கும்படி தெண்டிப்பார். இங்கே அறையிருக்கு, கட்டில் கதிரை வாசிக்கப் புத்தகங்களிருக்கு, நான் சாப்பாட்டுக்குச் செலவு கேட்கமாட்டேன் என்பார். முன் னிருந்த கோக்கிணைய மாற்றி வெள்ளிளாஸ் (முதற்கரமான) கோக்கிணைய வைத்திருக்கிறேன் என்பார். நான் காலைச் சாப்பாடு மாத்திரம் சுவாமியாரோடு வைத்துக்கொண்டு ஊர் வழியே சுற்றுவேன். கிழையில் ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத் துக்கு ஒவ்வொரு நாள் குறித்து, ஞான உபதேசம் படிப்பித்து வருவேன். ஆனாலும், என் பெண்சாதி இறந்தபடி யாலும், இரண்டாம் மகள் சிறு பிள்ளையானபடியாலும் மத்தியானம் வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிட்டு, இரண்டு மணி போலத் திரும்பப் போய் இராவும் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவேன்.

இருமுறை கொழும்புத்துறை விறதர் ஒருவர், கையில் கோவக்கு மருந்து செய்யக் கொட்டகப்புலத்தில் வந்து சுவாமியாருடன் தங்கியிருந்தார். நான் ஒருநாள் பெரிய மழையில் மத்தியானம் வீட்டுக்கு வர வெளிக்கிட்டேன். அப்போது விறதர் என்னைப் பார்த்து: உபதேசியார் இந்த மழையில் எப்படிப் போகிறது என்றார். அருகிலிருந்த சுவாமியார்: உபதேசியார் மழையில் அல்ல நெருப்பின்மேல் நடந்தும் மகளோடு சாப்பிட நிற்கிறோர் என்றார். அப்போது நான்: சுவாமி, நான் சங்கியாசியல்ல, குடும்பத்தையும் கவனிக்கக் கடமையுண்டே. நான் இராவிலும் மத்தியானத்திலும் இளைப்பாறும் நேரந்தானே, எனது கஷ்டத்தைப் பாராமல், என் கடமையைச் செய்கிறேன். அதற்கு வரம்

தந்த ஆண்டவரே உமக்குத் தோத்திரம் என்றேன். சில் வாலை உபதேசியார் யோவாம்பிள்ளை வண. சுலோசர் சுவாமியார் காலத்தில் சிலகாலம் என்னேடு சீவித்து வந்தபோது என்னைப் பார்த்துக் கீதென்னப்பா, இரவும் பசுலும் நடந்து திரிகிறோ என்றார். அதற்கு நான்: தம்பி, மனிதன் உலகத் தில் இருக்கிற நாலு நாளும் நல்ல நடை நடந்தபோட்டுத் தான் சாகவேணுமாம் என்று சொல்லி இரண்டுபேரும் நல்லாய்ச் சிரித்தோம்.

வண, படிரேன் சுவாமியார் காலத்தில் அச்சுவேலியில் பேதி நோய் வந்தபோது சுவாமியார், நான் குடும்பகாரனுதலால், என்னை வரவேண்டாமென்று பறித்துச் தாம்மட்டும் அவஸ்தைக்காரரிடம் போகப் பார்த்தார். நான் அவருடைய மறியலைக் கேளாமல் அவரோடு கூடப் போவேன். நளவு பகுதியிலேதான் நோய் துவங்கினது. ஒரு வீட்டில் சுவாமியார் அவஸ்தைப்பூசுதல் செய்யும்போது வீடு இருட்டாயிருந்தது. நான் தெரியாமல் நோய்க்காரியின் சத்தியிலேயே முழுந்தாளிலிருந்தேன். எழும்பும்போதுதான் சிலை நனை திருக்கக் கண்டேன். நாங்கள் நோய்க்காரர் வீட்டுக்குப் போய் வரும்போது பொலிசுமார் சந்தியில் நின்று எங்களைப் புகை காட்டி விடுவார்கள். அன்று, நான் எனது சிலையை மாற்றி நெருப்பிலிட்டு வேறு சிலை உடுத்திக்கொண்டேன். ஆனாலும், எங்கள் ஆட்கள் என்னைத் தங்கள் வீட்டுக்கு வரவேண்டாமென்று தடுத்துக் கீழை எங்கும் பற்றி ஏரியப்பண்ணப் போகிறுயோ என்று என்னையும் பேசினார்கள். எனது வீட்டுக்கு வர, பெண்சாதியோ தடை செய்யவில்லை. பேதியும் தனிக்கு வேதக்காரருக்குள் நாலுபேர் மாத்திரம் செத்தார்கள். வேறுபேருக்கு உண்டாகவில்லை. பத்தைமேனியில் சைவருக்குள் உண்டாகி, பத்துப்பேர் வரையில் மாண்டார்கள்.

பின்பு, வண. சூலோசர் சுவாமியார் காலத்தில், கொட்டகப்புலத்தில் பேதினோய் உண்டாகி, மூன்றுபேர் செத்தார்கள். அவ்விடத்துக் கிரீஸ்தவர்கள், சுவாமியாரை அச்சு வேலியிலிருந்து கூட்டிப்போய், மூன்றுநாள் பூசை வைப்பித்து, பிராயச்சித்த செபங்களுடன் பிரார்த்தனையும் சொல்லி, பொறுத்தருஞம் கர்த்தாவே, உமது சனத்தின் பாவங்களைப் பொறுத்தருஞம் பொறுத்தருஞமென்று பிரார்த்தித்து வந்தார்கள். அதோடு பேதி முடிந்தது. நான் வீட்டுக்கு வரும்போது, சிலர் தெருவில் நின்று என்னை மறித்தார்கள். நான் : பேதி இன்றேடு முடிந்தது. இனி, உண்டுபட்டு, நான் அங்கே போனால் வரமாட்டேன். வந்தால், எனது காலைத் தட்டி முறித்து விடுக்கள் என்றேன். ஆண்டவரே, உமக்கு ஸ்தோத்திரம்.

12. இனசனாருள் செய்த வேலையின்

நயமும் நட்டமும்

என் நுடைய வளவு சிற்றம்பல முதலியார் வளவு என் று சொல்லியிருக்கிறேன். அதிலிருந்தவர்கள் எல்லாரும் வேத விரோதிகள். மூன்னே சிற்றம்பல முதலியார் கொட்டகப்புலத்தில் சுவாமியாரோடு ஏதோ கலாதிப்பட்டுக்கொண்டு வேதத்தை மறுதலித்து, பேய்க் கோயிலுங்கட்டிப் பிராமணரையும் கொண்டுவந்து குடியிருத்தி சீவித்தாராம். பிறகு தேவ இரக்கத்தால் மனந் திரும்பி வேதத்திலேயே வந்து மரித்தாராம். அவருடைய பேர்த்திமார் மூன்றுபேரும் அப்படியே சைவத்திலே இருந்து, மனந் திரும்பின மூன்றுபேரை விவாகஞ் செய்தார்கள். அவர்களில் என் பெண்சாதியுடைய பேரனும் ஒருவர். மற்ற இரண்டுபேரில், ஒருவர் நாகர்கோவிலில் இருந்து வந்தவர்.

மற்றவர் சண்டிருப்பாய். அந்த இரு பெண்களுக்கும் பிள்ளையில்லாமல் மலடிகளாய் இருந்து செத்தபின், புருஷன்மார் இருவரும் திரும்பவும் வேதத்தை மறுதலித்து, தங்கள் ஊருக்குப் போய்விட்டார்கள். அவர்களில், நாகர் கோவிலில் இருந்தவரைத் திரும்ப வேதத்திற் கொண்டுவங்கதைப்பற்றிப் பிறகு சொல்லுவேன். மற்றவர் தம்பாபிள்ளை அல்லது சூசைப்பிள்ளை. அவர், சண்டிருப்பாயிலே இரண்டாந்தாசமாய் ஒரு சைவ மனுவியை விவாகஞ் செய்து கொண்டார். அவரையும் திரும்பக் கொண்டுவரலாம் என்று தேடித் திரிந்தேன். அவர்: தம்பீ! நான் சுறுக்கு வருவேன் என்று சொல்லுவார். அச்சுவேலையில் இருந்தபோது, அவர் தேவசகாயன் நாடகத்தில் தேவசகாயம்பிள்ளைக்கு ஆடின வர். நான் அவருக்குச் சொல்லுவேன்: தேவசகாயம்பிள்ளை தமது சீவனைக் காற்றுடி மலையில் ஆண்டவருக்காக விட்டாரே. அதை, ஸீர்தானே சனங்களுக்குப் பிரத்தியட்சமாக ஆடிக் காண்பித்திரே. பிராமணருக்கு: “நத்தம் பிளங்கிட பெழுமதியை நாய்பார்த்திருந்து குலைத்தாற்போல் – மெத்தவை சைவங் தெய்திடுமோ விருதாமொழியேன் விளம்புகிறீர் – சித்த மிரங்கி எங்களுக்காய் செகத்தில் மனுவாய் வந்துதித்த – கத்தன் செயலால் அன்றியோரு கருமம் வராது கண்டாயே” என்றும் படித்திரே. “அறிந்தும் அதின்படி நடவாதவர்கள், அநேகம் அடிகளால் அடிப்படவார்க்காமே. ஆதலால், உம்மிடம் கடுமையான கணக்குக் கேட்கப்படுமே என்றேன். அவர்: தம்பீ எனக்கு இது எல்லாம் தெரியும், நான் சுறுக்கு வருவேன் என்று சொல்லிப் போய்விட்டார். பிறகு அவர் சிங்கப்பூருக்குப் போக இருக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டுத் தேடிப் போய் யாழ்ப்பாணத்தில் சுந்தித்தேன். அவர் என்னைக் கண்டவுடன்: தம்பீ நான் ஒரு அவசர நிமித்தம் சிங்கப்பூருக்குப் போகிறேன்,

வந்து என் பெண்சாதி பிள்ளைகளோடே உன்னிடம் வருவேன் என்றார். அதற்கு நான் சொன்னேன்: நீர் திரும்பி வருவது சந்தேகம், திரும்பி வருவீர் என்று நம்பமாட்டேன் என்றேன். அவர் போய்விட்டார். பிறகு அங்கே தானே செத்துப்போனார் என்ற மறுமொழி வந்தது.

என் பெண்சாதியுடைய பேரை சட்டம்பியார் முத்தர் என்று சொல்லுவார்கள். அவருக்கு ஞானஸ்நானப் பெயர் சவரிமுத்து. அவர் பெரிய பிரபுபோல் எங்கேரூம் கையில் பிரம்பும் விசிறியும் கைவிடார். அடிமை குடிமையுடன் பெரும் செல்வாக்காய்ச் சீவித்து வந்தவர். நாங்கள் சிறுப் பத்தில் அவரைக் கேற்றுத் தலைவாசவில் பிரம்பு விசிறியுடன் இருக்கக் காண்போம். அவருடைய பெண்சாதி சடுதியாய்ச் செத்தா. மறு வருஷம் அவருடைய முத்தமகள், என் பெண்சாதியுடைய தாய், செத்தா. தாய் சாகும் போது என் பெண்சாதிக்குப் பத்து வயது. மறு வருஷம் அவருடைய இளைய மகள் செத்தா. பிறகு அவர் கொஞ்சக்காலத்தில் வீட்டிலே வேலையாயிருந்த ஒரு தவசிப் பெண்பிள்ளையோடு தொடுத்துக்கொண்டார். அதை என் பெண்சாதியுடைய தகப்பன் கண்டு பேசினார். அதனால் அவர் என் பெண்சாதியையும் தனியே விட்டு ச் செத்த மூன்றுபேருடைய நகைகளையும் பெட்டியோடு எடுத்துக் கொண்டு வைப்பாடிச்சியுடன் பத்தைமீனிக்குத் தமது ஆட்களுடன் போய் அங்கே வெற்றியாவளவு பிள்ளையாருக்கு ஒரு வாகனமும் செய்வித்துக் கொடுத்து, அவருடன் இருந்து மூன்று பிள்ளைகளும் பெற்று, நகைகளை விற்றுச் சந்தோஷமாய்ச் சீவித்து வந்தார். என் பெண்சாதி தன் தகப்பனுடனும் முன் சொல்லிய இரண்டு மலடிகளுடனும் சீவித்து வந்தார். நான் விவாகம் செய்த பிறகுதான் மலடி

கள் செத்தது. அதன்பின்தான் முன் சொல்லிய புருஷன் மார் வேதத்தை விட்டு, நாகர்கோயிலுக்கும் சண்டிருப் பாய்க்கும் போனது. நான் விவாகம் செய்யுமுன் அந்த வேதவிரோதியான பேரன் வந்து பேர்த்தியாரை நயபயங்காட்டி, சில பொருள்களையும் கொடுத்து, பத்தைமேனி விதானையுடைய தம்பியாரை விவாகம் செய்யக் கேட்டு வந்தார். என் பெண்சாதி அப்போது பதினாறு வயதுடைய பிள்ளையாயிருந்தாலும்: அப்பா இனிமேல் இங்கு வரவேண்டாமென்று சொல்லி அவரைத் துரத்திவிட்டா. அவர் கோபத்தோடு போய்விட்டார்.

நான் விவாகம் செய்தபின், அவர் என் பெண்சாதி யுடைய ஆயிரம் ரூபா விலைபெற்ற காணியை அல்வாயில் வேலுப்பிள்ளை என்றவருக்குக் கள்ள உறுதி முடித்து வைத் திருக்கிறார் என்று அறிந்து, அவரில் வழக்குத் தொடர்ந்தோம். சைவர் எல்லாரும் அவருக்கு உதவியாக வந்தார்கள். நாங்கள் பெரிய அப்புக்காத்து கனகசபையையும் பிரக்கிராசி காசிப்பிள்ளையையும் வைத்தோம். அவர்களும் எதிரியோடு எல்லாரும் சேர்ந்து பெரிய அப்புக்காத்து தரணிமாரை வைத்து வழக்கு நடத்தினார்கள். அதில் எனக்கு ஐங்நூறு ரூபா வரையில் செலவு. அவரும் பிள்ளையாருக்கு வாகனம் செப்பு வைத்தபடியால் “கூடை முட்டியான்” தமக்கு வெற்றி தருவான் என்று சொல்லிக் கொண்டு வருவார். என் பெண்சாதிதான் காணிக்கார். ஆனாலும் அவ கோட்டுக்கு வராமல் அவவுக்காகப் பிரக்கிராசி தத்துவமெடுத்து வழக்கை நடத்தினார். கடைசியாக வழக்கு எங்களுக்குத் தீர்வையாகப்போகிறதென்று எங்கள் அப்புக்காத்தும் தரணியும் கண்டு என்னைக் கூப்பிட்டு: கிழவன் பாவம், ஒரு அறுபது ரூபா கொடுத்துவிடும், தரும

மாக. உமக்குத்தானே நீதவாணிக்கொண்டு காணி தீர்வை எழுதுவித்துவிடலாமென்றார்கள். நானும் சம்மதி தத்து உடனே காக கொடுத்தேன். தீர்வையும் எங்களுக்கு எழுதப்பட்டது. அத்தோடு “கடை முட்டியான்” தன்னைக்கைவிட மாட்டான் என்று சௌல்லித் திரிந்தவரை, சைவரும் கைவிட்டார்கள். அவருடைய பொருள் பண்டமெல்லாம் தொலைக்குபோனது.

பிறகு ஒருங்கள்: சந்தையில் ஒரு கொட்டிலில் இன்னூர் வயிறு கழிந்து அறிவில்லாமல் கிடக்கிறார் என்று சொன்னார்கள். நான் உடனே ஒரு வண்டிலும் கொண்டுபோய், என் எதிரியாயிருந்த அவரை ஏற்றி எனது வீட்டில் கொண்டுவங்கு வைத்துப் பராமரித்தேன். வயிற்றூலே போகிறது கட்டுப்படாமல் வரவர அதிகரித்தது. அப்போது சுவாமிபாரைக் கொண்டுவங்கு, திருச்சபையில் சேர்க்கும் சடங்குகளைச் செய்து அவஸ்தை பூசுதல் சுற்பிரசாதம் எல்லாம் கொடுப்பித்தேன். கிழவன் நாற்பத்தைக்குதாள்வரையில் படுக்கையிலிருந்தது. நானும் எனது காலில் உள்ள கட்டின் நிமித்தம் நடக்க எலாமல் அவருடன்தான் இருந்து எல்லாம் துப்புரவாகப் பார்த்து வந்தேன். மனம் அதிகம் இருந்தபடியால் துளசிச் செடிகளைக் கொண்டுவங்கு கட்டிலில் பரவி மணம் தெரியாமல் வைத்திருக்கிறேன். ஒருங்கள் அவருடைய உறவின்முறையாராள் சைவர் வந்து பார்த்து: அப்பா, இங்கேதானே பரகதியிலிருக்கிறேயே. அவருக்கு நீவருவித்த நட்டத்தையும் பாராமல் இப்படிச் செப்கிறார், அவர் ஒரு மனுஷனே ஒரு தேவதையோ என்று சொல்லிப் போனார்கள். நோயாளி மரணநேரத்தில்: யேசுவே, யேசுவே என்று கூப்பிட்டு உயிர்விட்டார். ஆண்டவரே உமக்குத் தொத்திரம்,

சிற்றம்பல முதலியார் வளவு வேத விரோதிகளால் தேவசாபம் விழுந்த குடியாய்ப்போனது என்றும், அதிலே ஆண் பிள்ளைகள் கிடையாது என்றும் சொல்லுவார்கள். நான் விவாகம் செய்தபோது என் சகோதரர் இனசனர் ஒருவருக்கும் பிரியமில்லை. என் தாயாரும் தகப்பனாரும் தான் அதிலே பிரியப்பட்டுச் செய்வித்தார்கள். அப்புவுடைய தகப்பனான் என் பேரன் சொன்னார்: சந்தியாப்பிள்ளைக்குச் சுவர்ம்பிள்ளையுடைய மகளை விவாகம் செய்தால், வேறு ஒரு பெண்பிள்ளையை ஆயத்தப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டுதான். செய்யவேணும், அவர்கள் பாவணியாய்க் கொஞ்சநாளையில் செத்துப்போகிறவர்கள் என்றார். நானே என் தாய்தகப்பனுடைய சொல்லுக்கமைந்து: இந்தப் பெண் பிள்ளையை விவாகஞ்சு செப்பி ஒரு மனுஷன் வேணும்தானே என்றும், தேவசித்தம் இதுதான் என்றும் செய்தேன். செய்து 27 வருஷம் சீவித்தீதன். எனக்கு ஒரு ஆண் பிள்ளையும் இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும். அவர்களில் மூத்த மக்ஞக்கு 6 ஆண் பிள்ளைகளும் 1 பெண் பிள்ளையும். மகனுக்கு ஏ ஆண் பிள்ளைகளும் 3 பெண் பிள்ளைகளும். இளைய மக்ஞக்கு 2 ஆணும் 2 பெண்ணும். சிற்றம்பல முதலி சந்ததி யில் ஆண்பிள்ளை பிறங்கு சீவிக்க விடேன் என்று பசாசசத்தியம் செப்பது போனதாம். ஆனால்: அவனுடைய மன்றுட்டத்தால் தானே அவனுக்குப் பதினைந்து ஆண் குஞ்சகளைத் தந்திருக்கிறார் ஆண்டவர் என்று என் மாமனார் சொல்லிப் புகழ்வார். ஆண்டவரே உமது திருநாமம் வாழ்த் தப்படக் கடவுது!

இவ்விடத்தில் ஒரு மெய்யான மனம் திரும்புதலைப் பற்றிச் சிறிது சொல்ல ஆசிக்கிறேன். அவர்கள் அச்சுவேலி யில் மிகவும் நாட்டாண்மைக்காரனுய்ச் சீவித்த இராசசிங்க

ரின் மகள் முத்துப்பிள்ளையின் பிள்ளைகள் தங்கமுத்துவும் இலச்சுமியும். புருஷன்மார் அருணஞ்சலமும் சுப்பரும். நான் ஒருநாள் மழைகாலத்தில் கொல்ல வளவுக்கு மண்வெட்டி அடிப்பிக்கப் போனேன். ஒழுங்கைக் கரையில் ஒரு கொட்டிலில் ஒரு அழுகைக் குரல் கேட்கிறது. அது ஆர் என்று எட்டிப் பார்த்தேன். பரிதாபம்! அந்தக் கொட்டில் மேய வில்லை. ஒரு பத்தியில் கொஞ்சக் கிடுகு போட்டுக் கட்டி அவ்வளவுக்கும் கொட்டிலுக்குள் ஒரு வரம்பு கட்டியிருக்கிறது. தங்கமுத்து படுத்திருக்கிற இடம் போக, கொட்டில் முழுதும் வெள்ளம். மனுவி ஒரு பிள்ளைப்பெற்றுக் கொஞ்சநாள்தானும். மேலே போடச் சீலையுமில்லை, அறையில் மாத்திரம் ஒரு துண்டுச் சீலை கட்டியிருக்கிறது. அவளை என்ன என்று கேட்டேன். பிள்ளைப் பெற்று இருபத்தைஞ்சு நாள் புருஷனும் வன்னிக்குப் போட்டார். தங்கச்சி தான் ஆருக்கும் வேலை செய்யப்போய் ஏதாவது கொண்டுவந்து தாறது என்று அழுதாள். நான் வீட்டுக்கு வந்து என் அரியமனை விக்கு அறிவித்தேன். அவ உடனே போய்க் கொஞ்சம் பண உதவியும் செய்து சீலையும் கொடுத்து வந்து, பிறரையும் கூட்டிப்போய்க் காட்ட, அவர்களும் பொருஞ்சவி செய்தார்கள். பின்பு நான் ஒரு கூவியாளைப் பிடித்து தூறு மட்டை கிடுகு வாங்கி அந்தக் கொட்டிலை மேய்ந்து கொடுக்கும்படி செய்தேன். கொஞ்சக்காலம் அவர்களுக்கு என்னேச மனைவியும் நானும் அன்பு காட்டி வந்ததால் அவர்கள் தேவ இரக்கத்தினால் மனந்திரும்பி, தாயும் சகோதரன் சரவணையும் எல்லாரும் ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். எனது வளவுக்குள்ளேதானே இரண்டு கொட்டில் கட்டி தங்கமுத்துவையும் இலச்சுமியையும் குடியிருத்தினேன். சரவணைக்கும் ஒரு வேதப் பெண்பிள்ளையை விவாகம் செய்து கொடுத்து, அவர்கள் பிள்ளைகள் எல்லாரும் விவா

கம் செய்து இன்றைக்குப் பத்துக் குடும்பம் வரையில் சீவிக் கிரூர்கள். அருணாசலத்துக்கும் தங்கமுத்துவுக்கும் கடைசியாய் ஒரு குமரப் பிள்ளை இருந்தது. அதையும் நான் தானே சீதனம் கொடுத்து யாழ்ப்பானத்தில் விவாகம் செய்து வைத்தேன். ஆண்டவரே உமக்குத் தோத்திரம்.

13. களவு முதலான துட்டாட்டங்கள் கண்டுபிடித்தது

வண. செலோஷ் சுவாமியார் காலத்தில் அவருடைய றிக்சோக்காரனின் தம்பி, ஒருங்கள் காலமே சுவாமியார் யாழ்ப்பானம் போய்விட, சூசையப்பர் கோயிலடியில் வந்து நின்றுன். அவன் சிலவேளைகளில் சூசினியில் விறகு கொத்திக் கொடுத்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் போவதுண்டு. அன்று ஆடி மாசம் 8-ங் திகதி புல்லாவெளிப் பெருங்காள். நான் மத்தியானம் சாப்பிட்டான் கோயிலுக்குப் போவது வழக்கம். அன்று முழுகிச் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கோயிலுக்குப் போய் வந்து படுத்துவிட்டேன். படுத்த நான் திடுக் கிட்டு எழும்பிக் கோயிலுக்குப் போனேன். என்னைக் கண்டவுடனே அவன், கோயிலுக்குள்ளால் வெளிக்கிட்டவன், திகைத்துப்போனான். நான்: இவன் ஏன் இப்படித் திகைக்கிறான் என்று நினைத்துக்கொண்டு கோயிலுக்குள் போய் முழங்காளிலிருந்து சூசையப்பர் சுறுபத்தைப் பார்த்தேன். தலையில் முடியைக் காணவில்லை. பிறகு பார்த்தால் மாலையையும் காணவில்லை. தேவமாதா சுறுபத்தைப் பார்த்தேன். மாலையைக் காணவில்லை. நான் உடனே வெளியே ஓடிவந்து அவனைப் பிடித்து: முடியும் மாலையும் நீதான் கழற்றிப் போட்டாய், நீதங்குவிட்டால் தப்பிவிடுவாய், நான் ஒரு வருக்கும் பேசுமாட்டேன். அச்சுவேலி ஆட்களுடைய குணம் உனக்குத் தெரியும். உன்னைக் கொன்றுபோவோர்

கள் என்றேன். அப்போது அவன், சீமேந்து வேலைக்கு இழுத்துப்போட்டிருந்த கல்லுக்குள் முடியும், சாரப் பொங்கில் சங்கிளியும் எடுத்துத் தந்தான். தேவமாதாவின் மாலை தரவில்லை. நான்: அதையும் கொண்டுவா, அல்லது விடமாட்டேன் என்றேன். அதற்கிடையில், பொடியன்கள் ஊருக்குள்ளே சொல்லி எல்லாரும் வந்துவிட்டார்கள். நான், ஒருவரையும் அவனை அடிக்க விடவில்லை. உடையாரும் வந்துவிட்டார். கள்ளன் பயந்து: தேவமாதாவின் மாலை முதல் கிழமை கழற்றிப் போய் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு தட்டானிடம் கொடுத்திருக்கு, காச வாங்கவில்லை, இப்போவந்தால் மாலையை வாங்கித் தருகிறேன் என்றான். உடையாருக்கு அந்த நாளையில்தான் வேலை வந்திருந்தது. அவருக்கு விரோதிகளுமிருந்தார்கள். ஆனபடியால் உடையார்: கோவி லி ல் களவெடுத்த கள்ளனைப் பிடித்துப்போட்டு விட்டுவிட்டார்கள் என்றால், தமக்குத் தொந்தரவு வருமென்று சொல்லி, மணியகாரனிடம் போய் விடுவிப்போம் என்று அவனைக் கொண்டு போனார். நானும் இன்னும் சில பேரும் கூடிப்போய் மணியம் வீட்டில் அவனை ஒப்பு வித்து: புத்தியீனமாய்ச் செய்தபோட்டான், பாவம், இவனை விட்டுவிடுமென்றோம். அவர்: நீங்கள் என்ன மனுத்தர்? தேவ சுருபத்தில் கை நீட்டினவனை விடவேணுமென்கிறீர்களே என்று சொல்லி, அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு அவன் மாலை கொடுத்ததென்று சொன்ன தட்டானிடம் போனார். தட்டான் இவனை அறியேன் என்று மறுதவித்து விட்டான். மறுநாள் மணியகாரன் அவனைக் கோட்டிலே கொண்டுபோய் ஏற்படுத்தி, அவனுக்கு மூன்று மாச மறியல் தீர்ந்தது.

களவெடுத்தவன் நளவ பகுதிக்குச் சேர்ந்தவன். அப்போது அவனுடைய ஆட்கள், அவன் மெட்டாய் நடந்து

பெரிப் சால்வை போட்டு, குடையும் பிடித்து வந்ததால், அச்சுவேலி உபதேசியார் அவனை வேணுமென்று பொருள் களை வைத்துப் பிடித்து, அவனுடைய கெறு அடங்க இப்படிச் செய்தார் என்று கதை கட்டிவிட, அறியாத சிலர் அதை நமபிக்கொண்டார்கள். அவனுடைய சகோதரி என்னை மெத்தப் பேசித் திட்டிக்கொண்டு திரிக்தாள். அவனும், மறியலால் வந்தபின், என்னைக் கண்டவிடமெல்லாம் பேசி, தான் ஒருஞர் காஷ்மீரம் சால்வையும் போட்டுக் குடையுடன் வந்தபடியால், உபதேசியார் இப்படிச் செய்தார் என்று சொல்ல அநேகர் நமபிக்கொண்டார்கள். ஆனால் தேவ ஆலபத்தில் திருத்தாக வந்த கேட்டைப் பாருங்கள். அவனுடைய சகோதரி இருந்தாற்போல் பயித்தியக்காரியாகி, ஒரு உனர்வு இல்லாத மரம் போலானான். அவனுடைய புருஷன் என்னிடம் வந்து, அவனுக்காக அடிக்கடி தருமம் கேட்பான். அவள் அநேக வருஷம் அப்படியே இருந்து, பிறகு சற்றே சுகப்பட்டுச் சென்ற வருஷம் இறந்து போனான். பிறகு, நான் ஒருஞர் தோலகட்டியிலிருந்து வீட்டுக்கு வரும்போது எனது வீட்டுக்கு முன்னால், ஒரு குட்டை பிடித்தவன் கிடக்கிறான். நான் அதிசயப்பட்டு : இதார் அப்பா! என்றேன். கிடந்தவன் எழுந்திருந்து கும் பிட்டபடி : நான்தான் நம்மைப்பற்றி இல்லாத ஆவலாதி யெப்ப பேசிக் கதை கட்டி விட்டவன். அதனால்தான், இந்தப் புண்கள் எனக்கு வந்தது. நான் சூசையப்பர் கோவி வில் களவெடுத்தது உண்மை. நாம் எனக்காக மன்றாடிச் சுகம் வரப்பன்னை வேணும் என்றான். அதற்கு நான் : நீ உலகமெல்லாம் நான் உன்னை அறியாயமாய்ப் பிடி. தத் தென்று கதை கட்டிவிட்டாய், அவர்களுக்குப் போய் உண்மையைச் சொல்லு, அப்போ சூசையப்பர் உனக்குச் சுகம்

தருவார் என்று கொஞ்சம் தருமழும் கொடுத்து அனுப்பி விட்டேன். பிறகு அவன் கல்ல சுகமாய்ச் சீவிப்பதைக் கண்டேன்.

இன்னும் வண. ஈயென் சுவாமியார் காலத்தில் நாவாந் துறையிலிருந்த ஒரு கள்ளன், ஒருங்கள் அச்சவேலியில் வந்து, அர்ச்சியசிட்ட சூசையப்பருடைய தங்கப்பவுண் முடியைக் களவாக எடுத்துப் போய்விட்டான். நாங்கள் எங்கும் தேடியும் கிடைக்கவில்லை. நான், சூசையப்பார் காட்டுத் தருவார் என்று, அவரை நம்பிக்கையுடன் வேண்டிக் கொண்டு வந்தேன். சில நாட்களின்பின், வண. சேவியர் சுவாமியார் மீசாமாக வந்தார். வந்தபோது அவர்: இங்கே சூசையப்பருடைய முடி களவாகப் போனதோ என்று என்னைக் கேட்டார். நான்: ஓம் சுவாமி என்றேன். அவர் சொன்னார்: நான் நாவாந்துறையில் இருக்கும்போது, ஒரு வண் ஒரு பவண் முடி கொண்டுவந்து விற்றதாகக் கேள்விப்பட்டேன் என்று சொல்லி, தமக்குச் சொல்லியவர்களிடத் திலே இங்கேயிருந்து ஆட்களை அனுப்பினார். அவர்கள் அங்கே போய், விதானையையும் பிடித்து, வழக்கு வைக்க ஆயத்தப்படுத்தினார்கள். அதற்கிடையில், கள்ளனுடைய சகோதரர் சகோதரிகளுக்கும் அறிவித்து, அவர்களைத் தம் முடன் வந்து ஒழுங்கு செய்யும்படி எழுதிவிட்டார். அவனுடைய சகோதரிகள் வந்து ஐம்பது ரூபா கொடுத்து, சுவாமியிடம் வழக்கில்லாமல் ஒழுங்கு பண்ணிப் போனார்கள்.

இன்னுமொரு நாள், அர்ச். சூசையப்பருடைய பெரிய பிடத்திலிருக்கும் பெரிய சுருபத்தின் பதினைந்து பவுண் முடியை, அவன்தானே இரவில் வந்து முகப்புக் கதவால் கயிறு கட்டி. இறங்கி எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான்.

நாங்கள் விசாரித்தபோது, முதல் நான் பின்னேரம் அந்தக் கள்ளன் ஆவரங்கால் சங்கையில் நின்றதாகச் சொன்னார்கள். அப்போது சுவாமியார், அவன் து தமையன்மார், ரேகிலே வேலையாயிருக்கிறவர்களுக்குக் கடி தம் எழுதி, அவர்கள் வந்து ஒழுங்குபண்ணுவிட்டால், கட்டாயம் வழக்கு வைத்து விடுவார்கள், முன் சம்பவமும் சாட்சியாயிருக்கும், இப்போதும் அவனை அச்சுவேலியிற் கண்டவர்கள் சாட்சி சொல்லுவார்கள் என்று அறிவித்தார். ஒருநாள் இராவில், அவன் சீகாதரர் சகோதரிகள் வந்து, சுவாமியிடம் முழந்தாளிவிருந்து அழுது, இரகசியமாகப் பதினைந்து பவுண் கொடுத்துப் போனார்கள். இது, முதல் அர்ச்சியசிட்ட குசையப்பர் தயவாலும், இரண்டாவது வணக்கத் துக்குரிய சேவியர் சுவாமியாருடைய புத்தியான கல்போசனையினாலும், அரும் பிரபாசத்தினாலும் சம்பவித்தது.

வேறொரு சம்பவம். முந்தி எங்கள் கட்டளைச்சுவாமியாராய் இருந்த ஒருவருடைய பொடியன், அஞ்ஞானத்திலிருந்து புத்தாய் வேதத்துக்கு வந்தவன். சுவாமியார் அதற்காக அவனில் அதிக பற்றுதல் கொண்டிருந்தார். அவன் என்ன கேட்டாலும் மறுக்கமாட்டார். அவனுக்கு ஒரு தொய்வு வருத்தம் வருகிறது. அந்தநேரம் தமது படுக்கையைத்தானும் அவனுக்குக் கொடுப்பார். அதினால், அவன் பெரிப் ஆங்காரியாகி, சுவாமியாரோடு பயபத்தியில் லாமல் பேசுவான். நான் அதைக் கண்டு: சுவாமி, அவனுக்கு மட்டுக்கு மிஞ்சின சிகேகம் காட்டுகிறீர்கள். அதினால் அவன் கெட்டுப்போகக் கூடும் என்று சொல்லுவேன். அவர்எங்கீயாவது போகும்போது, அறைத் திறப்புகள் எல்லாம் அவனிடம்தான் விட்டுப் போவார். அஞ்சாட்களில் மயிலிட்டியில் சூத்தகை விற்ற காசு அதிகமாக அறை வீட்டிலே

இருக்கும். அவன், உண்டியல் பெட்டிக்கு அளவான திறப்புக் கண்டு பிடித்துக்கொண்டான். சுவாமியார் அங்கே இல்லாதபோது சில கெட்ட சகவாசமும் கொள்ளத் துவங்கி விட்டான். அத்தோடு தொய்வுக்கென்று விறண்டி எடுத்துக் குடித்துப் பழகிக்கொண்டான். நான் சுவாமி இவனுல் உங்களுக்குக் கேடு வரும்; அவன் ஒரு மச்சானே நூடு கதைக்குமாப்போல் சுவாமியோடு கதைக்கிறான்; சுவாமி மாரோடு சரியாசனத்தில் இருக்கப் பார்க்கிறான். சுவாமி மாருக்குப் பயமிருந்தால்தான் தேவ பயமும் பத்தியுமிருக்கும். இதிலே குருவென்றும் சீஷனென்றுமில்லாமல் அதிகம் மிஞ்சிப்போய்விட்டது என்பேன். நான் எப்படிச் சொன்னாலும் அவர் நம்பமாட்டார். பிறகு அவர் மயிலிட்டுக் கோயில் காசு கணக்குப் பார்த்தபேர்து ஏற்பாடு தொள்ளிரம் காணுமல் போய்விட்டது. அப்போதும் சுவாமியார் கோயில்காரரில் சந்தேகப்பட்டாரே அல்லாமல் சீஷப் பொடியனில் சந்தேகப்படவில்லை.

பிறகு வரவரக் குடி அதிகரித்தது. ஒருநாள் குடித்துப்போட்டு நாகதாளிப் பற்றைக்குள் விழுந்து கிடந்தான். சனங்கள் கண்டு எனக்குச் சொன்னார்கள். நான் சுவாமியாரிடம் போய்ஃ சுவாமி, நான் இங்கே உபதேசி வேலைபார்க்க ஏலாது. சுவாமியுடைய பொடியன் இப்படிக் குடித்து விழுந்து கிடந்தால் இது என்ன துண்மாதிரி என்றேன். அப்போது அவர்: அவனுடைய பகைவர் இப்படிக் கதை கட்டிவிடுகிறார்கள் என்றார். பின்பு ஒரு நாள் நான் சுவாமியாரோடு ஊறணியில் தங்கினேன். அன்று இரவுகோயிலுக்கு முன்னால் அவன் அறிவில்லாமல் விழுந்து கிடந்தான். அப்போது சுவாமியாரைக் கூட்டிப்போய்க் காட்டிவிட்டேன். அதின்பிறகு அவனை விட்டுவிட்டார்.

ஒருங்கள் நான் மத்தியானம் காங்கேசன் துறைப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போனேன்: அங்கே ஏதோ சத்தம் கேட்டது. ஞாயிற்றுக்கிழமை பள்ளிக்கூடமில்லை. சுவாமியார் தள்ளிவிட்டவன் இருந்து டெஸ்கின் பூட்டை முறிக்கிறான். நான் உடனே போய்: என்ன செய்கிறோய் என்றேன். அவன்: நான் சும்மாவிருக்கிறேன். என்னைச் சுவாமியிடமிருந்து தூரத்திலிட்டார். இப்பவும் என்னைக் கள்ளன் என்று பிடியுமென்றான். நான் பூட்டைப் பார்த்தேன் ஆமைப்பூட்டுக் கழற்றியிருந்தது. உடனே தலைமை உபாத்தியாயருக்கு அவசரம் என்று தந்தியடித்தோம். அவர் வந்து பார்த்த போது: பெஞ்சில் விற்ற காச கொஞ்சம் இருந்தது, காண வில்லை என்றார். அப்போது தான் சுவாமியார் இவன் யூதாஸ்கரியோத்துப்போல் சிகேகம் காட்டி விணையம் செய்தான் என்றார். நான் சொன்னேன்: சுவாமி அவன் அந்தக் குத்தகைக் காச எடுத்திராவிட்டால் இப்போது இப்படித்திரிவானே என்றேன். அப்போதுதான் சுவாமியார்: பிள்ளை நீ எனக்குச் சொன்னபோது நான் துவக்கத்திலே அவனை விட்டிருந்தால் இந்த மோசம் சம்பவித்திராது. நான் அவனுடைய பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தபோது அதற்குள் அவனுடைய கணக்கு இருந்தது. அவன் ஒரு கெட்ட விபசாரி. தன் சோரத்தனத்துக்காக ரூபா 500 கொடுத்திருக்கிறான். வேறும் கணக்குகள் இருந்தது. இவனே மயிலிட்டிக் கோயில் காச திருடினவன் என்றார். பிறகு சுவாமியார் சீர்மைக்கு எழுதிக் காச எடுப்பித்துக் கோயிற் காச கட்டினார். கள்ளன் சிங்கப்பூருக்கு ஓடிப்போய் அங்கே அவலமாகச் செத்தான் என்று கேள்வி.

என்னுடைய இனத்தவர்களுக்குள்ளே நடந்த வேறொரு சம்பவத்தையும் சொல்லுகிறேன். அது எனக்குச் சங்கை

யீராமாயிருந்தாலும் தேவ பயத்தைக் கொடுக்கத்தக்க ஒரு செய்தி. சவிரிமுத்துப்பிள்ளை எனக்குப் பெண் கொடுத்த மாமன் சுவாமிப்பிள்ளையுடைய தம்பியார். அவரோடு சேர்ந்து தான் பத்திராதிபர் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை எஸ்தாக்கியார் நாடகம் பாடினார் என்று முன் சொல்லியிருக்கிறேன். அவர் தமிழ்ப் படிப்பிலே கெட்டிக்காரன். அதினால் பாரதம் முதலிய சைவ நூல்களையும் வைத்துப் படித்து, வேத விசவாசத்திலே கொஞ்சம் தளம்பிப் போனார் போலக் காண்கிறது. அல்லாவிட்டால், நல்லாரிலே ஒரு புரூட்டெல்ஸ்தாந்த பெண்ணை, வேதத்துக்கு மாருக விவாகம் முடிக்கப் போக மாட்டார். இனி, புரூட்டெல்ஸ்தாந்தரும் சம்பளம் கொடாமல், எவரையும் தங்கள் பிரிவினை மார்க்கத்துக்குச் சேர்த்துக்கொள்ள இப்பலாது என்றதும் தெரியுமே. சவிரிமுத்துப் பிள்ளையைச் சம்பளம் கொடுத்து உபதேசியாக்கித்தான், தங்கள் சபையிலே சேர்த்தார்கள். பல வருஷங்களின் பின் விறதர் ஞானப்பிரகாசர், தாம் குருமடத்திலிருந்த நாட்களில், வன். அந்தோனிச் சுவாமியாரையும் கூட்டிக்கொண்டு நல் ஊருக்குப் போப், சவிரிமுத்துப்பிள்ளையோடு பேசிய போது, அந்தோனிச் சுவாமியார் தமது தமையன் முறையாரான அவரைத், தம்மோடு வைத்து வேலை கொடுக்கச் சம்மதித்தார். கொஞ்சக்காலம் சவிரிமுத்துப்பிள்ளை சுவாமியாரோடு கோப்பாய் முதலிய இடங்களிலே வேலை பார்த்துக் கொண்டு நின்றுவிட்டு, சுவாமியார் மீசாம் மாறிப் போகத் தாழும் மாறிப் பழையபடி புரூட்டெல்ஸ்தாந்த உபதேசியாய்ப் போய்விட்டார். சிலகாலம் பொறுத்து வன். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், நல்லூர் மீசாமை நடத்திக்கொண்டிருந்த நாட்களில், சவிரிமுத்துப்பிள்ளை தமக்குச் சம்பளம் குறைந்துபோய் விட்டதினாலும், வீட்டிற் சமாதானமில்லாமையினாலும் புரூட்டெல்ஸ்தாந்தரோடு பினக்குப்பட்ட

டுக்கொண்டு தாயாக அவரிடம் வந்தார். வந்து, தாம் சவாமி யாருடைய பனிவிடைகளைச் செய்துகொண்டு, தம் முடைய ஆத்தும அலுவலைப் பார்க்கிறது என்றும், தமக்கு ஊனும் உடையும் தந்தாற் போதும் என்றஞ் சொல்லிக் கேட்டுக்கொண்டார். அப்படி யே அவர் நிற்கும்போது, சவாமி ஞானப்பிரகாசர், அவருக்கு வேண்டியவைகளைக் கொடுத்து, அவர் செய்த வேலைகளுக்காக அவருடைய பிள்ளைகளுக்கும், இடையிடையே ஏதாவது உதவிபண்ணைக் கொண்டு வந்தார். மூன்று காலு வருஷம் இப்படி நடந்த பின், சவிரிமுத்துப்பிள்ளை ஒரு பிரக்கிராசியிடத்தில் போய், தமக்கு மாதம் முப்பது ரூபாவாக அத்தனை வருஷத்துக்கும் எத்தனையோ பவன் வருமதி என்றும், அதை உடனே தரவேணும் என்றும் சவாமி ஞானப்பிரகாசருக்கு ஒரு கேள்விக் கடதாசி விடப்பண்ணினார். சவாமியார் அந்தப் பிரக்கிராசியாருக்கு உள்ள வரலாறுகளை எழுதிவிடவே, வழக்கு வைக்கிறதற்கு இடமில்லையென்று சவிரிமுத்துப் பிள்ளை கண்டு, தமக்கு நன்மை செய்த உபகாரிக்கு வேறொரு வகையாய்த் தின்மை செய்யத் தொடங்கினார்.

அந்த காட்களிலே சவாமி ஞானப்பிரகாசர் பத்திரிகைகளிலே சைவரோடு தர்க்கம் போட்டு, சுப்பிரமணியர் மெய்யான கடவுள்ள என்ற நியாயத்தை நன்றாகக் காட்டி வர, அவர்கள் இவரில் வெகு கோபங்கொண்டு, இவரை அவ்மானப்படுத்த வகைதேடிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு வாய்ப்பாக ஒரு சம்பவம் நடந்தது. ஒரு அஞ்ஞானப் பெண்பிள்ளை வேதத்திலே சேர ஆசைப்பட்டபடியால், அவளை சவாமி ஞானப்பிரகாசர் யாழிப்பாணம் கண்ணியாஸ்திரி மடத்துச்சு அனுப்பியிருந்தார். சைவர்கள், அவர்களைய இனத்தவர்களை ஏவி விட்டு, அவளைச் சவாமியார்

பலவந்தமாய்ப் பிடித்து அனுப்பினார் என்று சொல்ளி, அவளை விருந்திலே பிடிப்பித்துக் கோட்டில் நிறுத்தத் தேடினார்கள். பொடிச்சி விருந்தில் பிடிப்பாமல் தானுய் வெளிப்பட்டு, தன் மூடைய வயது பதினாறுக்குமேல் என்றும், தான் தன் விருப்பங்கொண்டுதான் மடத்துக்கு வந்ததென்றும் நீதவா னுக்கு வெளிப்படுத்த வழக்குத் தன்னுப்பட்டுப் போனது. ஆயினும், சைவர் தாங்கள் இந்தச் சம்பவத்தோடு சேர்த்துச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசருடைய நல்ல பேரூருக்கு மாறுப் கதை கட்டாமல் விடவில்லை. கந்தசுவாமியுடைய நடையைச் சுவா மியார் பின்பற்றினதாகச் சொல்லி, ஒரு கஞ்சற் கும்மியும் வெளிப்படுத்தினார்கள். கும்மிக்கு எதிர்க்கும்மி சில கத்தோ லிக்கரால் வெளியிடப்பட்டது.

இது இப்படியிருக்க, சுவாமியாரோடு கோபித்துக் கொண்ட சவிரிமுத்துப்பிள்ளை, அவர் வேதம் போதித்து மனந் திரும்பின கிறீஸ்தவர்களிடத்திலும், பழங் கிறீஸ்தவர் களிடத்திலும் ஊர்ஊராய்ப் போய், இந்த ஆவலாதிகளையும் வேறு பல ஆவலர்களையும் முடிந்து கட்டிக்கொண்டு வருவார். கொஞ்ச நாளாய் இதுவே அவருக்கு வேலை. அவர் அச்சவேலிக்கு வந்தால், என்மூடைய வீட்டில்தான் சாப்படு கிறது. சிறிய தகப்பனுயிருப்பதால், என் பெண்சாதி அவருக்குச் சாப்பாடு கொடுப்பா. ஒருநாள் மத்தியானம் அவருக்கு சாப்பாடு கொடுக்கும்போது: உனக்கு இட விழுப் போகிறது என்று பெருஞ் சத்தமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு வெளியே வந்துவிட்டா. என்னவென்று அவவைக் கேட்க, அவ எனக்குப் பயந்து ஒன்றான் சொல்லவில்லை. அவவுடைய தகப்பனும்: ஏன் இப்படிச் சொல்லுகிறோய் என்று கோபித் தார். பிறகு என் மனைவி எனக்குச் சாப்பாடு தரும்போது, அது என்ன சம்பவம் என்று கட்டாயப்படுத்திக் கேட-

டேன். அவ சொன்னு: சுவாமி ஞானப்பிரகாசரைப் பற்றிச் சொல்லிய ஆவலாதி முழுதும் உண்மை என்றார். அதுதான் அப்படிச் சொன்னேன் என்று. நான் உடனே வெளியில் வந்து அவரைப் பார்த்து: ஏ! மனிதன், இன்றுமேற்பட்டு நீ எனது வீட்டுக்கு வரக்கூடாது. வந்தால் உனக்குத் தொங்த ரவு செய்தேவன் என்றேன். அப்போது அவருடைய தமையன்—என் மாமனுர்: என்னுடைய தம்பியை என் வீட்டுக்கு வராமல் மறிக்கிறது ஆர்? என்று பேசினார். என்று ஒம், பிறகு சவிரிமுத்துப்பிள்ளை எனது வீட்டுக்கு வருவதில்லை.

இன் ஒருநாள், நான் ஊறணிக்குப் போய் விட்டேன். நல்லூரிலே சவிரிமுத்துப்பிள்ளைக்குத் திடீரென்று சுவாதம் குற்றிப்போட்டது. அவர், ஒரு கோவிய மனுவியை அச்ச வேவிக்கு அனுப்பி, என்னையும் பெண்சாதியையும் தன்னுடைய தமையனையும் வரும்படியாகச் சொல்லுவித்தார். அவள், எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தவுடனே: உபதேசியாருக்குச் சுவாதம் குற்றிப் பரியாரிமார் கைவிட்டு விட்டார்கள். உங்களையும் வரட்டாம் என்று சொன்னாள். என் பெண்சாதி யின் ஜோகள், எனக்குத்தான் வருத்தமென்று நினைத்து, கோவி ஹக்கு ஓடிப்போய் மன்றூட, தகப்பன் வண்டில் பிடித்துக் கொண்டு ஊறணிக்குப் புறப்பட ஆயத்தப்படுத்தும்போது, அம்மான், மனுவியிடம்: வருத்தம் எப்போ தொடங்கினது என்று கேட்டாராம். அவள்: தொடங்கி ஆறு நாளாச்ச என்றாராம். அவர்: மரு மகன் இன்று காலைதான் இங்கிருந்து போனார். இவள் ஆறுநாளாம், என்னால் என்றாராம். அவள்: உமது தம் பி சவிரிமுத்து உபதேசியாருக்கு என்றாராம். பிறகு, எனக்கு ஆள் அனுப்பினார்கள். நானும் வந்து, வண்டில் கட்டிக்கொண்டு நல்லூருக்குப் போனேன். அங்கே போன்போது, சவிரிமுத்துப்பிள்ளை மெய்யாகவே அவஸ்தை யாய்க் கிடந்தார். எங்களைக் கண்டவுடனே: நான் சுவாமி

யைப்பற்றிச் சொல்லியது முழுதும் பொய். அதை மன்னித் துக்கொள்ளுவ்கள் என்றார். நான்: அப்போது சுவாமி ஞானப்பிரகாசரிடம் பொறுதி கேள் என்றேன். அப்போது அவர்: அவரைத்தான் வரவழைத்துப் பொறுதி கேட்டு, அவஸ்தையும் பெற்றுக்கொண்டேன். அவருடைய சொல்லினபடியே, முப்புச் சுவாமிக்கும் நான் அவரைப்பற்றிச் சொன்னதெல்லாம் பொய் என்று எழுதி, கையொப்பம் வைத்து அனுப்பிவிட்டேன் என்றார். நாங்கள் ஆங்கே நிற்கும்போது, பாதிரி மார்க்கப் போதகர்மார் வந்தார்கள். அவர்களைத் துறத்திவிட்டு, நாங்கள்தான் அவஸ்தைச் செபங்கள் சொல்லி, மரணத்தின்பின் நல்ல அடக்கம் செய்து, வீடு திரும்பினேம்.

14. நாட்டிலுள்ள சில தூர்வழக்கங்கள் நீங்கினது

இன்னுமொரு சரித்திரம், நாகமுத்தர் தனது சரித்தைக் கோவியர் காவலேவனுமென்று ஆத்துமத்தைப் பசாக்குக் கையளித்தைப் பற்றியும் சொல்லவேணும். அவர், மேலே சொல்லிய முத்தருடைய மருமகன். முத்தருடைய பெண்சாதியின் ஒன்றைவிட்ட சகோதரி சலோமைப்பிள்ளை என்பவவை, சவரிமுத்து என்ற பேரூடன் ஞானஸ்நானம் பெற்று, விவாகம் செய்திருந்தார். பத்தைமேனியிலிருக்கும் கோவியர் இருபத்தைந்து குடும்பம் வரையில் முத்தருடையவும், அவருடைய தமையன் சரவணத்தாருடையவும் அதி காரத்தின்கீழ் இருந்தார்கள். நாகமுத்தர், பெண்சாதி செத்தபிறகு, கடைசி நேரத்தில் வருத்தமாய்த் தம்முடைய ஆட்களுடன் போயிருந்தார். ஒருநாள், நான் ஊறணி க்குப் போய்விட்டேன். என்னுடைய பெண்சாதி, அவர் அவஸ்தையாயிருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு, அவரிடம் போய்ப்

பார்த்து: என்னுடன் இப்ப வா, நான் வண்டில் கொண்டு வாரேன் என்றுவாம். அவர்: மகளே, நீ கொண்டுபோக ஆர் தடை செய்கிறது, நாளைக்கு உனது புருஷைனையும் கூட்டி வா, கட்டாயம் வருவேன் என்றார். அவருடைய ஆட்க ஞம்: பிள்ளை, நீ கொண்டுபோக நாங்கள் தடைசெய்ய மாட டோம், நாளைக்கு வந்து கொண்டு போ என்றார்களாம். நான் இராவு வந்தேன். வர, அங்கே அழுகைக்குரல் கேட்கிறது. நாக முத்தர் செத்துப்போனார். அவர்கள் சொன்னார்கள்: அவர், கோவியர் காவவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுச் சீவனை விட்டுவிட்டார் என்றார்கள். என்ன சம்பவித்ததோ தெரியாது. நாங்கள் ஒருவரும் செத்தவீட்டுக்குப் போகவில்லை. கோவியர் சரீரத்தைக் காவ, ஆத் து மத்தைப் பசாக காவினது என்று சொல்லிக்கொண்டோம்.

முன்னே, கோவியர் வேதக்காரருக்கும் வேலை செய்ய வருவார்கள். அண்ணனுக்கும் விதானையாருடைய மகஞக்கும் செய்த விவாகமும், அம்மானுடைய தம்பி வயித்தியாம் பிள்ளைக்கும் முத்தருடைய இளைய மகஞக்கும் செய்த விவாகமும் ஆடம்பரமாய் நடந்தது. அண்ணனுடைய விவாகத்திலே, தோலகட்டிக்கு மாப்பிள்ளை தண்டிகையிலும், பெண் பிள்ளை பல்லக்கிலும் மேள தாளத்தோடு போக, கோவியர் தானே காவிச் சென்றார்கள். கைப்பிடித்த பின், சண்டிருப்பாய் மானிப்பாயில் பெரிய சைவரும், அச்சுவேலியிலுள்ள இநசனரான சைவரும் வந்து, பெரிய கொண்டாட்டமாய் சபை நடந்தது. முத்தருடைய மகளான என் பெண்சாதி யுடைய சிறியதாயாருடைய விவாகத்துக்கும், தண்டிகை பல்லக்குடனே சிவன்கோவில் ஆஜையும் கொண்டு வந்து, ஆஜை இழுக்க, கோவியர் தண்டிகை பல்லக்குகள் காவிச் சென்று கைப்பிடித்தார்கள். சிலருக்குக் கோவியருடைய பயித்தியம் அதிகம் பிடித்திருந்தது, என் மாமனார், கோவியரில் அதிக

பத்தி. அவர் குத்தகைக்குப் போய் வரும்போது, ஒரு கோவியன் எப்போதும் வீட்டில் இருப்பான். அவனுக்கு எப்போதும் சாப்பாடு கொடுப்பார்.

கோவியர் எல்லாரும் சைவர். அவர்கள் ஒரு கிரியைக்கு வரும்போது, நிறையைப் பூசிப் புணர்த்திக்கொண்டுதான் வருவார்கள். முத்தருடைய பெண்சாதி பிள்ளைகள் செத்த போது, தண்டிகையில் வைத்துக் கோவியர் கோவிச்சிகள் நாலுபக்கமும் நின்று குஞ்சம் விசிறிப் போனார்கள். என் பெண்சாதியுடைய தாயார் செத்தபோதும், அவவைத் தண்டிகையில் இருத்தி, தலையையும் குலைத்துவிட்டு, ஆபரணங்கள் எல்லாம் பூட்டி, கோவியர் காவ, கோவிச்சிகள் குஞ்சம் விசிறச் சவக்காலைக்குக் கொண்டுபோனார்கள். நான் அப்போது சிறுவாவிபன். அடக்கம் கிறீஸ்தவ அடக்கம் போலில்லை. மேன தாளமும், வெடிகளும். நளத்திகள் குடமுதிக் கூத்தாடித் தாளம் போட்டுப் போவார்கள். சவம் கிடங்கில் வைத்தபின் மாத்திரம், சிறு செபம் சொல்லுவார்கள்.

நான் உபதேசியான பின்னும், என்னுடைய அக்கா செத்தபோது சவத்தைத் தண்டிகையில் வைத்துக் காவிக் கோவிலுக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். அப்போது வணப்பறேன் சுவாமியார் இருந்தார். அவருடன் பேசி: இந்தத் தண்டிகையை விலக்கிக் கிறீஸ்த அடக்கமாகச் செய்யவே ஆலம் சுவாமி என்று கேட்க, அவர் பிரேதம் தண்டிகையுடன் கோவில் வளவுக்குள் வரக்கூடாதென்று மறித்தார். அதினால் தண்டிகையை வெளியில் விட்டு பிரேதத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து ஆசீர்வதித்தபின் மறுபடி தண்டிகையில் வைத்துக் கொண்டுபோய் அடக்கம் பண்ணினார்கள். அதன் பின் சுவாமியார் தண்டிகையை விட்டுக் கறுப்பால் பாட

செய்து அடக்கம் பண்ணக் கண்டிப்பாய் கட்டளையிட்டதி
னால் அப்படியே அடக்கம் செய்து வந்தார்கள்.

எங்கள் கோவில் நோவைனையில் நானும் என்னுடன்
சேர்ந்த சிலரும் ஒரு இரா செய்வது வழக்கம். நோவைனையில்
எல்லாரும் வாணம் விட்டு அதிகம் செலவு செய்வார்கள்.
ஒருவருஷம் என்னுடைய நோவைனையில் வாணத்தை நிறுத்தி
விட்டோம். சற்பிரசாதம் வைக்க இடமில்லாதபடியால் நோவை
னையில் ஆசிர்வாதம் போடுகிறதில்லை. அந்நாட்களில் கப்பலா
வேலை முடிந்து பிற்பக்கமாக ஒரு அறையும் முடிந்து இருந்து
தது. ஆனால் அறை பூசவில்லை ஆதலால் சற்பிரசாதம் வைக்க
ஏலாது. அதற்காகத்தான் எனது நோவைனையில் வாணம்
விடாமல் காசு மிச்சம் பிடித்து ஒரு அறையைப் பூசவித்
தேன். வாணத்தை நிறுத்தினது அநேகருக்குக் கோபமா
யிருந்தது. மற்ற வருஷம் சற்பிரசாதக்கூடு ஒன்று செய்விக்
கக் காசு சேர்த்தேன். ஆதலால் எனது நோவைனையில் ஆசிர்
வாதம் போடவேணுமென்று வனை. பழேன் சவாமியா
ரோடு பேசி தோலகட்டியில் இருக்கும் கூட்டைக் கொண்டு
வந்து அதில் சற்பிரசாதம் வைக்க ஆயத்தப்படுத்தியிருந்தது.
ஆனால் சவாமியார் பூசையில் சற்பிரசாதம் வைக்க மறந்து
போனார். பூசை முடிய எல்லாரும் சூசையைப்பருக்கு வாணம்
பிரியம் ஆதலால் தான் சவாமியார் சற்பிரசாதம் வைக்க
மறந்துபோகச் செய்தார் என்று என்னைப் பகிடிபண்ணினார்
கள். ஆனாலும் சவாமியார்: நான் இலவாலைக்குப் போகவே
னும் ஒரு சவாரி வண்டில் பிடித்து வா என்றார். நான்
பிடித்து வந்து கொடுத்தேன். அவர் போகும்போது இரா
வுக்குச் சற்பிரசாத ஆசிர்வாதம் இருக்குமென்று சொல்லிப்
போனார். அவர் அங்கே போய் சற்பிரசாதம் கொண்டுவந்து
நோவைனையில் ஆசிர்வாதம் போட்டார்.

அந்த வருஷம் நோவீனாட்களில் எனது இரண்டு வய
துப் பிள்ளை இறந்து போனது. சுசையப்பர் வாணம் விடாத
படியால் எனது பிள்ளையைச் சாகப்பண்ணினார் என்று சொன்
னார்கள். பிள்ளையுடைய பிரேதத்தைத் தூக்கக் கோவியன்
நிறையப் பூசிக்கொண்டு வந்தான், நான் தொடாதே எடா
என்று தள்ளிவிட்டேன். என் மாமானுர் வந்து பிள்ளையின்
கிட்ட இருந்து கோவியன் தான் காவவேண்டுமென்று நின்
ரூர். எனது வாணக்கார எதிரிகளும் எனக்கு பிரோதமாய்
நின்று அவன்தான் காவவேணுமென்றார்கள். இப்படி எல்லா
ரும் தர்க்கத்திலே நிற்க, என் பெண்சாதி பிள்ளையத் தூக்
கிக் கொண்டு வந்து: எங்கள் சம்மனசை அந்தப் பிசாசு மனி
தனிடம் கொடாதையும் என்று என்னிடம் தந்தா. நான்
முன்று சிறுவர்கள் குருச திரியாசி பிடிக்க அதைக் கோவி
லுக்குக் கொண்டு சென்றேன். அவ்வேளை அம்மான் தன்
மகள் முன்பாக விழுந்து கதறி அழுது மகளைத் தேற்றினார்.
பிரேதத்தை நான் கோவிலுக்குக் கொண்டுபோக எல்லாரும்
என் பிறகே வந்தார்கள். கோவிலில் செபம் சொல்லி வெளிக்
கிட, நான் அதிகம் களையாயிருக்கிறதைக் கண்டு அம்மானு
டைய தம்பியார் திருச்செல்வர் பிள்ளையை தம்மிடம் தரச்
சொல்லி வாங்கிக் கொண்டுபோய் காலையில் செபம் கள்
சொல்லி அடக்கம்பண்ணி வந்தோம்.

அதன்பின் அம்மான் எங்களிடம் சாப்பிடமாட்டேன்
என்று ஒரு கோவிச்சியைக் கூட்டிவந்து சமைப்பித்துச் சாப்
பிட்டு வந்தார். என் பெண்சாதி மூன்றாம் நாள் அவளைத்
தூரத்திலிட்டா. அதைக்கண்டுதான் நாகமுத்தர் எப்படியும்
கோவியரே வேணுமென்று கோவியரிடத்திற் போய் அவல
மாய்ச் செத்தார். முத்தரும் சாகுமுன்: கோவியர் வருவான்
கள், அவன்களைக் காவ விட்டுவிடு தம்பி என்று கேட்பார்.
நான்: இவைகளைப்பற்றி தினைக்க வேண்டாம், எல்லாம் நான்

ஒழுங்கு பண்ணுவேன் என்று சொல்லி விட்டேன். செத்த பின் கோவியர் வந்து, தங்களைக் காவ விடவேணும் என்று மன்றாடினர்கள். நான் அவர்களை விடவில்லை. அவர்கள், அவரைத் தூக்கிக் குளிப்பாட்டும்போது கூட நின்றார்கள். நான், யாழ்ப்பானம் ஆள் அனுப்பிக் குதிரை வண்டில் எடுப்பித்து அதிலேதானே கொண்டுபோய் அடக்கம் பண்ணினேம். அவருடைய வைப்பாட்டி: “கோவியர் முதலாளியல்லோ, கோவி யருமில்லாமல் - குதிரைவால் வண்டிலிலே போற்றோ இரா சாவே” என்று ஒப்பாரி சொல்லி அழுதாள். அதன்பின் எல்லாரும் கோவியரை விட்டுவிட்டார்கள். குதிரை வண்டில் பிடிக்க இயல்லாதவர்கள், தாங்களே தங்கள் இனசனரை ஆசாரத்தோடு கொண்டுபோய் அடக்கம் பண்ணுவார்கள். இன்றைக்கு, சைவரும் தங்கள் பிரேதங்களைக் குதிரை வண்டியிலும், தங்கள் கைகளிலும் தூக்கிச் செல்கிறார்கள். கோவியரின் பயித்தியம் இப்போது முடிந்தது.

சாவீடுகளிலே இன்னுமொரு துர்வமுக்கம். பறையடிப் போருடைய வெறிக் கூத்தாட்டத்தினால், பிரேத அடக்கம் கொஞ்சமாவது வேத மாதிரியாயில்லை. பறையடிப்போர், நன்றாய்க் குடித்து விட்டு, வெறியோடு கூத்தாடி அடிப்பார்கள். சனங்கள் செத்த ஆளின் பேரிலுள்ள துக்கத்தை மறந்து, பறையருடைய வெறிக் கூத்தைப் பார்த்து சிரித்து மகிழ்வார்கள். பிரேதம் எடுத்துப்போகும் வழியில், பறையர் மறித்து மறித்துக் கூத்தாடி அடிக்க, கிடங்கு வெட்டப் போகிற பள்ளர் நளவரும், மன்வெட்டியைச் சுழற்றிக் கூத்தாடுவார்கள். சாவீட்டுக்காரருக்கு இதெல்லாம் வேடிக்கை. செபம் சொல்ல இயலாது. நான் உபதேகிக் கணக்கில் ஒரு செத்தவீட்டுக்குச் சென்றபோது, சவக்காலை மட்டும் போக முடியாமலிருந்தது. இடைவழி யில் திரும்பி வந்து விட்டேன். சிலர் என்னைப் பிறகே தூரத்தி வந்து, வரச் சொன்

அர்கள். நான்: இது பிரேத அடக்கமல்ல வெறிக் கூத்து. இதுக்கு நான் வரமாட்டேன் என்று சொல்லி வந்துவிட்டேன். பிறகு: உபதேசியார் பிரேத அடக்கத்துக்குச் செபம் சொல்ல வரவில்லை என்று சுவாமியாரிடம் முறையிட்டார்கள். அதற்கு வண. டோரூச் சுவாமியார் சொன்னார்: உங்களுடைய அடக்கம் கிறிஸ்தவ அடக்கமல்ல, பறையர் தலையையும் குலைத்துவிட்டு வெறியாடி நாகப் பிசாசுகள் போலக் கோயிலடியிலிருந்து போனதை நானும் கண்டேன். அதற்கு உபதேசியார் வரமாட்டார் தானே என்றார். மறு நாள், ஞாயிற்றுக்கிழமை, பிரேதத்தை நாகப் பிசாசுகள் கொண்டு போனது போவிருந்தது என்று பிரசங்கத்திலே நல்லாய்ப் பேசிவிட்டார். அதற்குப் பின் நான் சுவாமியார் கூட வருகிற அடக்கத்துக்குத்தான் போவேன். சுவாமியார் வரும்போது ஒருவரும் கூத்து ஆடுவதில்லை.

வேறொரு அங்யாயான வழக்கம்: எங்கள் கோவில் களிலே தாழ்ந்த சாதிப் பெண்களைத் துப்பட்டி போட விடார்கள். சந்பிரசாதம் பெறுகிற அந்தச் சாதிப் பிள்ளைகள் தலையில் ஒரு சிறு வெள்ளைத் துண்டு போடவும் முடியாது. பல பிள்ளைகளை முதல் சந்பிரசாதம் பெற ஆயத் தப்படுத்தி விடும்போது, வெள்ளாம் பிள்ளைகள் துப்பட்டி யுடன் சூழி களும் வைத்துச் சிறப்பாக வருவார்கள். நளப் பிள்ளைகள் சின்னப் பிள்ளைகளானாலும் பெரிய சிலையை உடுத்து அதில் ஒரு தலைப்பைத் தலையில் போட்டுத் தடக்கித் தடக்கி வருவார்கள். இவர்கள் மனம் ஏவ்வளவு பாடுபடும்! நான் அங்கங்கே ஆட்களோடு பேசினேன்: என்னப்பா இந்தக் காலத்தில் நளப் பகுதியாரும் பட்டுப் பட்டாவளிகள் உடுத்து நகைகள் பாதசரங்கள் எல்லாம் போடுகிறோர்கள், சந்பிரசாத ஆண்டவருக்குச் சங்கையாக ஒரு வெள்ளைத்

துண்டு தலையிற் போடமட்டும் விடமாட்டார்களோ? இது என்ன விபரீதம்! இது சருவேசரனுக்கு உவப்பாயிருக்குமோ? என்றால், பழைய வழக்கங்களோடு கிடந்து சாகிற வர்கள் என்பேரில் சீறுவார்கள். இதிலும் ஒரு துவக்கம் துவங்க ஆயத்தப்படுத்துகிறான் என்பார்கள். பூதனிருக்கு மட்டும் புதிர் என்ன புக்கை என்ன என்ற பாடுதான் இவ்வளை என்று சொல்லுவார்கள்.

முற்காலம் தாழ்ந்த சாதியார் காதிலே கடுக்கன் போட விடுவதில்லை. ஒரு விசை ஒரு நளப் பகுதிப் பெண் திருக் கோணமலையிலிருந்து கடுக்கன் போட்டுக்கொண்டு வந்தாள். அவள் ஒரு நாள் எனது வளவுக்குள்ளால் கோயிலுச்சுப் போய்த் திரும்பி வரும்போது, என் மாமனுர் அவளை அடித்து வளவுக்குள்ளால் தூரத்தினர். அதினாற்போலும் அவள் மற்ற நாள் மலைக்குப் போய்விட்டாள். இந்நாளில் எவ்வளவு மாற்றம்! குறைந்த சாதியாரின் நகை உடை வெள்ளாளப் பெண்டிலைகளிலும் கூட. ஒருவிசை சில நளப் பகுதிப் பிள்ளைகளை முதல் சற்பிரசாதத்துக்கு ஆயத் தப்படுத்தினேன். அந் நாட்களில் கட்டளைச் சுவாமியார் சுகமில்லாமலிருந்தபடியால் வண. வில்லவரசிங்கம் சுவாமியார் இங்கே இருந்தார். முதற் சற்பிரசாதப் பிள்ளைகளை என்னுடன் வைத்து ஆயத்தப்படுத்தி பிடத்தண்டை கூடிச் சென்றேன். எட்டுப் பிள்ளைகள் வரையில் உடுத்த சிலையால் தலையை மூடி வந்தார்கள். ஒரு பிள்ளையின் உடுத்த சிலை தலைமட்டும் போடக் காணுத்தினால் தலை மூடாமல் வந்திருந்தாள். அவள் சற்பிரசாதம் பெறும்போது நான் எனது சட்டைச் சாக்கிலிருந்த கை வேஞ்சியை எடுத்து அவள் தலையை மூடிவிட்டேன். அது அநேகருக்குப் பெரிய ஆத்திரமாயிருந்தது. சுவாமியாரும் பெரிய

குழப்பம் வருமென்று பயந்திருந்தாராம். சிலர்: அச்சுவேலி உபதேசி களப் பொடிகளை மடியில் வைத்து நடத்தப் பார்க்கிறாரே என்றார்களாம். அதைப்பற்றி வேறு ஒன்றும் நடக்கவில்லை. எங்கனுர்க் கிறீஸ்தவர்கள் பழைய வழக்கங்களை விடப்படாது என்ற ஒரு கொள்கையைக் கொண்டு தான் பல காரியங்களிலே உறைப்பாய் நின்றார்களாழிய வேத விசவாசக் குறைவினாலுமல்ல, பிற்சினேகம் இல்லாத தன்மையினாலுமல்ல.

15. பாவி ஒருத்தனீன் பச்சாத்தாப் சீவியம்

எனது சீவிய காலத்திலே நடந்தவைகளை எழுதித் தரச் சொல்லி எனக்குக் கட்டளையிட்ட என் ஞான வழி காட்டி நான் செய்து வந்த பத்தி முயற்சிகளையும் ஒளிப்பு மறைப்பில்லாமல் எழுதச் சொன்னபடியால் எழுதுகிறேன். நான் புத்தி விபரம் அறிந்த பிற்பாடு காலை மாலைச் செபத் துடன் தான் சீவித்து வந்தேன். ஞாயிற்றுக் கிழமையில் மாத்திரம் பூசைக்குப் போய் வந்தேன். எனக்குப் 18 வயது நடக்கும்போது மருதமடுச் செபமாலை மாதாவின் கோவி அக்குக் கால் நடையாய் யாத்திரை செய்து போனவேளை, அங்கே ஒரு செபமாலையை வாங்கி ஆசீர்வதிப்பித்து ஒவ் வொரு நாளும் 153 மணிச் செபம் சொல்லத் தொடங்கி இன்றுவரையும் தவறாது சொல்லி வருகிறேன். சிலவேளை யாழிப்பாணம் நடந்து போகிற வேளைகளில் மூன்று நாலு விசை என்கிலும் முழுச் செபமாலையும் ஒதுவேன்.

உபதேசி வேலை வந்தபின் ஒரு நாளுக்கு மூன்றுதரம் தப்பாமல் 153 மணிச் செபம் சொல்லி வருகிறேன். கட்டளைச் சுவாமியார் ஊறணி, பளையிலிருக்கும்போது நான் களைப்பில்லாமல் நடந்து போகிறதற்கு அதுதானே எனது

“மோட்டர் சயிக்கிளா”ய் இருந்தது என்று முன்னும் சொன்னேன். இப்போது எனது நடை குறைந்து பிற இடங்களுக்கு நடக்க இயலாமலிருக்கும்போது, தேவ நற்கருணை இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் ஒரு னாளைக்கு ஏழு விசை அர்ச். சூசையப்பறுடைய ஆலயத்தைச் தரிசிப்பேன். காலையில் பூசை தொடங்கு முன் திருஞாமத்தின் பிரார்த்தனையும் பூசைச் செபங்களும் வாசிப்பேன். பூசை இல்லாத நேரங்களில் திருஞாமத்தின் பிரார்த்தனையும் அர்ச் சியசிவ்டர்களின் பிரார்த்தனையும் மரித்தோர் ஆராதனை களும் சொல்லி முடித்து சவக்காலையைத் தரிசிக்கப் போ வேன். அதன்பின் தாவீது இராசாவின் 118-ம் சங்கீதம் வாசிப்பேன். பதினெட்டு மணிக்கு ஏழு வியாகுல சந்தோஷங்களைக் குறித்து 7 பரமண்டலம் 7 பிரியத்தத் மந்திரங்களும் அத்துடன் பிரார்த்தனையும் சொல்லி, ஏழு தவச் சங்கீதமும் சிலுவைப் பாதையும் சொல்லி முடித்து, மத்தியானம் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளுடன் திரு இருதயச் செபமாலையும், திருந்தாதி அடித்து திருந்தாதியும் சொல்லுவேன். பிள்ளைகளுடன் மரித்தோருக்காக ஒரு பர-பிரிமந்திரமும் பாவிகள் அஞ்ஞானிகள் மனக் திரும்ப ஒரு பர-பிரி-மந்திரமும் ஒதி முடித்து, வீடு வந்து மத்தியானத் தீன் தின்றபின் எப்போதும் நன்றியறிந்த தோத்திரம் சொல்லக் கோவிலுக்குப் போவேன். பின் வீடு வந்து, மூன்று மணிபோல் கோவில் சென்று, திரு இருதய மந்திரமாலை, தேவமாதாவின் மந்திரமாலை, அத்துடன் வேறு செபங்களும் ஒதிவிட்டு வீட்டுக்கு வருவேன். பின்பு திருந்தாதியும் செபமாலை பிரார்த்தனையும் முடித்த பின் தியானம். அத்துடன் தாவீது இராசாவின் 50-ம் சங்கீதமும் திரு இருதயத்திற்கு ஒப்புக் கொடுக்கும் செபமும் ஒதி வீடு வருவேன். இனி நடுச் சாமத்தில் ஏறக்குறைய இருபது

வருஷம் வரையில் விசேஷ செபங்களுடன், சிலகாலம் எனது பொறுப்பிலிருக்கும் கிறீஸ்தவர்களான ஞானப் பிள்ளைகளுடைய அந்தந்தக் கோவில் அர்ச்சியசிஷ்டர்களுடன் நினைவின் வழியே போய் அவர்களுக்காகவும் வேண்டிக் கொண்டு, எனது படுக்கை அறையிலிருக்கும் அர்ச்சியசிஷ்டர்களை மன்றாடி அவர்களின் உதவியைக் கெஞ்சிக்கேட்பேன். விசேஷமாய் என் மரண வேளையில் உதவி செய்யும்படி பிரார்த்தித்துப் பின் படுப்பேன்.

நான் சொல்லி வரும் மனவல்லயச் செபங்கள்: ‘ஆண்டவரோ! என் இள வயதின் பாவங்களையும் என் அறியாமையையும் நினையாதேயும். என் பாவங்களுக்குப் பழி வாங்கத் திருவளமாகாதேயும்.’

“ஆண்டவரோ! உமக்கு உவப்பானதேதென்று நான் அறியும்படியும் உமது தேவ ஞானம் என்னிடத்திலிருந்து தொழிலாற்றும்படியும் உமது சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் ஞானத்தை எனக்குத் தந்தருளும்”.

“என் ஆண்டவராகிய யேசுக்கிறீஸ்து நாதரோ! சுவாமி நீர் சற்பிரசாதத்தில் மெய்யாகவே எழுந்தருளி இருக்கிறீர் என்று விசுவசிக்கிறேன். சுவாமி உம்மை நேசிக்கிறேன். சுவாமி உம்மை, அபேட்சிக்கிறேன். என் ஆத்துமத்தில் எழுந்தருளி வரும்படி கெஞ்சி மன்றாடி அன்போடு என் இருதயத்தில் சேர்த்து அரவணைக்கிறேன். உம்மைவிட்டு நான் பிரிந்து போக விடை கொடாதேயும்”.

“ஆண்டவரோ உமக்காகச் சீவித்து உமக்காக மரிக்க ஆசிக்கிறேன். அர்ச். மரியாயே! இரக்கத்தின் மாதாவே! என்மேல் இரக்கம் வைத்து என் மரண வேளையில் என்னை ஆண்டவரிடம் கூட்டிப் போய் என் தீர்வை நேரம் எனக்குச் சகாயமாயிரும் ஆமென்”.

நான் இரகசியமாய்ச் செய்துகொண்டு வந்த வேறு ஒரு பத்தி முயற்சியை வெளிப்படுத்த அஞ்சகிறேன். முற்காலத்தில் இருந்த தபோவனர்கள் தங்கள் கரங்களை உயர்த்தி மன்றாடினதால் பெரிய வரங்களை அடைந்தார்கள் என்று நான் பல இடத்திலும் வாசித்திருந்தபடியால், புத்தியாகவோ புத்தியீனமாகவோ, நானும் ஒருகாலம் ஒரு பத்தியை அனுசரித்து வந்தேன். அதெப்படியென்றால், எனது மனைவி இறந்த பின் இராக்காலத்தில், கோவிலில் ஒருவருமில்லாதிருக்கிற நேரத்தில், கதவுகளைச் சாத்தி ஒரு கத்திரி சாவில் மெழுகுதிரி கொளுத்தி என் சிரசின்மேல் வைத்து: பரமண்டலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கிறவரே உம்மை நோக்கி என் கண்களை ஏற்றுத்தேன். ஊழியகாரனின் கண்கள் தன் எசமானின் கைகளை நோக்கி இருக்குமாப்போலும், ஊழியகாரியின் கண்கள் தன் எசமாட்டியின் கைகளை நோக்கியிருக்குமாப்போலும், என் தேவஞ்சிய ஆண்டவர் எங்களுக்கு இரக்கம் செய்கிறவரையும் அவர் ஊழியனுகிய என் ஆத்துமம் அவருடைய கரத்தின் உதவியை நோக்கிக் காத்திருக்கின்றது. ஆண்டவரே என்பேரில் இரங்கும் என்ற 122-ம் சங்கிதத்தின் வாக்கியத்தையும், 140-ம் சங்கிதத்தில்: ஆண்டவரே நான் உம்மை நோக்கிக் கூக்குரவிட்டேன். என் மன்றாட்டைக் கேட்டருளும். நான் உம்மை நோக்கி அபய சத்தமிழும்போது என் விண்ணப்பம் தீபதூபமாகவும் என் கைகளை ஏற்றுத்தல் அந்திப் பலியாகவும் உமது சங்கிதி டட்டும் வரக் கடவுது என்றும் பிரார்த்திப்பேன். பின்பு அதில் ஒரு வசனத்தை மாற்றி, என் சிரசின்மேல் ஏரியும் தீபம் உமக்குத் தூபமாக வும் என் கைகளை ஏற்றுத்தல் அந்திப் பலியாகவும் உமது சங்கிதமட்டும் வரக்கடவுது என்று பிரார்த்தித்து, அத்துடன் தாவீது இராசாவின் 50-ம் சங்கீதமும், அர்ச்சியசிட்ட

சுவேரியார் அஞ்ஞானிகள் மனந்திரும்பச் செய்த செபமும், அர்ச். தேவமாதா பிரார்த்தனை அர்ச். சூசையப்பர் பிரார்த்தனையும் சொல்லி முடிப்பேன். இதைப் பல வருஷங்களாக ஒருவருமறியாமலே செய்து வந்தேன். ஒருநாள் வண. டோரூச் சுவாமி சங்கிடுத்தை அறையில் நின்று கண்டுவிட்டார். அவர் என்னைப் பார்த்து: தலையில் மெழு குதிரை எரியக் கை உயர்த்தி நிற்பது என்ன அர்த்தம் என்று கேட்டார். நான் ஒன்றும் பேசாது மௌனமாயிருந்தேன்.

எனது படுக்கை அறையில் வைத்து பத்தி பண்ணி வரும் அர்ச்சியசிட்டர்களின் படங்கள்: திரு இருதய இராசா, செபமாலை மாதா, வியாகுல மாதா, அர்ச். சூசையப்பர், திருச்சபைத் தலைவராகிய அர்ச். பேதுருவானவர், அர்ச். ஸ்நாபக யுவானியார், மகாத்மாவான இசிதோர், அர்ச். அகுஸ்தீனர், அர்ச். ஸ்தனிஸ்லாஸ், அர்ச். இன்னகியார், அவருடைய மேசு சபையில் சேர்ந்த 34 அர்ச்சியசிட்டர்கள் ஒரு படத்தில் என்னுடைய பேரன் வண. பிரான் சில் ஒசானம் அனுப்பியவைகள், அர்ச். ஆசிர்வாதப்பர், அர்ச். விள் சென் டிப் போல், அர்ச். ஞானப்பிரகாசியார், அர்ச். சிலுவை அருளப்பர், என் பேர் கொண்ட சந்தியாகப்பர், அர்ச். பிலோமினை, அர்ச். திரேசா, அர்ச். நீத்தா, அர்ச். சந்தானாயகி, அர்ச். விகோரியர், அர்ச். சின்னப்பர், அர்ச். செபஸ்தியார், அர்ச். சுவேரியார், அர்ச். அந்தோனியார், அர்ச். என்றிக்கப்பர் இராசா, அதி தூதரான அர்ச். மிக்கேல் சம்மனசானவர் இவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் பார்த்து மன்றாடுவதுடன் சகல அர்ச்சியசிட்டர்களையும் பார்த்து வேண்டிக்கொண்டு படுப்பேன். பிறகு என் ஆண்டவரைத் துதிக்கத்தக்கதாக நடுச் சாமத்தில் எழுங்கிருப்பேன். அப்போது தப ஆராதனையுடன் இந்த அர்ச்

சியசிட்டர்களையும் பார்த்து ஒவ்வொருவரையும் எனது மரண நேரத்தில் உதவி செய்யும்படி மன்றாடி நிற்பேன். பின் படுத்து இளைப்பாறுவேன். ஆண்டவரே உமது திருநாமத்துக்கீக அனவரத காலம் தோத்திரம்.

என் மனைவி இறந்தபின் அவவை அடக்கம்பண்ணிய கட்டிடத்தில் பெரிதாக ஒரு கோபுரம் கட்டி அதில் ஒரு மாடம் வைத்து, அதில் செம்பினால் ஒரு ஹர்து நாயகியின் சுறுபம் வைத்துக் கண்ணூடி பதித்து, அந்த நாட் துவக்கம் இன்றுவரையும் அவவுக்காகவும் அந்த இடத்தில் அடக்கம் பண்ணிய ஆத்துமங்களுக்காகவும் மன்றாடி வருகிறேன். வருஷப்ரமிறப்புக்கு எனது வீடு வெள்ளை அடிக்கும்போது அவவுடைய கட்டிடத்துக்கும் வெள்ளையடிப்பீப்பேன். என் மனைவி சாகும் தறுவாயில் அவஸ்தைப் பூசதல் பெற்ற போது, தான் முன்னும் ஒருமுறை அவஸ்தை பெற்றிருந்தது என்று சொன்னாலே, அந்த முந்திய அவஸ்தைப் பூச தவின்போது நான் முன்னெருநாட் தேவமாதா சுருபத்தின் முடியிற் கட்டித் தூக்கின எனது கடுக்கினைக் கழற்றி விற்று ஆத்துமாக்கள் பூசைகளுக்காகக் கொடுத்தேன். உடனே என் மனைவிக்குச் சுகம் வந்து, அதன்பின் பதினெந்து வருஷம் வரையில் நல்ல சுக பெலத்துடன் சீவித்தா.

பின்பு உபதேச வேலையுடன் ஆத்துமாக்கள் பூசைக் காகக் காச சேர்ப்பதும் எனது முக்கியமான ஒரு வேலை. எனக்கு வருகிற கவியாணக் கூறல் காசையும், அந்த நாட் களிலே, ஆத்துமாக்கள் பூசைக்காகவே விட்டுவிட்டேன். வன். பரேன் சவாமியார் தொடக்கம் வன். றாவலக் சவாமியார் காலம் வரையும் அப்படி விட்டு வந்து, பிறகு இந்தப் பிந்தியவருடைய கட்டளையின்படி அதை வேது விதமான தருமச் செய்கைகளுக்குச் செலவழித்தேன். ஒரு

வருஷம் ரூபா 250 வரையில் ஆத்துமாக்கள் சூசைக்காகச் சேர்த்துக் கொடுத்தேன். அதைப்பற்றி வண. பெறுசல் சுவாமியார் பத்திரிகையில் போடச் சொல்ல, பத்திரிகைக் காரர் சில்லாலை உபதேசியார் என்று பிரசித்தப்படுத்தினார்கள். அந்காட்களில் மகா வந்தனைக்குரிய யூலனுண்டவர் ஊரணி யில் வந்திருந்தார். அதைப்பற்றிச் சுவாமியார் சொல்ல, விஸ்பாண்டவர் என்னைப் பத்திரிகைக்கு ஒரு பிழை திருத்தம் எழுதி அனுப்பச் சொன்னார். நான் அதற்கு: ஆண்டவரே எனக்குப் புகழ் வேண்டாம், ஆத்து மாக்கள் இரட்சிக்கப்பட்டாலே போதும் என்றேன்.

அது நிற்க, நான் உத்தரியம் போட்ட வரலாற்றைச் சொல்லுகிறேன். முன்னே எங்கள் ஊரிலே ஒருவரும் உத்தரியம் தரிக்கமாட்டார்கள். அந்த நாளையிலே பிச்சைக் காரரும் சன்னாகத்திலிருக்கும் சூசையும் பெண்சாதியும் தான் உத்தரியம் அனிந்துகொண்டு வருவார்கள். வேறொரு சூசை சுவாமிமாரின் காகிதங்கள் பத்திரிகைகள் கொண்டு வந்து ஊரில் கொடுப்பான். அவனும் உத்தரியம் போட்டிருந்தான். நான் இளவாலை சில்லாலை முதலிய இடங்களுக்குப் போனால் எத்தனையோ பெரிய மனிதர் அதை அனிந்திருக்கிறதைக் கண்டதினாலும், உத்தரியம் அனிந்து கொள்வதால் கிடைக்கும் பாக்கியமான மரணம், அதனால் நடந்த அற்புதங்கள் முதலியவற்றை வாசித்து அறிந்ததினாலும் ஏவப்பட்டு, நானும் உத்தரியம் அனிந்துகொண்டேன். அப்போது என் இனசனர்கள்: சன்னாகத்துச் சூசை எங்கெயடா எங்களுக்குள் வந்தது என்று பெரிய சண்டை யெல்லாம் பிடித்து உத்தரியத்தைக் கழற்றுவித்தார்கள். நான் என்ன செய்வேன், அவர்களுக்கும் கீழ்ப்படிய வேணுமே என்று நினைத்தேன். என் மனதில் இப்போது

பஞ்சதந்திரக் கதையில் வருகிற மூடப் பிராமணனின் எண் ணம் உண்டாகிறது. அவன் ஒரு ஆட்டைக் கொண்டுபோன னம். அதைக் கண்ட நாலு வஞ்சகர் நாலு இடத்தில் நின்று அதை அபகரிக்கப் பலவிதமான கதைகளைச் சொல்ல, ஆடு கடவாது நிற்பதைக் கண்ட பிராமணன் அதைத் தனது தோன்மேல் இட்டுச் சென்றானம். அப்போது அவர்கள்: என்னப்பா நீ ஒரு பிராமணன் அல்லவா? செத்த ஆட்டைத் தூக்கி உனது தோளில் கொண்டு போகிறோயே! என்று பரி காசம் பண்ணினார்களாம். பிராமணனும் ஆட்டை விட்டு விட்டு ஓடிப்போனானம். அவர்கள் அதை அடித்துச் சாப் பிட்டார்களாம். அவ்வாறே பிசாசு எனது ஆத்துமத்தைக் கெடுக்க வழியில்லைபே என்று கண்டு என் மனதை மற்ற வர்களைக்கொண்டு பலவிதமாய்ச் சோதித்தது. நாலும் உத்தரியத்தைக் கழற்றிவிட்டேன்.

ஆனாலும் நான் விவாகம் செய்தபின் எனதிஷ்டப்படி நடக்கக்கூடியதாப் பிருந்தபடியால், நானும் என் மனைவியும் உத்தரியம் பெற்றுக்கொண்டோம். அதன் பின் இச் சம்பவத்தை வண. சுவாமி ஞானப்பிரகாசரால் பிரசரம் செய்யப்பட்ட இராக்கிணி தூதனுக்கு எழுதி அங்கெருக்கு வாசித் துக்காட்டி, சில ஆண்பிள்ளைகளும் ஏறக்குறைய பெண் பிள்ளைகள் எல்லாரும் உத்தரியம் பெறும்படி செய்தேன். இப்போது பலர் அதைத் தரித்திருக்கிறார்கள். உத்தரியமாதாவின் நாமம் வாழ்த்தப்படக் கடவுது.

செபமாலைப் பத்தியால் எனக்குக் கிடைத்த பெரிய நன்மைகளைப்பற்றிப் பிறகு சொல்லுவேன். இங்கே அந்தப் பத்தியை என் எதிரிடைகளுக்குள்ளேயும் கைவிடாமலிருந்ததைக் காட்ட இரண்டொரு சம்பவங்கள் எழுதுகிறேன். நான் ஒருமுறை குடும்பத்தோடு வண்டிலில் மருதமடு யாத்

துரை பண்ணினேன். என் இனசனர்களான மூன்று குடும் பங்களின் மூன்று வண்டில் ஒருமிக்க வந்தது. வழியில் நெடுகச் செபமாலைகளும் பிரார்த்தனை களும் சொல்லிக் கொண்டே போவோம். இரவில் தங்கினால் எல்லாரும் கூட்டமாய் செபமாலை சொல்லுவோம். ஒருவிசை இராவு ஓமந்தையிற் தங்கவேண்டி வந்தது. அங்குள்ள பிள்ளையார் கோவில் பிராமணருக்கு எங்களோடு வந்த மச்சான் சக்கி துத்தார் ஏதோ வழக்கில் உதவி செய்திருந்ததினால், பிராமணர் எங்களைக் கண்டவுடனே தம்முடைய வீட்டில் கூட்டிப்போய் இருக்க இடமும் தந்து பல உதவிகளையும் செய்தார். இனி செபமாலை சொல்ல நேரம் வந்தது. பிராமண வீட்டில் எப்படி வேதமோதுவது! இருந்தாலும் பிராமண ஸின் தலைவாசலில் என் பெண்சாதி செபமாலைபை எடுத்துத் துவக்கினு. நாங்கள் கூட்டமாயிருந்து அதைச் சொன்னேன். அவ நல்ல இனிமையான சத்தமாய்ப் பயபத்தியுடன் செபம் சொல்லுவா. பிராமணப் பெண்டுகள் வந்து வளைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, மருதமடுச் செபமாலை மாதாவின் “பரலோக பூலோக இராக்கினியே” என்ற செபம் சொல் மூம்போது மிகுந்த ஆவலாய்க் கேட்டு, முடிந்தபின் சந்தோஷமாகப் போனார்கள். அவர்கள் சந்தோஷப்பட என் ஞாடைய ஆட்களில் சிலர் என்னைப் பேசி: இதுவுமொரு வேலையோ அவன்றை மனம் எப்படியிருக்கும்! எங்களுடைய வீட்டில் அவன் வந்து சிவபூசை செய்ய விடுவோமோ என்று பேசினார்கள். அவர்கள் செபமாலைக்கு வரவில்லை வண்டிலுக்குள்ளேயே இருந்துவிட்டார்கள்.

வேறொரு விசை வண்டி வில் நெடுகச் செபமாலை பிரார்த்தனை சொல்லிப் போனேன். என் மைத்துனர்: ஓய் மச்சான்! இனி அவஸ்தைப் பிரார்த்தனையையும் சொல்லி

விடும் என்றார். வேறொரு பயணத்தில் என் குடும்பத்தோடு செம்பியன்பற்று அர்ச். பிலிப்பு கேளியார் கோவிலுக்குப் போய்த் திரும்பி வரும்போது, நாகர்கோயில் நாகதம்பிரான் கோயில் பூசாரியார் வீட்டில் தங்கினேன். அவர் அச்சுவேலி யில் சிற்றம்பல முதலியார் வழித்தோன்றலாம். அவர் எங்களைக் கண்ட உடனே கூட்டிப்போய்க் கோவிலின் மூன்வங்களாவில் விட்டார். நாங்கள் அங்கேயிருக்க என் மனைவி செபமாலை துவக்கினா. நாகதம்பிரான் கோவிலில் இருந்து செபமாலை சொன்னது நன்றாயிருந்தது. பூசாரியார் கொருக்கட்டை இராவிராவாய் அவித்து எண்ணையில் பொரித்து ஒரு பெட்டியில் கட்டித் தந்து எங்களை அனுப்பி விட்டார். ஆண்டவரோ! அஞ்ஞானிகளின் மத்தியில் அவர்களுடைய போயலயத்தில் பயமில்லாது உமது திருநாமத்தை வாழ்த்தினேன். உமது நாமம் துதிக்கப்படக் கடவுது.

மேற் சொன்ன பூசாரியுடைய தம்பி சின்னக்குட்டிக்கு வேதப் பேர் சூசைப்பிள்ளை. அவர் முன் சொல்லியபடி சிற்றம்பல முதலியாருடைய பீட்டி ஒருத்தியை விவாகம் செய்து வேத ஒழுங்கின்படி சீவித்து, அவகாலம் சென்ற பின் மறுபடியும், பிள்ளைகள் இல்லாதபடியால், தமது ஊருக்குப் போய்விட்டார். நான் ஒரு நாள் பெரிய மழை வெள்ளத்தில் அவரைத் தேடி நாகர் கோயிலுக்குப் போக, வல்லிபுரக் கோயிலுக்கு அப்பால் நெடுகப் பெரும் வெள்ளம், முதலைகள் இருக்கும் என்று பயப்படுத்தினார்கள். நான் தேவதாயாரை மன்றாடிக்கொண்டு செபமாலையென்னும் படகின் மூலமாய் அவரைக் கண்டு பிடித்தேன். கண்டபோது, அவர் முதலில் வரப் பிரியப்படவில்லை. நான் இந்த வெள்ளத்தில் ஆபத்தான பாதையில் என்னத்துக்காக வசதேன் என்று பாரும் என்றேன். சாப்பிடச் சொன்னார்.

நான் : நீர் வருகிறதென்று வாக்குப்பண்ணையினால் தான் சாப் பிடுவேன் என்று சொல்லி நின்றேன். பிறகு வாறேன் என்று சொல்லி வந்துவிட்டார். வந்து இரண்டு வருஷம் வரையில் என்னுடனிருந்து, அவருடைய வயோதிக காலத் தில் நான்தானே அவருடைய மலசலமெடுத்து, நல்ல ஆயத் தத்துடன் மரணமடையச் செய்தேன். ஆண்டவருக்குத் தோத்திரம்!

16. சில ஆச்சரியமான சம்பவங்கள்

செபமாலைப் பத்தியினால் எனக்குக் கிடைத்த சில ஆச்சரியமான உபகாரங்களைப்பற்றி “சத்தியவேத பாது காவலன்” பத்திரிகையிலே எழுதியிருந்தேன். அவை களுட் சிலவற்றை இப்போது சுருக்கி எழுதுகிறேன்.

1912-ம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் இரா 8 மணி வரையில் எனது வளவில் கிணற்றிடக்குச் சூளிக்கப் போனேன். அங்கே ஒரு பாம்பு மிதிபட்டு என் காலில் கடித்துவிட்டது. நான் செபமாலை மாதாவில் என் முழு நம்பிக்கையையும் வைத்து மன்றுடிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து, ஒருவருக்கும் பேசாமல் இருந்துவிட்டேன். என் மனைவி சாப்பிடச் சொல்லிக் கேட்டா. நான் பசிக்கவில்லை என்று கொஞ்சமாய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கோயிலுக்குத் தேவநற்கருணை சந்திக்கப் போனேன். அங்கே சற்பிரசாத நாதரின் முன் பாக சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து யேசுவின் திரு இருதயத்துக்கு என்னை முழுதும் ஒப்புக் கொடுத்துவிட்டு செபமாலை ஒதிக்கொண்டு பத்து மணிபோல் வீடு வந்து சேர்ந்தேன். சேர, என் மனைவி மக்கள் எல்லாரும் நித்திரயாய் விட்டார்கள். நாலும் கொஞ்ச நேரம் செபம்பண்ணிவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டேன். சற்றுநேரம் பொறுத்து என் தலையும்

சீரமும் விறைத்துப் பாரமாய் இருந்தது. நானே ஒருவருக் கும் அறிவியாது செபமாலைத்தாயாரில் என் முழு நம்பிக்கை யையும் வைத்து விளக்கையும் கொளுத்திவைத்துச் செபமாலையைக் கையில் எடுத்து 153 மணிச் செபம் தொடங்கி ஒதிக்கொண்டிருக்கும்போது மனைவி கண் விழி த்துப் பார்த்துவிட்டுக் கோபக் குரலோடு: என்னப்பா இராவிலும் நித்திரை இல்லையோ என்று. நானே ஒன்றும் பேசாமல் விளக்கை நூர்த்துப்போட்டு செபமாலை சொல்லி முடியும் போது, வயிற்றுலே போக வந்தது. போயிருக்கத் தன்னீராகக் கழிந்தது. பின் வீட்டுக்கு வந்து முன்போல் தலைப்பாரம் ஒன்றும் குறையாமல் இருக்கிறதைக் கண்டு, இன்னும் ஒருவிசை 153 மணிச் செபம் துவக்கி முடிக்கும் போது, திரும்பவும் வயிற்றுலே போக வந்தது. போயிருக்க முன்னிலும் அதிகமாய்க் கழிந்தது. வீடு வந்தபோது தலைப்பாரம் குறைந்து சீரமும் லேசாய் இருந்தது. காலமே நல்ல சுகமாக ஏழும்பினேன். விடிந்தபின் நடந்த சம்பவத்தை என் மனைவிக்குச் சொன்னேன். அவ மற்றவர் களுக்கும் சொல்ல, எல்லாரும்: கொடுக்கனே என்னமோ குத்த உபதேசிபார் பாம்பென்று பயந்து விளக்கும் வைத்துச் செபமாலை ஒதிக்கொண்டிருந்தாராம் என்று பகிடி பண்ணினார்கள். கொஞ்சம் பொறுத்து, எனது கழுகம் தோட்டத்திற்கு இறைக்கிறவர்கள் இறைக்க ஆயத்தம்பண்ணியபோது, ஒரு கண்டங்கருவழிலைப் பார்பு பிலிக்குக்கீழ் செத்திருக்கக் கண்டார்கள். வயிற்றுலே போனதைப் பார்த்தால் இலைச் சாறு நிறமாயிருந்தது. எத்தனையோ பேர்கள்கூட அதிசயப்பட்டார்கள்.

நான் எப்பொழுதும் காலையிலும் இராக் காலங்களிலும் பயணம்பண்ணுவேன். சிலவேளைகளில் காலமே

இந்து ஆறு கட்டை, கல்லும் முன்னும் நாகதாளிப் பற்றை கரும் நிறைந்த பாதையால், இருட்டோடே கிழக்கு வெளிக்குமுன் ஒசை காணப் போவேன். அப்போது செப மாலை மாதா அல்லாமல் வேறொருவரும் எனக்குத் துணை இல்லை. நான் செபமாலை சொல்லிக்கொண்டு போகும்போது எத்தனையோ விசை பெரிய விஷப் பாம்புகள் என் காலுக்குள்ளாலேயும் பக்கத்தாலும் ஒடுவதைக் கண்டிருக்கிறேன். எனக்கு யாதொரு தீங்கும் சம்பவிக்கவில்லை. ஒருவினச நல்ல மழுக்கால் இருட்டிலே போகும்போது ஒரு பெரிய பாம்பு என் காலில் விலங்குபோல் சுற்றிக்கொண்டது. நான் “செபமாலை மாதாவே” என்று உரத்த சத்தமாய்க் கூப்பிட்டேன். உடனே பாம்பு என் காலை விட்டுவிட்டது. நான் அவ்விடத்தில் தானே முழுந்தாளில் இருந்து கொஞ்ச நேரம் தாயாருக்கு நமஸ்காரம் பண்ணியபின் எழுந்து செபமாலை ஒதிக்கொண்டு வழி நடந்து போனேன்.

1913-ம் ஆண்டு சித்திரை மாசம் நான் கொழும்பி விருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு றெயில் வழியாய்ப் பிரயாணம் பண்ணும்போது தலாவையில் ஒரு றெயில் விபத்து நேர்ந்தது. இவ் விபத்து நடக்குமுன் எனக்கு ஒரு பயம் மனத்தில் உண்டானதால் செபமாலை ஒதிக்கொண்டிருக்கேன். சடுதியாய் றெயில் வண்டிகள் ஒன்றேடோன்று மோதி அடிபடும் போது நான் “செபமாலை மாதாவே” என்று சத்தமிட்டேன். ஆச்சரியமே! எனக்கு முன்பாக இருந்த வண்டிகள் எல்லாம் சாய்ந்து கானில் விழுந்திருக்கவும், சனங்கள் பாடு படவும், நான் இருந்த வண்டிதான் தண்டவாளத்தில் நிற்க வும் கண்டு அதிசயப்பட்டு தேவதாயாரைத் தோத்திரித்தேன்.

தொண்டமானுற்றிலே சைவருடைய விசேஷ தலங்களில் ஒன்றுகிய “செல்லச்சந்திதி” இருக்கிறது. அதிலி

ருந்து கால் மைல் தூரத்திலே சில வருஷங்களின் முன் “கிண்ணச் சந்திதி” என் ஒரு ரூபம் ஆலயம் உண்டாயிற்று. அதற்கு வேத விரோதியும் தேவ துரோகியுமான ஒரு மனி தன் பூசாரியாய் இருந்தான். அவன் பெரும் கவங்களைச் செப்கிறான் என்று சிலர் கதை கட்டிவிட, யாழ்ப்பாணத் தின் பல திசைகளிலுமிருந்து ஏழைச் சனங்கள் கும்பல் கும்பலாய் அவ்விடத்துக்குப் போவார்கள். நானும் பல முறை அவ்விடத்தைப் போய்ப் பார்த்திருக்கிறேன். அவன் தன் சீவிய காலத்தில் தன்னாரவர்களுக்கு துன்மாதிரிகை யாய் இருந்து வந்து தனது அந்தியகாலத்தில் முழுதும் மனங் திரும்பியதோடு, தன் துர்க்கிருத்தியங்களைத் தன்னுடைய பாவங்களுக்குப் பரிகாரமாக பத்திரிகை மூலமாய்ச் சகலருக்கும் வெளிப்படுத்தித் திருச்சபை இடத்திலும் சகல மனிதரிடத்திலும் மன்னிப்புக் கேட்கும்படி என்னைக் கேட்டுக்கொண்டபடியால் இதை அந்நாட்களிலே சத்திய வேத பாதுகாவலன் பத்திரிகைக்கு எழுதி அனுப்பி பதிப்பித்தேன்.

அவன் மயிலிட்டியிலே சத்தியவேதத்திலே பிறந்து ஞானஸ்நானம் பெற்று, எஸ்தாக்கி என்னும் நாமத்துடன் வேத ஒழுங்கின்படி நடந்து விவாகம் முடித்து சீவித்து வந்தான். இப்படி இருக்கும் நாளில் தனது தூர் ஆசாபாசங்களை அடக்கிக்கொள்ள இயலாதவனுய், கண் கெட்ட குருடன்போலும் வெறிகொண்ட நாய்போலும் தேவனுலும் உலகத்தின் சகல மனிதராலும் அருவருக்கப்பட்ட காமா தூரனுகி, தன் சொந்த மகளையே வைத்துக்கொண்டு, மகா பாதகமான அந்த நடக்கைக்குச் சத்திய வேதம் இடங்கொடாதென்றும் திருச்சபையால் பொல்லாத தண்டனை வருமென்றும் பயந்து, தன் மனைவியை விட்டு மகளோடு

தொண்டைமானுற்றிலே சமூத்திரக் கரையில் ஓர் குடிசை கட்டி அதில் இருந்தான். அத்தோடு, தன் அழுக்கை மூடி மறைக்க விழுதி அணிந்துகொண்டு, இனிமேல் தான் வேதக்காரனால்ல சைவ சமயத்தவன் என்றும், தன்னிலே ஒரு தேவதை நிற்கிறது என்றும் சொல்லி வந்தான்.

நான்மயிலிட்டிக்கு உபதேசியாய் இருந்தபடியால், பல முறை அவனைச் சந்தித்து, அவனுக்குப் புத்திமதி சொல்லி மனம் திரும்பும்படி ஏவினபோது, அவன் தான் பாதாளத் தில் விழுந்துவிட்டேன், இனி எழுப்ப இயலாது ராகம்தான் தனக்குக் கதி என்று அறிவேன், இருந்தாலும் அவளை ஒருபோதும் விடமாட்டேன் என்று சொல்லி வருவான். அவன் அங்கு போய் 20 வருஷம் இருக்கும். அங்கிருந்து பெரிய அதிசயங்களைச் செய்துவருகிறான் என்றும், தன் னிடத்திலுள்ள தேவதையின் உதவியால் சில இரகசியங்களை வெளிப்படுத்துகிறான் என்றும் சொல்லப்பட்டதினால், ஏழு எட்டு வருஷங்களின் முன் கட்டியிருந்த “சின்னச் சந்திதி” என்னும் ஆலயத்துக்கு அவனைப் பூசாரியாக நியமித்தார்கள். அதன்பின் நாலா திசைகளிலுமிருந்து சனங்கள் வண்டில் வழியாகவும், கால் நடையாகவும் கும்பல கும்பலாய் சின்னச் சந்திதி க்குப் போகத் தொடங்கினார்கள். எம் மூரி விருந்தும் சில உத்தியோசல்தரான படித்த மனிதர்கள் அவனிடத்தில் பின்னொ வரங் கேட்கவும் தீராத விபாதிகளைத் தீர்ப்பிக்கவும், நாளாந்தமாகவும் சௌவாய் வெள்ளிக் கிழமைசளிலும் போவார்கள். அந்நாட்களில் வண்டிலில் போகிறவர்களை எங்கே போகிறீர்கள் என்று கேட்டால்: எஸ்தாக்கிப் பூசாரியிடம் போகிறோம் என்பார்கள். சண்டிருப்பாய், சங்கானை முதலிய இடங்களிலிருந்து என் உறவு முறையாரான சில சைவரும் வெள்

ளிக்கிழமை தோறும் அவனிடம் போவதைக் கண்டிருக்கிறேன். அவர்களில் ஒருவர் தனக்கு தீராத ஈளை வருத்தமிருந்தது என்றும், எஸ்தாக்கிப் பூசாரியுடைய கிருபையால் சற்றீர குறைவாய் இருக்கிறதென்றும் சொன்னார். வேறு ஒருவரை நான் கண்டு வெகு விதனத்துடன்: என்னப்பா! இப்படி மிருக சீவியம் நடத்தும் மனிதனிடம் வரங் கேட்கப் போவது எவ்வளவு புத்தியினம் என்றபோது அவர் சொல்லியதாவது: அவரொரு தேவதை, வேறூராவது தன் மகளைப் பெண்டாக்குவானு என்று எனக்கு மறுமொழி சொன்னார்.

நான் அவன் தொண்டமானுற்றுக்குப் போன நாட்தொடங்கி ஒரு வருஷத்தில் நாலைந்து விசை அவனைச் சந்திக்கப் போவேன். என்னைக் கண்டால் எழுந்து நின்று மிகுந்த ஆசாரத்தோடு கதைப்பான். கோயில் கட்டிப் பூசாரியாக நியமித்த பிறகு, நான் அவனிடம் போகவில்லை. ஆயினும் அவனுடைய அதிசபங்களைப் பார்க்கச் சனங்கள் அதிகமதி சமாகப் போகிறதைக் கண்டு, நான் ஒருக்காலென்றாலும் அவனைச் சந்தித்தால் நல்லதென்றெண்ணி ஒருநாள் மத்தியான வெய்யிலில் என் செபமாலையையும் கையிலெடுத்துச் செபித்துக்கொண்டு சின்னைச் சந்தித்திக்குப் போனேன். எஸ்தாக்கியைக் காணுமுன் சிறேகிதர் ஒருவரைச் சந்திக்கும்படி சென்றேன். அவர் சிறந்த வேத விசாசமும் பத்தியுமாள்ளவர். அவருக்கு நான் இன்னைப்பார்க்க வக்தேன் என்று சொன்னபோது, அவர் என்னைத்தடுத்து: அங்கே பாரும் எவ்வளவு வண்டில்களோடு சனங்கள் கூடியிருக்கிறார்கள், நீர் அங்கே போகிறது புத்தியல்ல என்றார். நானே: இதற்கென்று வந்தேன் பார்த்துக்கொண்டு போவோம் என்று தேவ தாயாரில் என் முழு

நம்பிக்கையையும் வைத்து மன்றாடிக்கொண்டு அங்கே போனேன்.

கோயில் ஒரு பெருங் கொட்டிலாகக் கட்டி கிடுகால் வேறுப்பட்டிருந்தது. ஏழு வண்டில்களுடன் ஏறக்குறைய 200 சனங்கள் வரையில் அங்கு வந்திருந்தார்கள் அன்று, புதன்கிழமை, வெள்ளிக்கிழமைகளில் 100 வண்டிகளுக்கு அதிகமாக வருமாம். அங்கே நான் கண்ட அதிசயமாவது: சனங்கள் இரு நிரைபாய்க் கைகூப்பி நிற்க, எஸ்தாக்கிப் பூசாரி தலை மொட்டையடித்தவனும் கழுத்து நிறையப் பெரும் உருத்திராட்சத் தாவடங்கள் சூழியவனும் சனங்களின் நடுவே அங்கு மின்கும் நடந்து, அவர்கள் கேட்கும் வரங்களை வாசாலத்துடனே ஒரு சன்னதகாரன் போல்: தங்கேன் தங்கேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு நின் றுன். நானே சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு சிறு தென்னைமரத்தோடு சாய்ந்தபடி செபமாலை ஓதிக்கொண்டு நின்றேன். எஸ்தாக்கி தலை நிமிர்ந்து என்னைக் கண்டு தலையாட்டிச் சயிக்கினை காட்டினான். அவன் என்னைச் சந்திக்க வருவான் என்று நம்பிக்கொண்டு, அவன் தன் அலுவலை முடிக்குபட்டும் ஒரு மணித்தியாலம் வரையில் காத்து நின்றேன். கடைசியாய் அவன் என்னிடம் வந்து: என்ன சாமி எங்கே வந்தது என்று கேட்டான். நான்: எஸ்தாக்கி நீ முன் எனக்கு பாதாளத்தில் விழுந்துவிட்டேன் இனி எழும்ப இயலாது கெட்டுப்போனேன் என்று சொன்னும். நீ கெட்டது ம் போதாமல் இப்போ இன்னும் அநேகரைக் கெடுக்கிறோமே? நீ சனங்கள் சொல்லுகிற அதிசயங்களை என்ன விதமாய்ச் செய்கிறோய்? உண்மையை எனக்குச் சொல்லு என்று கேட்டேன், அவன்: என்னில் நிற்கிற தேவதையின் உதவியால் நான் சொல்லுவது வாய்த்துப்போகிறது. என்ன செய்

வேன், வயிற்றுப் பிழைப்பும் பார்க்கவேணுமே. நீங்கள் தான் என்னை நி�ந்தித்து தூரத்திலிட்டார்கள். பாருங்கள், எவ்வளவு சனங்கள் வந்திருக்கிறார்கள். எனக்கு எவ்வளவு சங்கை! என்று சொல்லி என்னை அனுப்பிவிட்டுக் கோயிலுக்குட் போய்விட்டான். நான் தேவ தாயாரில் என் முழு நம்பிக்கையையும் வைத்து: தாயே! இவன் செய்யும் மந்திர தங்கிரங்கள் இனிப் பலியாதபடி தடுத்துவிடும் என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு என் வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

என் மன்றுட்டுக் கேட்கப்பட்டது. தேவ தாயாரின் உதவியால் மூன்று மாசத்தின் பின் கோயில் முதலாளிக்கும் எஸ்தாக்கிப் பூசாரிக்குமிடையில் யாதோ ஒரு வித்தியாசம் உண்டாகி, அவன் அவ்விடம் விட்டுப் போய்விட்டான் என்று கேள்விப்பட்டு, மறுபடியும் அவனைத் தேடிப் போனேன். எஸ்தாக்கி கடற்கரையில் ஒரு சிறு சூடிலில் இருக்கக் கண்டேன். தன்னுடைய மிருகத்தனமான பாவத்தின் கூட்டாளி இறந்தபோனால் என்று எனக்குச் சொன்னான். அவன் வெளிக்கிட்ட பின் கோயிலும் நெருப்பில் ஏரிந்துபோனது. கோயில் ஏரிந்த காரணம் என்ன வென்று எத்தனையோ பேரைக் கேட்கக் காகம் ஒரு கொள்ளியுடன் நெருப்பைக் கொண்டுவந்து கூரையில் வைத்தத்தினால் ஏரிந்துபோனது என்றார்கள். நான் அந்த இடத்தை ஒருக்கால் பார்க்கவேணுமென்று போனேன். அங்கே ஒரு குருவியும் காணவில்லை. கொட்டில் ஏரிந்தபின் அதின் முதலாளி கல்லால் ஒரு சிறுகோயில் கட்டத் தொடக்கி விட்டிட்டு, சில மாசங்களின் முன் ஒரு பெரியவரோடு தேசாந்திரி யாய்ப் போய்விட்டார் என்று சொன்னார்கள். பின் எஸ்தாக்கியை மறுபடியும் கண்டு இனியாவது மனந்திரும்பு என்று நெருக்கினேன். அவன், இனி மனந்திரும்பத் தடையில்லை

என்றும், வருகிற வெள்ளிக்கிழமை நான் மயிலிட்டிக் கோயி வடியில் வந்து நின்றால் தான் அங்கு வருவதாகவும் எனக் குச் சொன்னான். வெள்ளிக்கிழமை அங்கு போய்க் காத் திருந்தும் அவன் வரவில்லை. திரும்பவும் அவனைத் தேடித் தொண்டைமாற்றுக்குப் போனேன். அவனைக் கண்டு: ஏன் வரவில்லை என்று கேட்க அவன்: அன்று இராத்திரி தனதுதேவதை தன்னைப் பயமுறுத்தி பெரிய காய்ச்சல் வருவித்ததென்று சொல்லிவிட்டான்.

நான் திரும்பவும் இரண்டுமுறை அவனிடம்போனேன். ஒவ்வொரு முறையும் என்னைக் கண்டவுடன் ஒளித்துவிட்டான். அச்சுவேலியிலிருந்து மூன்று கட்டைதானே இன்னும் ஒருவிசை போய்ப் பார்த்து வருவோம் என்று திரும்பவும் தொண்டைமாற்றுக்குப் போனேன். எஸ்தாக்கி நன்றாய்ப் பூசிக்கொண்டு சில சைவருடன் நின்று என்னை ஏசி, இனி ஒருநாளும் தன்னிடம் வரவேண்டாம் என்று திறுமாப்பாகச் சொன்னான். நான் தேவ தாயாரை ரப்பிரார்த்தித்துக்கொண்டு விட்டுக்கு வந்து விட்டேன்.

நாலைந்து மாசங்களின் பின் ஒருநாட் காலை நான் ஊறணிக்கோவிலுக்குப்போய் பூசை சண்டபின் கட்டளைச் சுவாமியாரிடம் சென்றபோது, அவர் “கட்டளைச் சுவாமிபார்த்து உபதேசியாருக்குக் கொடுக்கவும்” என்று எழுதிய ஒரு காகிதத்தை எனக்குத் தந்தார். அதைத் திறந்து வாசித்தேன். என்ன அதிசயம்! எஸ்தாக்கி மனந்திரும்பி விட்டான். தான் இப்போ மன்னாரில் நிற்பதாகவும் தான் பல வருஷ காலமாய் சேவித்த பிசாசை விட்டுவிட்டதாகவும், என்னை எத்தனையோ விசை அலைக்கழித்ததற்கு மனஸ்தாபத்துடன் மன்னிப்புக் கேட்கிறதாகவும், தான் இங்கு வரும்போது சுவாமியிடம் பேசி தேவத்ரவிய அனு

மானங்களைப் பெறத் தனக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்றும் எழுதியிருந்தது. அதற்கு நான்: நீ இங்கே வந்தபின் எல்லாம் பேசிக்கொள்ளலாம், சீக்கிரம் வா என்று மறு மொழி எழுதி அனுப்பி வைத்தேன். இரண்டு மாசங்களாக ஒரு செய்தியும் வரவில்லை. யாரோ பகிடிக்காக இதை எழுதி ஞார்களாக்கும் என்று நினைத்தேன். பின்னேரு நாள் நான் யாழ்ப்பாணம் போய்விட, அன்று எஸ்தாக்கி என் வீட்டுக்கு வந்து என்னைத் தேடி நான் அங்கில்லை என்றபடியால் விட்டுவிட்டுப் போயிருந்தான். மறுநாட்காலை அவன் என்னைத் தேடிவந்து நான் பூசைக்குப் போகும் வழியில் சந்தித்து பெருஞ்சத்தமாய் அழக் தொடங்கினான். அவன் கண்ணிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாக வடிந்தது. தனக்கு அபராதமாகத் தன்னைச் சுட்டெரித்தாலும் தோலை உரித்தாலும் சம்மதிப்பேன் என்று அவன் சொன்னபடியால், அவனைக் கட்டளைச் சுவாமியாரிடம் கூட்டிப் போனேன். சுவாமியார் அவனுடைய மிகுந்த மனஸ்தாபத்தையும் கண்ணீரையும் கண்டிருந்தாலும்: இவனை நம்பப்படாது, சில காலம் பொறுத்திருக்கவேணும் என்றும், திருச்சபையில் மறுபடி சேர்க்குமுன் ஆறு மாசத்திற்கு ஒவ்வொரு ஞாயிற் றுக்கிழமையும் பிரசித்தமாய் அபராதம் வைக்க வேண்டுமென்றும் கட்டளையிட, அதற்கு அவன் சம்மதித்து மிகு மனஸ்தாபத்துடன் சீவித்து வந்தான்.

அவன் மனங் திரும்பி ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாய் விட்டது. இடைக்கிடை என் வீட்டுக்கு வந்து தன்னைச் சுறுக்கில் திருச்சபையில் சேர்க்கும்படி அழுவான். ஞாயிற் றுக்கிழமைகளிலும் மற்ற நாட்களிலும் பூசைக்கு வருவான். இப்படி இருக்கும்போது வருத்தமுண்டாகி, மிகுந்த அழுகை மனஸ்தாபத்துடன் தனக்கு அவஸ்தைச் சடங்கு செய்யும்

படி சேட்டபடிபால், அவ்வூர் கட்டளைக் குருவாகிய வண். மார்வெற்றிச் சுவாமியார் அவனை மறுபடி திருச்சபையில் சேர்க்கும் சடங்குச்சளைச் செய்து பாவசங்கிர்தனம் அவள் கைப்பூச்சதல் முதலிய தேவ திரவிய அனுமானங்களைக் கொடுக்கலாயினார். அதன்பின், இரண்டு கிழமை வரையும் மிகுந்த அழுகை மன்ஸ்தாபத்துடனே, தான் படும் வருக்கங்களைத் தன் பாவத்துக்குப் பரிகாரமாக ஒப்புக்கொடுத்து 1915-ம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் 22-ங் திகதி மரணித்தான். செபமாலை மாதாவுக்குத் தோத்திரம்!

இதற்குமுன் மயிலிட்டியிலே வேறொருவன் சத்திய வேதத்தில்பிறந்து ஞானஸ்நாவும்பெற்று தியோகு மிக்கேல் என்ற பேருடன் சிவித்து வந்தான். இவன் வாசிபனுய் இருக்கும்போது, அங்கே வந்த இந்தியச் சன்னிக்களோடு கூடித் திரிந்து, அவர்களுடன் இந்தியாவுக்குப் போய்விட்டான். ஏழு எட்டு வருஷங்களின் பின் பெரிய சன்னிக்யாய் தன்னுடன் சில சீஷர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்து, மயிலிட்டிக் கடற்கரையில் பிரசங்கம் பண்ணிக்கொண்டு திரிந்தான். நான் அவனுடைய நடபடியை அறியச் சில சமயங்களில் போவதுண்டு. அவன் முன்னுக்கு நடக்க, சீஷர்கள் பிறகே போவார்கள். அவன் திரும்பி அவர்களைப் பார்த்து: பொன்மைப்பலம் என்ற உடனே அவர்கள் எல்லாரும்: சுவாமி! சுவாமி!! என்று அவனைக் கும்பிடுவொர்கள். நான் அவனைடு பேசத் தெண்டித்தும் அவன் இடம் தருவ தில்லை. ஆதலால் அவனுடைய மனந் திருப்புதலுக்காகத் தேவதாயாரைப் பார்த்துச் செபமாலை ஒதி வருவேன்.

சிலாட் சென்றபின், நான் ஒருநாள் மிக்கேல் தன்னுடைய தமயன் கோயில் கணக்கர் வீட்டில் வருத்தமாய்க் கிடப்பதாகக் கேள்விப்பட்டுப் போனேன். அவன் என்

நேடு பேசப் பிரியப்படவில்லை. ஆனாலும், நான் அழிக்கடி போய் அவனேடு பேசத் தொடங்கினேன். அவனது பரிதாப விலைமையை அவனுக்குணர்த்தி மனங்கிருப்பும்படி ஏவினேன். அவன் உடனேசம்மதியாவிட்டாலும், பிறகுஒரு நாள் தன்னைவந்து காணும்படி எனக்கு ஆளனுப்பினேன். நான் தேவதாயாருடைய உதவியை இரந்து மன்றாடிக்கொண்டு அவனிடம் போனேன். அவன் மனங்கிருப்பித் தனக்குப் பாவசங்கிர்த்தனம் அவஸ்தைப்பூசுதல் பெற உதவிசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டான். நான் சொன்னேன்: நீ தேவது ரோகியாப் நடந்து திருச்சபையின் சாபச்சைதயும் பெற்று உன் ஊரவர்கள் சகலருக்கும் துண்மாதிரிகை காட்டி. வேகக் காரரும் உன்னை விசுவகித்து வணங்கும்படி செப்தாய். ஆதலால் திருச்சபையிடத்திலும் சகல கிறீஸ்தவர்களிடத்திலும் பிரசித்தமாப்ப பொறுதி கேட்கிறேன் என்று ஒரு கடதாசியில் எழுதிக்கூறவேணும். எப்படியென்றால்: நான்பலருக்கும் துண்மாதிரியாய் நடந்தேன். ஆனபடியால் சகல கிறீஸ்தவர்களிடத்திலும் மன்னிப்புக் கேட்டு, எனக்காக அவர்கள் ஆண்டவரிடத்தில் பிரார்த்திக்குத் கொள்ளும்படி எல்லோரையும் மன்றாடுகிறேன் என்று எழுதித் தந்தால். அதை நான் ழஷை ரேத்தில் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் வாசித்த பின், சுவாமியார் வந்து உனக்குத் தேவதிரவிய அனுமானங்களைத் தருவார் என்றேன். அவன் அப்படியே எழுதித் தர, நான் அதை இரண்டொரு ஞாயிற்றுக்கிழமை ழஷை ரேத்தில் வாசித்தேன்.

அதன்பின் வண. பல்லேன் சுவாமியார் போய் பாவசங்கீர்த்தனமும் அவஸ்தைப் பூசுதலும் கொடுத்தார். சில நாட்களால் அவன் மரித்தான். இது நடந்தது 1900-ம் ஆண்டில். ஆண்டவரே உமது நாமத்திற்குப் புகழும் மரித்த இவன் ஆத்துமத்துக்கு இளைப்பாற்றியும் உண்டாவதாக.

1919-ம் ஆண்டு நான் என் மூத்தமகளைப் புருஷர்டம் கூட்டிக்கொண்டு போக, சிங்கப்பூருக்குப் பயணமானேன். அங்கே இரண்டு மாசம் தங்கிப் பின் ஊருக்குத் திரும்ப எண்ணி, சிங்கப்பூரிலிருந்து இரண்டேமைல் தூரத்தில் யாழ்ப் பாணம் போகிற ஆட்கள் இருக்கிறார்கள் என்றறிந்து, அவர்களுடன் கூடிச் செல்வதற்காக அவர்களைச் சந்திக்கப் போனேன். சந்தித்துக்கொண்டு திரும்பி வரும்போது இராட்டு மணியிருக்கும். நான் போகும் தெருக் கரையிலே ஒரு ஆறு. அதற்குப் பாலம் போட்டு மதில் கட்டியிருந்தது. அந்த ஆற்றில் சூத்திரம் போட்டுப் பெரிய மரங்களை அரிந்து வேலை செய்கிறார்கள். அதன் சத்தம் பெரும் இரைச்சலாம். இருந்தால் பின்னால் கார் ஒன்று வந்த அபவம் எனக்குக் கெட்கவில்லை. நான் செபமாலை சொல்லிக்கொண்டு வழி நடந்தேன். அந்தக் கார் வேறொன்றை விலத்தும்போது என் பின்பக்கத்தில் பலமாக அடித்துவிட்டது. ஓ! தேவ பராமரிப்பின் அதிசயமே! நான் காரின் பக்கமாய் அந்தரத்தில் தூக்கப்பட்டு விற்கிறேன். காரில் வந்தவர்கள், இரண்டு சீனப் பிரபுக்கள், உடனே இறங்கி ஓடிவந்து என்னைப் பிடித்து, பாஸை தெரியாதபடியால், என் சரீரமெல்லாம் கோவு இருக்கிறதோ என்று அறியப்போலும் ஊன்றி ஊன்றிப் பார்த்தார்கள். பின் ஏதோ எனக்குத் தர எடுக்க, நான் வேண்டாம் என்றுவிட்டேன். அவர்கள் வானத்தைப் பார்த்துக் கையை உயர்த்தி மன்றாடிப் போய்விட்டார்கள், என்ன அதிசயம்! என் கால் செருப்பு அவர்கள் காருக்குக் கீழ் இருந்தது. நான் அதை எடுத்துக்கொண்டு செபமாலை ஓதிக்கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தேன். எனக்கு ஒரு வருத்தமும் உண்டாகவில்லை.

இந்த அதிசய சம்பவத்தை என் மகனுக்குச் சொல்லி ஊரில் பெண்சாதிக்கும் அறிவிக்க எண்ணிப் பின்வருமாறு

எழுதினேன். பிரிய மனைவி! தாவீது ராசாவின் 90-ம் சங்கீதத்தை வாசித்துப் பாரும். அதில் சொல்லப்பட்டபடியே, உனக்குப் பொல்லாங்கு நேரிடாது; சங்காரம் உன் கூடாரத்தை அணுகாது; ஏனெனில் உன் சகல வழிகளிலும் உன்னைக் காக்கும்படி தமது தூதர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். உனது பாதம் கல்லில் இடருதபடி அவர்கள் உன் ஜீத் தங்கள் கைகளால் ஏந்திக்கொண்டு போவார்கள் என்றபடியே நான் தூக்கிவிடப்பட்டேன். இது மெய்யாகவே தேவ பராமரிப்பின் அதிசயம்தானே? என்று எழுதிப்போட்டு மறுநாள் கப்பல் ஏறினேன். நான் எழுதிய காகிதம் கண்ட வுடனே எல்லாரும் அவதிப்பட்டு, கார் அடித்தால் பெரும் நோவு அல்லது முறிவுகள் உண்டாயிருக்கக் கூடும் என்று மனைவி அழுதுகொண்டிருந்தாவாம். நான் வீட்டிக்கு அனுப்பிய கடிதம் வரச் சுணங்கிவிட்டது. அது வீட்டில் கிடைத்த மற்றநாள் நான் கொழுப்பில் இறங்கி சன்னுக ஸ்ரோசனுக்கு வண்டில் கொண்டு வரும்படி மறு கடிதம் போட்டேன். வண்டில் வந்ததும் ஏறி வரும் போது கணபேர் நான் ஆபத்தான நிலையில்தான் வருகிறேன் என்று தெருஙில் காத்து நின்றார்கள். நான் நல்ல சுகமே வந்து வீட்டில் இறங்கியது கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

சிங்கப்பூரிலிருந்த என் மூத்த மகனுடைய குடும்பம் பிறகு திரிகோணமலையிலிருந்தபோது அங்கே என் மரு மகன் கென்றி த. தம்பிமுத்து அச்சுக்கூடம் வைத்து நடப்பித்து வந்தார். நான் அவர்களைக் காண, எனது பன்னிரண்டு வயதுள்ள மற்ற மகனுடனும் இன்னும் சில அச்சு வேலி ஆட்களுடனும், பருத்தித்துறையில் இரவு பத்து மணி போல் பாய்க் கப்பலில் ஏறித் திரிகோணமலைக்குப் பயண மானேம். மறுநாள் காலை எட்டு மணிபோல் மூல்லைத்தீவில்

இறங்கி, அன்று அங்கே தங்கி இரவு 10 மணிபோல் திரும் பவும் புறப்பட்டோம். மற்றநாள் எட்டு மணிக்குத் திரி கொண்மலையில் இறங்கலாம் என்று எண்ணங்கொண்டோம். ஆனால், நாம் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வம் ஒன்று நினைத்த வாருய், புறுமலையில் பெரும் புசல் உண்டாகிப் பாய்மர மெல்லாம் முறியப்போகிறது போலப் பெரும் கவலைக்கிட மாக, எல்லாரும் பயப்பிராந்தி கொண்டவர்களாய்ச் சத்தம் போட்டு அழத் தொடங்கினார்கள். கப்பல்காரர் பாய்களை வலித்து இறக்கி: இனிப் போக இயலாது, நாளைக் காலை தான் காற்று அமரும், அப்போது போவோம் என்று ஒன்று பது பாகத் தண்ணீரில் நங்கூரம் போட்டார்கள். நாங்கள் காலை எட்டு மணியில் திரிகொண்மலையில் சாப்பிடலாம் என்றல்லவோ எண்ணினேம். சிறுபிள்ளைகள் எல்லாம் பசியால் வாடுகிறார்கள். கப்பல்காரர்: நாங்கள் சமைத்துத் தருகிறோம் பேசாமல் இருங்கள் என்று எங்களை ஆற்றினார்கள். அன்று திரு இருதயத்தின் திருநாள்.

நான் பயணம் வெளிக்கிடு முன், கட்டளைச் சவாமியார் நுவரெலிக்குப் போயிருந்தபடியால், ஊறணியில் வணக்கத்துக்குரிய வேய்றே சவாமியாரைக் கண்டு அவரது ஆசிர்வாதத்தை வாங்கிக்கொண்டு வரும்போது, அவர் எனக்குப் பத்து இருதயப் படங்கள் எனது சட்டைப் பையில் வைத்திருந்தேன். அந்தப் படங்களை நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் எங்கள் மார்புச் சட்டைகளில் தரித்துக் கொண்டு முழங்தாளில் இருந்து நான்: ஆண்டவரே, தேவரீர் இவ்வுகில் இருந்தபொழுது காற்றையும் கடலையும் கட்டளைபண்ணவே உடனே அமரிக்கை உண்டானதல்ல வோ? இப்பொழுது இந்த ஆபத்தானை வேளையில் உமது திரு இருதய அருளினால் இந்தக் காற்றுக்கும் கடலுக்கும்

ஒரு வார்த்தை கட்டளை பண்ணியருஞம். அப்போது நாங்கள் காப்பாற்றப்படுவோம் என்று பிரார்த்தித்து திரு இருதயப் பிரார்த்தனை சொன்னேம். சொல்லி முடியமுன் என்ன அதிசயம்! கப்பல்காறர் சத்தம் போடுகிறார்கள். காற்று அமர்ந்துவிட்டது. நங்கூரம் இழுக்கப்படுகிறது. பாய் விரித்துக் கப்பல் ஓடுகிறது. மூன்று மணித்தியாலத்தில் திரிகோணமலைக் கரை சேர்ந்தோம். திரு இருதயாதர் சுற்றுப்பிரகாரமாக வரும் நோமே நாங்களும் போய்ச் சேர்ந்தோம். இது நடந்தது 1924-ம் ஆண்டு. யேசுவின் திரு இருதயம் வாழ்த்தப்படக்கூடவது. அதற்கே அனவரத காலமும் மகிமையும் புகழும் உண்டாகக்கூடவது.

1911-ம் ஆண்டு மாசி மாசம் 19-ந் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு எட்டு மணியளவில், எனது சுற்றாருள் ஒரு மனுவி தன் வீட்டிலிருந்து என் வீட்டுக்கு ஒரு அலுவல் நிமித்தமாக வரும்போது, வழியில் கிணற்றங்கரையில் ஒரு பெரிய புடையன் பாம்பின் மேல் மிதிக்க, அது தனது அகன்ற வாயினால் பார்த்தவர்களெல்லாம் பயங்காள்ளத் தக்கவிதமாய் ரூன்று பல் லுப் படக் கடித்துவிட்டது. உடனே மனுவி தன் புருஷனாடு என் வீட்டுக்கு ஒடிவங்களான். நான் பார்க்கும்போது மனுவியிடைய கண்டைக்கால் முழுவதும் இரத்தவாரூயிருந்தது. நானே செபமாலைத் தாயாரி ஸ் முழு நம்பிக்கையையும் வைத்து, பிள்ளைகளைத் தேவதாயாரின் பிரார்த்தனையும் சகல அர்ச்சியகிட்டர்களின் பிரார்த்தனையும் சொல்லும்படி செப்து, அவர்கள் சொல்லும்போது மனுவிக்கு மருதமடுத் தேவதாயாரின் மண்ணுகிய கோயில் மருந்தை உள்ளுக்கும் குடிக்கக் கொடுத்து வெளிக்கும் பூசினேன். அப்போது மனுவியும் தேவதாயாரில் முழுதும் நம்பிக்கை வைத்து, வேறு மருந்து குடிக்கப் பிரியப்படவில்லை.

அன்றிரவு என் வளவு முழுவதும் சனங்களால் நிறைங்திருந்தது. அவர்களுக்குள் அநேகர் பிற சமயத்தவர்கள். பாம்பின் கடிக்குப் பார்வை பார்க்கிறவர்களும் வந்திருந்தார்கள். இவர்கள், மூன்று பல்லுப் படக் கடித்திருப்பதால், ஆள் தப்புகிறது மெத்த அருமை என்றும், அது தங்கள் பார்வையில்லாமல் குணமுருதென்றும் காத்திருந்தார்கள். நாங்களோ அவர்கள் பேச்சக்குக் காது கொடாமல் மடுச் செபமாலைத் தாயாரில் எங்கள் முழு நம்பிக்கையும் வைத் திருக்தோம். அவ்வேலை மனுவிக்கு அறிவு மயங்கிக் கண் மறைந்து போய்விட்டது. நாங்கள் உடனே கட்டளைச் சுவாமியாரை அழைத்து வந்து அவஸ்தைப்பூசதல் செய் வித்தோம். அப்போது மனுவி சற்பிரசாதம் பெறக்கூடியவளாய் இருக்கவில்லை. சுவாமியாரும் நாங்களுமாக முழங்காவில் இருந்து தேவதாயாரின் பிரார்த்தனை சொல்லி முடித்தபின் சுவாமியார் எங்களைப் பார்த்து: மருதமடுச் செபமாலை மாதாவிடத்தில் முழு நம்பிக்கையாயிருங்கள். நாளை கட்டாயம் சுகம் கிடைக்கும் என்று தேறுதல் சொல்லி பீப் போயினார். மறுநாள் அவள் மடுத் தாயாரின் விசேஷ கிருபையினால் முழு ஆரோக்கியம் உடையவளாகி இரண்டாம் நாள் தன் வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள்.

அதன்மேலும் பாம்புப் பரியாரியார் இப்படியான கடி காரர் தப்பமாட்டார்களென்றும், பார்வை இல்லாமல் விஷம் இறங்காதென்றும், விஷம் சரீரத்திலே தங்கி அமாவாசை பெளர்னிமிகளிலே வில்லங்கம் செய்யுமென்றும், அப்படி எத்தனையோ பேர் பிறகு செத்திருக்கிறார்களென்றும் பய முறுத்தி வந்தார்கள். இன்றைக்கு எத்தனையோ அயாவா சையும் பெளர்னிமியும் வந்து போயும் மனுவிக்கு அவர்கள் சொன்னபடி யாதொரு சுகஷ்ணை மும் காணப்படவில்லை.

இந்த அற்புத சம்பவத்தை எங்கள் கனம்பொருந்திய மேற்றிராணி ஆண்டவர் தோலகட்டியிலே இருக்கும்போது கேள்வியுற்று மனுவியை அழைப்பித்துப் பார்த்து அவளை ஆசீர்வதித்து: மருதமடுச் செபமாலை மாதா மட்டில் எப் போதும் நன்றியுள்ளவளாயிரு என்று சொல்லியனுப்பினார். இப்போதும் அவள் முன்போலத் தனது முயற்சியை யாதொரு குறைவுமில்லாமல் பார்த்து வருகிறார். மருதமடுச் செபமாலைத் தாயாரின் நாமம் உலகமெங்கும் வாழ்த் தப்படக் கடவுது.

17. அச்சுவேலீக் கோயில் கட்டு வேலையும் கட்டளைச் சுவாமிமாரின் தயவும்

என் இளந்தாரி வயதுக் காலத்திலே அச்சுவேலீக் கோயில் அதிகம் கேவலமாக இருந்தது. அது ஒலையால் வேய்ந்திருந்தபடியால் வருஷாவருஷம் கறையான் பிடித்து மழை காலத்தில் கோயில் முழுவதும் ஈரமாயிருக்கும். கோயிலுக்கு யன்னல் கதவுகள் இல்லை. அக்காலத்தில் நான் வளர்த்த ஒரு வெள்ளாட்டுக் கடாவை பொட்டு நூறு ரூபா வரையில் சேர்த்தேன். சேர்த்து எங்கள் ஊரை எத்தனையோ விதமாய்ச் சீர்திருத்தி வைத்த உத்தம கத்தோலிக்கரும் கோவில் மூப்பரும் “சன்மார்க்க போதினி” பத்திராதிபருமாகிய தம்பிமுத்துப்பிள்ளையிடம் அந்தக் காசைச் கொடுத்து யன்னல் கதவுகளைப் போடும் படி கேட்டுக்கொண்டேன். அவர் ஒரு தச்சனைப் பிடித்து மாம்பலகையில் குறைந்த செலவில் சில யன்னல் கதவுகளைப் போடுவித்தார்.

நான்ஸ் எல்லா இடங்களிலும் கோயில் கட்டுகிறார்கள், எங்கள் கோயில் இப்படிப் பாழாயிருக்கிறதே என்று அவ

ரோடு அடிக்கடி சொல்லி வருவேன். அவரும் அர்ச். சூசை யப்பருடைய விசேஷ ஏவுதலால் தூண்டப்பட்டு, சனங்க ஸிடத்தில் ஒரு வரி வைத்துக் காசு அறவாக்கி, முதல் கப்பலாவைக் குருசுக் கோவிலாய் அஸ்திவாரம் போட்டுக் கட்டத் தொடங்கினார். அது நல்ல உயரமாய்க் கட்டி ஒடும் போட்டு முடிந்தது. இனிக் கோயில் வேலை செய்யச் காசு இல்லை. என்றாலும் தமக்கு இயல்பான மனத் துணிவால் கோவிலையும் அடியோடு இடித்து ட்வேலை தொடங்கினார். அவருக்குத் துணையாக சங்கிலித்தாம் சூசைப்பிள்ளையும் மொடுதகம் கஸ்பாறுப்பிள்ளையும் மிகவும் உதவிசெய்து விண்றார்கள்.

அக்காலத்தில் வண். சூலோசர் சுவாமியார் மீசாப் பார்த்து வந்தார். அவர் ஒருநாள் அச்சுவேலிக்கு வந்து கோயில் இடித்திருக்கிறதைக் கண்டு: என்ன புத்தி? காசு ஒரு சதமுமில்லாமல் வேலை எப்படிச் செய்வது? கட்டளைச் சுவாமியாருடைய உத்தரவு இல்லாமல் எப்படி இடித்தார்கள்? இனி எத்தனை வருஷம் சென்றபின் இங்கே பூசை நடக்கும்? நான் இனி இங்கு வரமாட்டேன் என்று சொல்லிப் போய்விட்டார். ஆயினும் பத்திராதிபருடைய அயராத முயற்சியினால் ஆறு மாசத்துக்குள் சிவர் வளைக் கல்லு வைக்கப்பட்டது. அதின்பின் சுவாமியார் ஒருநாள் வந்தார். கோயிலைப் பார்த்தார். அதிசயப்பட்டார். அர்ச். சூசையப்பர் புதுமை செப்திருக்கிறார் என்று சொல்லிக் கொண்டு போய்விட்டார்.

பின்பு மேல் கோப்பிசம் போட தீராந்தி, ஊசிக்கால் முதலியவைகளுக்குப் பாலைமரம் தேவையாயிருந்தபடியினால், கனம். மேற்றிராணி ஆண்டவரிடம் உத்தரவு பெற்று மூல்லைத்தீவுக் காட்டில் மரங்களைத் தறித்து வந்து கதவு

களும் போட்டு இரண்டு வருஷங்களுக்கிடையில் ஒடும் போட்டு முடிந்தது. பின்பு முச்சு வேலையும் நடந்து முகப்பு வேலை மாத்திரம் இருக்க மற்றெல்லாம் முடிவானது. பின்பு ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து வருஷம் வரையில் ஒரு வேலையும் நடைபெறவில்லை.

பத்திராதிபரும் காலம் சென்றுவிட்டார். நானும் எனது அந்தியகாலம் கிட்டி வங்கிருப்பதால் கோவில் முழு வேலையும் முடித்துச் சாக ஆசைப்பட்டு, என் சகோதரியுடைய மகனும் இலங்கை அச்சிடுவோர் சமாசத்துக்குத் தலைவருமான இரத்தினாதரைக் கண்டு பேசியதோடு அவருக்கு ஒரு கடிதமும் எழுதினேன். அதில்: தம்பி, ஒருநாள் இரவு தாவீது இராசா தமது மஞ்சத்தில் படுத்து இருந்து தமக்கு ஒரு பெரிப் அரண்மனை உண்டு, தேவனின் வாக்குத்தத்தப் பேழை தங்க வாசஸ் தலம் ஒன்றுமில்லையே என்று நினைத்து தேவாலயம் ஒன்று கட்ட எண்ணிக்கொண்டிருந்தாராம். விடியுமுன்னே ஆண்டவர் தீர்க்கத்தினி ஒருவரை அவரிடம் அனுப்பி: நீ நமக்குத் தேவாலயம் ஒன்று கட்ட நினைவுகொண்டாயே. ஆதலால் நானும் உனக்கு வாக்குப் பண்ணுவது: உனக்கும் உனது சந்ததிக்கும் முடிவில்லாத இராச்சியத்தையும் வீட்டையும் கட்டி எழுப்புவோம். அதில் நின்று நமது இரக்கம் ஒருக்காலும் அகலாது என்று சொல்லுவித்தாராம். ஆதலால் இந்த வாக்கியத்தை நினைவுக்கர்ந்து இந்த முகப்பு வேலையை முடிக்க உதவி செய்ய மென்று எழுதினேன். அவரும் தமது பொறுப்பாயும் கொழும்பிவிருக்கும் வேறு அச்சுவேலி ஆட்களிடம் சேர்த்தும் காச அனுப்ப, நான்தானே வேலையை நடப்பித்தேன். வேறு சிலிடத்திலும் முன் சொன்ன வாக்கியங்களை எழுதிக் காயிதங்கள் மூலமாய் அறிவித்தேன். எல்லாமாகப்

1600 ரூபா சேர்ந்து முகப்பு வேலை கடுப்பாகமும், மனிக் கோபுரம் ஒரு பக்கமும் முடிந்தது. மறுபக்கம் முடிக்கக் காசு இல்லாதபடியால் பெண்பிள்ளைகளுக்குள் ஒரு பணச் சடங்கு வைத்துப் பணம் சேர்க்கவேணும் என்று “காட்” அடித்து எல்லாருக்கும் அனுப்பினேன். சூசையப்பரின் ஏவுதலால் அவராவர் இயன்றதைச் சந்தோஷமாக அனுப் பினார்கள். 700 ரூபா வரையில் சேர்ந்தது. ஆனால், வேலை முடிக்கச் சீமெந்து கிடையாமல் போனதினால், காசைக் கட்டிலைச் சுவாமியார் பொறுப்பில் விட்டு வைத்தோம். கொடைவள்ளலாகிய ஆபிரசாம் காடினரின் உதவியால் வேலை மறுபடியும் தொடங்கியிருக்கிறது. நான் சாகுமுன் வேலை முடிந்துபோகவேணும் என்று ஆசைப்படுகிறேன். தேவசித்தம் எப்படியோ தெரியாது. ஆண்டவரே! உமக் காகச் சீவித்து உமக்காக மரிக்க ஆசிக்கிறேன். ஆமென்.

நான் நாற்பத்திரண்டு வருஷங்களில் பதினாறு சுவாமி மாரின் கீழ் வேலை பார்த்திருக்கிறேன். வண்.பரேன் சுவா மியார் காலத்தில் எனது வேலைக்கு ஒரு பெலத்த சோதனை வந்தது. அது ஏதென்றால், என் தகப்பனார் அநேக வரு ஷங்களாய் உடையாராய் இருந்தவர். என் தமையஞர் தம்முடைய மாமன் சூசைப்பிள்ளை விதானியார் சுகவின மாய் இருந்தபடியால் அவருடைய வேலையை பத்து வரு ஷம் “அயிட்டுங்காய்” பார்த்து வந்தார். மனியகாரன் ஒருங்கள் ஏதோ ஒரு விளாக்கத்தில் அண்ணரை “மடைத் தனமாய்ப் பேசாதே?” என்றாராம். அண்ணர் மிகவும் கோபங்கொண்டு மனியகாரனை அடிக்கப்போக, வேறு ஆட்கள் அவரைப் பிடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். மனியகாரனும் கோபங்கொண்டு சைவர் பலரை அழைத்து ஒரு கூட்டம் வைத்து, தகப்பனுக்கும் மகனுக்

கும் வேலையிருப்பதால் நாங்கள் அதிக கஷ்டப்படுகிறோம் என்று அவர்களைக்கொண்டு பெட்டிசம் எழுதி ஏசன்ட ருக்கு அனுப்புவித்துவிட்டார். அப்போது ஏசன்டரா யிருந்த ஐவேஷ் துரை இரண்டு வேலையையும் ஒருமிக்க நிறுத்திவைத்தார். வண். பரேன் சுவாமியார் அவரோடு வாதாடி வேதக்காரருக்குள் ஒரு வேலை, சைவருக்குள் ஒரு வேலை என்று வைத்து பெரிய வேலையான உடையார் வேலையைக் கிறிஸ்தவர்களுக்குக் கொடுக்க நியமித்து “அப்பிளிக்கேஷன்” போட்டார்கள். அங்காளில் குடிசன மதிப்பு எடுக்கப்பட்டதினால், நானும் ஒரு பகுதி எழுதி ணேன். மணியகாரன் என்னைச் சரிப்பை பார்க்கக் கொப்பி களைக் கொண்டு தம்மிடம் வரும்படி எழுதினார். நானும் போனேன். அப்போது அவர் என்னைத் தம்மோடு சாப்பிடப்பண்ணி: தம்பி உமது தகப்பனுரின் வேலை வேறு பேருக்குப் போகப்போகிறது. பலர் அப்பிளிக்கேஷன் போட ஸீர் ஏன் போடவில்லை? சைவர் அநேகர் இங்கே வந்து உமக்கு வேலை வந்தால் தங்களுக்கு மிகவும் சந்தோஷம் என்றார்கள் என்று சொன்னார். நான் அவரைப் பார்த்து: நான் தேவதொண்டு செய்து வருகிறேன். ஆதலால் என்னைக் கேட்கவேண்டாம் என்று மறுத்துவிட்டேன். பிறகு அப்புவுக்கு உடையா வேலையும் சைவருக்குள்ளே விதானை வேலையும் நியமிக்கப்பட்டது. முந்திய மணியம் இறந்தபின் பெரியதம்பி மணியம் அண்ணருக்கு வேலையை நியமித்துவிட்டார். அவருடன் அண்ணர் மிகவும் சிநேகமாய் நடந்து வந்தார். அவர் இறந்தபின்னும் என்னைக் கேட்கும்படி பலர் தெண்டித்தார்கள். நான் மறுத்துவிட்டேன்: அண்ணருடைய வேலை என் தம்பி சின்னப்புவுக்குக் கிடைத்தது.

நிற்க, நான் சுவாமிமாரோடு நடந்துகொண்ட விதத் தையும் சுவாமிமார் எனக்குக் காட்டிய சூறையாத தயவை யும்பற்றிச் சில சொல்லுவேன். பொது விலே எல்லாச் சுவாமிமாரும் என்னை மெத்த ஆதாவாய் நடத்தி வந்தார்கள். சில சுவாமிமாருடைய விசேஷமான தயவை மாத்திரம் இங்கே குறிக்கிறேன்.

வண. பெருசல் சுவாமியார் எனக்கு மிகவும் பட்சம் காட்டுவார். நான் எனது சுகத்தைப் பாராமல் வேலை செய்வதையிட்டு என் னைக் கடிந்துகொள்ளுவார். நீ குடும்பகாரன், நீ சுகயீனமாய்ப் போனால் உனது குடும்பத்தைக் கவனிப்பது ஆர்? ஆதலால் உனக்குக் கட்டளைபண்ணுகிறேன்: காலை 10 மணிக்குப் பின்னும், மாலை 3 மணிக்கு முன்னும் நீ அறையில் இருக்கவேணும். இந்த நெருப்பு வெயிலில் போகப்படாது என்று கட்டளையிட்டார். ஒரு விசை எனது காலில் கல்லடித்து நகம் கிளம்பிவிட்டது. வண. மரிசலின் சுவாமியார் தொலககட்டிக்கு வந்தபோது அவர் என் காலைக் கண்டு கட்டளைச் சுவாமியாருக்குச் சொன்னார். குருமடத்தில் ஒரு பையன் நகத்தில் கல்லடித்து ஏற்பாக்கி இறந்துபோனது என்றார். அப்போது சுவாமியார் என்னைக் கூப்பிட்டு கால் மாறும்வரையும் வீட்டில் இருக்கவேணும் என்று சொன்னார். நான் வீட்டுக்கு வந்து விட்டேன். மறுநாள் என்னைப் பார்க்க நடந்து வந்து, வீட்டில் தேடினார். நான் அங்கேயில்லை. ஒரு அவஸ்தைக்காரன் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். அவர் அங்கே தேடிவந்து என் பெண்சாதிக்கு: இந்தக் கால் மாறமுன் வெளிக்கிட்டால் இவருக்கு நீ அடிக்க உத்தரவு தருகிறேன் என்று தமாஷாய்ச் சொல்லிப் போனார். நான் இரண்டு நாளையால் கடக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். அவர் என்னைக் கோபித்து:

நான் உனக்கு அவஸ்தைப்பூசுதல் செய்யமாட்டேன். வேறு சவாமியாரைத்தான் கூப்பிடவேணும் என்று பேசினார். அவர் ஊறணியில் இருக்கும்போது விடிக்கு அவர் எழும்பு முன் நான் ஆறு கட்டை நடந்து பூசைக்குப் போவேன். அவர்கள் என்னப்பா, உனக்கு இராவி ஒரு சூரியன் பிரகாசிக் கிறதா? எப்படி இந்த இருட்டில் நடக்கிறோய் என்று பேச வார்.

வண. டெலோஷ் சவாமியார் காலத்தில் எனக்கு இருமல் திரும்ப வந்தது. அதினால் நான் எனது வேலையைப் பாராமல் விடவில்லை. அந்தநாளையில் மகா. வண. பிரான்சீஸ் சவாமியார் தோலகட்டியில் வந்து இருந்தார். அவர் எனது இருமலைக் கண்டு: உபதேசியாருக்கு மெய்யான கசம். அவர் கவனியாமல் திரிகிறோர் என்று கட்டளைச் சவாமியாருக்குச்சொல்லிப்போட்டார். இவர் என்னைக்கூப்பிட்டு: என்னப்பா உனக்கு மெய்யாகக் கசம் என்று சவாமி சொல்லுகிறோர். நீ ஒரு பத்து நாளைக்கென்றாலும் படுத்திருந்தால் எல்லாம் மாறும். காலை இருமிக்கொண்டுபோய் பின்னேரம் வந்தால் எப்படி மாறும்? நெடுக அவஸ்தைக்காரரைத் தேடித் திரிகிறோய். உனக்குத்தான் சுறுக்கில் அவஸ்தை வரும். இரவும் பகலும் ஓயாமல் நடந்து திரிந்தால் வராதோ என்றார்.

வண. ஈயென் சவாமியார் என் பெண்சாதி இறந்த நாளையில் மீசாமாய் இருந்தார். அவர் என்னை மிகப் பட்சமாய் நடத்துவார். மெத்தப் பதமையானவர். சிலவேளைகளில் நான் பாவசங்கீர்த்தனத்திற்கு சனங்களைக் கூட்டி வந்திருக்க அவர் நேரத்திற்கு வராதிருந்தால்சி சனங்கள் வேலைக்குப் போகிறவாகன். தேவரீர் இவ்வளவு நேரம் தாமதித்தால் வரமாட்டார்களே என்று அவரோடு ஏதிர்

பேசுவேன். அவர் என்னைப் பார்த்து: நீ உபதேசிதான், ஆனாலும் அச்சுவேலிக் குணம் போகவில்லை என்பார். நான் சிலவேளை முற்கோபங் காட்டுவதைக் கண்டு தம்மோடு சமையல் வேலை செய்யும் கிழவனுக்குச் சொல்லுவாரா? குழந்தைப்பிளை கோபித்துக்கொண்டு போகுது. கொஞ்ச நேரத்தால் சிரித்துக்கொண்டு வரும் என்பார்.

இப்படியே மற்றச் சுவாமிமாரோடும் சிலவேளைகளில் எனக்குச் சுவாகமான கோபக் குணத்தினால் எதிர் பேசி விட்டு, பின் வந்து: சுவாமி நான் எதிராகப் பேசியதை மன் னித்துக்கொள்ளும் என்று கேட்பேன். அவர்கள் முக மலர்ந்து: அதெல்லாம் இருக்கட்டும் என்று சொல்லி ஆசிர்வாதம் கொடுப்பார்கள். வன். பெருசல் சுவாமியார் ஒரு நாள் முதல் வெள்ளிக்கிழமைக்குப் பாவசங்கீர்த்தனத்திற்கு வந்த சனங்களுடைய பாவசங்கீர்த்தனம் கேளாமல் ஏதோ தமக்கு மாத்திரம் தெரிந்த காரணத்தினால் பொழுதுபடு முன் போய் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு அறைக்குள்ளே இருக்குவிட்டார். மற்றநாள் அவரைக் கண்டு: சுவாமி தேவரீர் நேற்றுக் கொம்பிசத்துக்கு வந்தவர்களுடைய கொம்பிசம் கேளாமல் விட்டது பெரிய தவறு என்று நினைக்கிறேன். சிலர் ஒன்பது தலை வெள்ளியை அடுக்காய் அனுசரிக்கிறவர்களாய் இருக்கலாய் என்றேன். அவர் என்னைக் கோபித்து: நீ போய் மூப்புச்சுவாமிக்குச் சொல்லு என்றார். நானும் நின்றுகொண்டு கொஞ்ச நேரம் எதிராகப் பேசி வேன். அவர்: நீ போய் ஏதாவது சாப்பிட்டுவிட்டு வா என்றார். நானும் மயிலிட்டி, ஊறணிக்கு நடந்து களையோடு தான் வந்திருக்கேன். சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து: சுவாமி நான் எதிராகப் பேசினதைப் பொறுத்துக்கொள்ளும் என்றேன். அவர் ஒடிவந்து கட்டிப்பிடித்து: எனது நேசமுள்ள

பிள்ளை, நீ ஆண்டவருக்காக என்னைப் பயமில்லாமல் பேசி னய், அது எனக்கு மிகவும் சந்தோஷம் என்ற சொல்லி ஆசிர்வதித்து அனுப்பினார்.

வண. ஈயென் சுவாமியார் இங்கு மீசமாய் இருக்கும் போது அவருடைய முயற்சியால் எனது உபதேசித் தொழி வின் 25-ம் வருஷ யூபிலி கொண்டாடினேம். எங்கள் மீசாம் முழுவதுக்கும் “கார்ட்” அனுப்பி, அநேக ஆட்கள் வந்து கொண்டாடிப் போனார்கள். அன்று எங்கள் மகா மேன்மை தங்கிய புதீரு ஆண்டவர், மகா வணக்கத்துக்கு குரிப் ஆசிர்வாதம் சுவாமியாரை தமது ஆசிர்வாதக் கடித மும் ஒன்று எழுதிக் கொடுத்து இங்கே அனுப்பி வைத் தார். அவர் எழுதியதாவது: மகனே இன்று உனது யூபிலி யில் நானும் உன்னுடன் இருக்கிறேன். அதற்கு அத்தாட்சியாக எனது படமும் ஆசிர்வாதம் சுவாமியாரிடம் அனுப்புகிறேன். நீ ஆண்டவருக்குச் செய்யும் ஊழியத்தைக் கட்டளைச் சுவாமியார் மூலமாக அறிந்திருக்கிறேன். அதற்குச் சம்பாவனை தர என்னால் இயலாது. ஆண்டவர் மோட்சத்தில் உனக்குச் சம்பாவனை ஆயத்தப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார் என்பதை நம்பி, மேலும் மேலும் தேவ ஊழியத்தில் உழைத்து வருவாயாக, இத்துடன் உன்னை ஆசிர்வதிக்கிறேன் என்பதாக எழுதினார். அன்று பெரிய பாடற்பூசையில் பல சுவாமிமாருடைய சமுகத்தில் எனக்கு வண. ஈயென் சுவாமியார் ஒரு குரிசு ஆசிர்வதித்து கழுத்தில் தரித்துவிட்டார். பின்பு எல்லோரும் நல்ல விருந்து கொண்டாடிப் போனார்கள்.

சுவாமிமாருடைய தயவைப்பற்றிச் சொன்ன நான் உத்தம தவத்தியும் சரீரமில்லாதவர்போலச் சீவிக்கும் சங்கியாசியுமாகிய வண. சந்திபாச் சுவாமியாரைப் பற்றி சில

சொல்லாமல் விடப்படாது. அவர் இங்கு மீசாமாய் வந்த போது அவருடைய சீவியத்தைப் பார்த்து நான்: இந்த வயது சென்றவேளை அவருடன் எப்படிச் சீவிக்கப்போகி ரேன் என்று கவலைப்பட்டேன். பின்பு அவருடைய அரும் தவச் சீவியத்தைக் கண்டு எனது சீவியத்தையும் மாற்றிக் கொண்டேன். அவர் எப்பொழுதும் காலையில் தேநீர் மாத் திராம பாவிப்பார். மத்தியானம் கொஞ்சம் சாதம் உண்ணு வார். இரவிலும் அப்படியே. அவரது தளராத ஞான வேலையை என்னென்று சொல்லுவேன்! கொம்பிசத் தட்டியில் அர்ச். கூரேதாஸ்சைப் போல ஒரு தடிமாதிரி நெடுநேரம் அலுப்பின்றி இருப்பார். எங்நேரம் கொம்பிசத் துக்குப் போய்க் கேட்டாலும் மறுத்துப் பேசார். ஒரு கிழமையில் ஒரு நாளுக்கு ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும் சப்பாமல் கொம்பிசம் கேட்கப் போவார். சிலவேளைகளில் மத்தியானப் போசனமின்றி இரண்டு மூன்று மணி பட்டும் தட்டியில் இருப்பார். இன்னும் சனம் இருந்தால், கொஞ்சம் சாப் பிட்டுவிட்டு படுக்கைக்குப் போகாமல் உடனே கொம்பிசம் கேட்கப் போவார். சிலவேளை மடுத் திருநாளுக்குப் போய் இரா முழுதும் நித்திரை விழித்து வந்து, முதல் வெள்ளிக் கிழமை கொம்பிசம் கேட்டு 10, 11 மணி வரையில் தான் பூசை சொல்லுவார். பூசையின்பின் வருத்தக்காரர் வந்தால் எத்தனைபேர் என்றாலும் சந்தோஷ முகத்துடன் நின்ற நிலையிலேயே மருந்து கொடுப்பார். அவருக்கு ஒரு சாப்மானக் கதிரை இருந்தது. அதில் அவர் ஒரு நாளாவது இருந்ததை நான் காணவில்லை. அவர் ஏதாவது எழுதுகிற தானுல்தான் கதிரையில் இருப்பார். மற்றும்படி இருப்பது அருமையாயிருக்கும். பாவசங்கீர்த்தனம் கேட்கிற விஷயத் தில் இவர் பசு கண்ணிடம் போக எவ்வளவு ஆவஸ்படுமோ அவ்விதமே தாகம் கொண்டிருப்பார். ஆண்டவரே இவரது ஆத்தும் ஆவலை ஆசிர்வதித்தருந்தும்.

எனது எழுபதாம் வயதில் எனக்கு ஒரு தலைக் கிறுதி வந்து, வெகுதுராம் நடக்க முடியாது. பெரும் சத்தங்கள், ஆட்களின் சந்தடிகள் காணக் கேட்கப் பிரியமில்லை. ஆன லும் அர்ச. சூசையப்பர் கோவில் ஆராதனையை நான் இன் னும் விட்டுவிடவில்லை. மூன்று நேரமும் தவறுமல் திருந்தாதி அடிப்பேன். முன்னே சவாமிமார் இல்லாத நாட்களில் மத்தியான வேளைகளில் திருந்தாதி அடிப்பதில்லை. சில வருஷங்களாக மத்தியானம் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளுடன் திரு இருதயச் செபமாலையும் திருந்தாதியும் மற்றும் செபங்களும் சொல்லி வருகிறேன். இராச தீர்க்கதறிகிதமது சங்கீதத்தில் மனிதனின் ஆயுள் எழுபதென்றார். அதற்கு மிஞ்சினால் துன்பங்களும் கவலைகளும் தானும். இதினால் எனது எழுபத்து மூன்றும் வயது எல்லையில் வந்து விட்ட நான், இப்போது நல்ல மரணத்துக்கு வேண்டிய ஆபத்தங்களைச் செய்கிறேன். எனது மந்தையின் ஆடுகளைக் காண வசதியில்லாமலிருந்தாலும் நான் அவர்களை மறந்துபோகவில்லை. அநேக வருஷங்களாய் என் ஆண்டவரைத் தோத்திரிக்கத்தக்கதாய் நடுச் சாமத்தில் எழுந்திருக்கிறேன். எனக்குச் சுகமில்லாமல் வந்தபின் நான் ஊழியம் செய்த பதினெட்டு கோவில்களுக்கும் நினைவின் வழியே போய் அந்தந்தக் கோவில் அர்ச்சியசிட்டர்களுடன் ஆண்டவரை ஆராதித்து அவ்வூர் சனத்தின் மேலும் என் பேரி லும், விசேஷமாய் அந்த ஊர்களில் மரித்த ஆத்துமாக்கள் பேரிலும் இரங்கி அவர்களுக்கு இளைப்பாற்றியைக் கொடுக்கும்படி மன்றாடிக்கொள்ளுகிறேன். உதாரணமாக, அச்சு வேலியிலே: அர்ச. சூசையப்பரே! உம்மோடு கூட ஆண்டவரைத் தோத்திரம்பண்ணி ஆராதிக்க ஆவல்படுகிறேன். இந்த ஊர் சனத்தின் மேலும் பாவியான என்மேலும் இரங்கும், விசேஷமாய் இங்கே மரித்த ஆத்துமங்களுக்கு நித்திய

இளைப்பாற்றியைத் தந்தருளும் என்று மன்றாடுவேன். இப்படியே ஒவ்வொரு கோயிலாய் வேண்டுதல் பண்ணியபின் தான் படுப்பேன். அச்சுவேலி. கொட்டகப்புலம், வயாவிளான், பலாவி, மயிலிட்டி, பளை, ஊறணி, தெல்லிப்பளை, ஏழாலை, கொட்டகப்புலப் புதுக்கோயில் என்ற இவைகளை கான் ஒருங்களும் மறந்துபோவதில்லை. இதை நான் எடுத்துச் சொல்வது வீண் புகழ்ச்சிக்காக அல்ல. நான் இன்றைக்கும் செய்து வருவதை, முன்னே என் பார்வையின் கீழிருந்த அவர்கள் அறிந்தால், எனது மரணத்தின்போது எனக்காக மன்றாடி தேவ இரக்கத்தை அடைந்து தருவார்கள் என்றதற்காகத்தான் இப்படி எழுதுகிறேன்.

எனக்குச் சிலகாலமாக கொஞ்சம் புதுப் பெலன் வந்திருக்கிறது. ஆகமன காலம் தொடக்கம் நாலு மணிக்கு எழும்பி கொட்டகப்புலம் வசாவிளானுக்குப் பூசைக்குப் போய், பூசையிலும் செபங்களை நான்தானே வாசித்து வருகிறேன். ஆதலால் என் அரிப சேச பிள்ளைகளே, எனக்கு மிகுதியாயிருக்கும் சீவியகாலத்தையும் நான் சோமபவில் லாமல் சுறுசுறுப்பாய் தேவ ஊழியத்திலே போக்கி, தக்க ஆயத்தமாய் இருக்கும்போது ஆண்டவர் என்னை அழைக்கக் கிருபை செய்யவேணும் என்று தேவ இரக்கத்தை இரந்து மன்றாடும்படி உங்களைப் பிரார்த்தித்து எனது எளிமையான தற்சீவிய சரிதையை முடிக்கிறேன்.

